"Son derece sevimli, kahkahalarla güleceğiniz bir hikâye. Eğer Drew'u sevdiyseniz, Matthew'a bayılacaksınız."
-K. Bromberg

Sisters Planet

Sıkı Fıkı

Emma Chase

The New York Times ve USA Today Bestseller

EPHESUS

Sıkı Fıkı

Emma Chase

***SIKI FIKI, KARMAKARIŞIK* GÜNLERİNE GERİ DÖNÜYOR. FAKAT BU SEFER TAVSİYELERDE BULUNAN VE DEE DEE'YLE UĞRAŞMAK DURUMUNDA KALAN TABİİ Kİ DREW DEĞİL, ONUN EN YAKIN ARKADAŞI OLAN MATTHEW!**

Eğer bu hikâyeyi daha önce duyduysanız beni durdurun. Çapkın erkek bir kızla tanışır, ona âşık olur ve tepeden tırnağa değişir.

Epey güzel bir hikâye, değil mi? Ama bizim hikâyemiz değil. Bizimki çok daha renkli.

Dee'yle tanıştığım an Dee'nin özel biri olduğunu biliyordum. O ise benim kendisiyle birlikte olup, sonra da onu hayal kırıklığına uğratacak bir erkek olduğumu düşündü. Aksini ispatlamamsa epey vakit aldı. Ama konu sevişme olduğunda epey ikna edici olduğum söylenebilir.

Bu hikâyenin en güzel yanı sonu değil, o sona nasıl geldiğimiz...

THQ 0600163 EAS
THQ
00163
EAS

www.ephesusyayinlari.co

₺25

9 786059 232203

SIKI FIKI

Emma Chase

SIKI FIKI

Orijinal Adı: Tamed
Yazarı: Emma Chase

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşar Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar
Kapak Düzenleme: Selim Büyükgüner

Basım: 2015
ISBN: 978-605-9232-20-3
Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, Emma Chase
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

SIKI FIKI

Emma Chase

Çevirmen: Deniz Beril Bacaklılar

EPHESUS®
YAYINLARI

Bu kitap dünyanın tüm
"uslu" çocuklarına ve "çılgın" kızlarına gelsin.

Umarım birbirinizi bulur ve hayatın
iniş çıkışlarının tadını beraber çıkarırsınız.

Teşekkürler

Sıkı Fıkı piyasaya çıktığında, *Karmakarışık Serisi*'nin ilk kitabı olan *Karmakarışık*'ın yayımlanmasının üzerinden bir sene geçmiş olacak. Benim için öyle güzel bir sene oldu ki! Bu denli yetenekli ve işine bağlı kişilerle çalışma fırsatı elde ettiğim için çok şanslıyım. Onlar bana, yazılarıma ve kalpten gelen bu eğlenceli hikâyelere inançlarını hiç yitirmediler.

Muhteşem temsilcim Amy Tannenbaum'a ve Jane Rotrosen Ajansı'ndaki herkese bana rehberlik ettikleri, teşvikte bulundukları ve destek verdikleri için teşekkür ediyorum. Editörüm Micki Nuding'e, halkla ilişkiler danışmanlarım Juliana ve Kristen'e, ayrıca tüm Gallery Books ailesine de bu kitaba çok şey kattıkları için teşekkür etmek istiyorum. Bocci PR'dan Nina Bocci'ye harika reklamları ve gayretleri için minnettarım. Yorulmak bilmeyen

blog yazarlarına da okurların bu karakterleri keşfetmesine ve sevmesine vesile oldukları için teşekkürlerimi sunuyorum – lütfen aynen devam edin!

Okurlarım için büyük bir şükran duyuyorum – hepsi harika. İnternetten yazdığınız her şey, gönderdiğiniz e-postalar ve mesajlar için teşekkür ederim. Her birini tek tek okuyorum! Heyecanınız beni mahcup ediyor ve bana ilham veriyor. Bu karakterleri en az benim kadar sevdiğiniz için teşekkürler.

Son olarak eşime, çocuklarıma ve tüm aileme teşekkür etmek istiyorum. Sizleri seviyorum. Bitmek bilmeyen sabrınız ve beni her daim cesaretlendirdiğiniz, ayrıca bana bir ömür boyu yetecek kadar komedi malzemesi verdiğiniz için teşekkürler.

Birinci Bölüm

Son birkaç haftadır, kadınların bazen ağlamaktan cidden zevk aldığını düşünmeye başladım. Kitaplara ağlarlar, televizyondaki dizilere ağlarlar, şu hayvan haklarıyla ilgili reklamlara ağlarlar. Tabii filmlere de ağlarlar. Hatta en çok filmlere ağlarlar. Mutsuz olacağınızı bile bile oturup bir şeyi izlemek... Ne bileyim, saçmalığın daniskası bence.

Ama olsun; buna da kız arkadaşıma dair asla anlayamayacağım şeylerden biri deyip geçerim, olur biter. Evet, kız arkadaş dedim. Dee Warren artık resmen benim kız arkadaşım.

Takip edemeyenler için tekrar söyleyeyim: *Delores benim kız arkadaşım.*

Bunu böyle defalarca söyleyince Harry Styles[1]'a takıntılı ergen bir kız gibi görünüyor olabilirim, ama ne yapalım yani? Bunu dert edecek değilim; zira bu benim

1 Harold Edward Milward Styles, İngiliz şarkıcı ve İngiliz-İrlandalı erkek müzik grubu One Direction üyesidir

açımdan zor kazanılan bir zaferdi – onu elde etmek için neler yaptığımı bir bilseniz, beni anlardınız.

Neyse, konudan sapmayalım. Hatunlar ağlamayı sever ama bu öyle bir hikâye değil. Bu dünyadan göçüp giden en iyi arkadaş yok, işkence dolu karanlık geçmişler yok, gizli kapaklı işler, sırlar yok, ortalıkta ışıl ışıl dolaşan vampirlerin ayrılık acıları yok, sapık sapık saçmalıklar yok.

Bir an düşündüm de, belki bazı sapık saçmalıklar olabilir ama *güzel* türden.

Bu, hafiften kafayı sıyırmış bir kızla tanışan çapkın bir adamın öyküsü. İkisi birbirlerine âşık oluyor ve çapkın adam hayat tarzını geride bırakıyor. Muhtemelen daha önce duyduğunuz bir hikâye, hatta kankam Drew Evans'tan bile duymuş olabilirsiniz. Ama olay şu ki o ve Kate hayatlarını yoluna sokmaya çalışırken, bilmediğiniz bir alternatif evrende de ben ve Delores yaşıyorduk. O yüzden hikâyenin sonunu şimdiden bildiğinizi düşünüyorsanız da, bir yere kaybolmayın. Çünkü yolculuğun en güzel kısmı, nihayet gideceğiniz yere vardığınız an değil, yolda olup biten bütün o çılgınca şeylerdir.

Başlamadan önce, bilmeniz gereken birkaç şey var. Öncelikle Drew acayip sıkı biridir, gerçek bir arkadaştır. Rat Pack[2]'te olsaydık, o Frank Sinatra olurdu, ben ise Dean Martin. Drew ile aramızdan su sızmaz, ancak kadınlara

2 Birlikte sahneye çıkan ve filmlerde rol alan bir grup Amerikalı aktöre hayranlarının ve medyanın verdiği isim. Frank Sinatra, Dean Martin ve Sammy Davis grubun öncüleri olarak kabul edilirdi (Çev.)

dair görüşlerimiz farklıdır. Hikâyemizin bu noktasında, o kendisini ömür boyu bekâr kalacak bir adam olarak görüyor. Yok efendim, hiçbir hatunu evime getirmem, beraber çalıştığım kimseyle çıkmam gibi kuralları var. En önemli kuralı ise şu: Hiçbir kadınla iki kez yatmam.

Ben ise kimi nerede götürdüğüme hiç bakmam. İster onun evi olsun, ister benim evim. Empire State binasının seyir terası bile olabilir – o derece.

Yalnız o efsane bir geceydi ha.

Neyse, ben ofisten birileriyle görüşmeye de karşı değilim. Gerçi bizim sektördeki kızların çoğu stresten fıttırmış, baca dumanı gibi sigara tüttüren, kahve bağımlısı, genellikle de sinir bozucu derecede aşağılık kompleksi olan tipler oluyor. Aynı kadınla birkaç kez takılmayı da sorun etmem, yeter ki işin heyecanı kaçmamış olsun. Ben bir gün yuva kuracağımı da hayal ediyorum – işte evlilik, çocuklar, falan filan.

Ama eşim olacak Bayan Doğru'yu ararken, bütün Bayan Yanlışlarla eğlencenin dibine vurmayı da ihmal edecek halim yok herhalde.

İkinci olarak, cidden bardağın dolu tarafını gören biriyim. Hiçbir şey moralimi bozamaz. Harika bir hayatım var. Piyasadaki en kaliteli erkek oyuncaklarının tadını çıkarmama imkân tanıyan iyi bir kariyer, efsane kankalar, hafiften sıyırmış da olsa sevgi dolu bir aile. Kelime haznemde "Zırlak" sözcüğü yer almıyor, ama "Hayatını Yaşa" göbek adım olmalı bence.

Şimdi de Delores Warren'dan bahsedeyim: Eğer onunla iyi anlaşmak istiyorsanız, kendisine Dee deseniz daha iyi. Bugünün standartlarına göre alışılmadık bir isim ama ona çok uyuyor. O da alışılmadı, *farklı* bir kadın. Bu söylediğimi iyiye yorabilirsiniz. Acımasızca dürüst biri, yalnız burada "acımasız" sözcüğünün üzerine basmak isterim. Öyle güçlü bir karakteri var ki insanların kendisi hakkında ne düşündüğünü hiç takmıyor. Olduğundan farklı görünmeye çalışmıyor ve istekleri ya da karakteri konusunda geri adım atmıyor. Vahşi ve güzel. Sırtına eyer vurulmadan daha iyi koşan yabani bir safkan at gibi...

Ben de tam bu noktada yanılmak üzereydim. Onu ehlileştirmek istemiştim. Bunun için yeterince sabrım olduğunu sanmıştım, ama onu çok zorlamış ve dizginlerine çok sıkı asılmıştım. O da bunun karşılığında dizginlerini koparmıştı.

Bir kadını atlarla kıyaslamama bozuldunuz mu? Geçin bu işleri. Bu, doğruluk taslayanlara göre bir hikâye değil.

Aman, yine kaptırdım gidiyorum. Size Kate Brooks'tan bahsedeyim. Kendisi bizim iş arkadaşımız ve Delores'in kankası olur. İkisi Shirley ve Laverne[3] gibiler. Drew'u onca yıldır tanırım; hiçbir kadına karşı Kate'e davrandığı gibi davrandığını görmemiştim. Aralarındaki çekim, en başlarda düşmanca olsa da, elle tutulur, gözle görülür

3 1976 - 1983 yılları arasında yayınlanmış Amerikan sit-com dizisi Shirley & Laverne'in baş kahramanları (Çev.)

bir şeydi. Birbirlerine nasıl kur yaptıklarını görmemek için kör olmak gerekirdi.

Bunu bir tek kendileri göremiyordu ya, neyse.

Kate de aynı Delores gibi harika bir kız. Eddie Murphy'nin *Coming to America*'daki ölümsüz repliğinde de dediği gibi, bir erkeğin yalnızca bacaklarının arasına değil, kafasının içine de hitap edebilecek bir kız.

Her şey tamam mı? Güzel. O zaman parti başlasın!

Hayatım yaklaşık dört hafta önce değişti. Gayet normal, sıradan bir günde, hiçbir şekilde sıradan olmayan bir kızla tanıştığımda.

Dört Hafta Önce

"Matthew Fisher, Jack O'Shay, Drew Evans, bu Dee-Dee Warren."

İlk görüşte aşk diye bir şey yoktur. Öyle şey mi olur yahu? Hayallerinizi berbat ettiysem üzgünüm, ama ne yapalım. Cehalet mutluluk gibi geliyor olabilir ama o mutluluk kabuğunu soyup attığınızda, hiçbir şey bilmediğinizi fark edersiniz.

Birini gerçekten sevebilmek için, o kişiyi tanımanız gerekir – garipliklerini, hayallerini, nelere kızdığını ve onu nelerin mutlu ettiğini bilmelisiniz. Güçlü ve zayıf yanlarını tanımalı, onu kusurlarıyla kabul etmelisiniz. Daha önce İncil'den şu alıntıyı duymuş muydunuz – hani hep düğünlerde okurlar: "Aşk sabırlıdır, aşk şefkatlidir..." Ben de buna kendi yorumumu katıyorum: Aşk, birinin sabahları oluşan kötü nefes kokusunu dahi özlemektir. Burnu Rudolph[4] kırmızısı da olsa, saçları kuş yuvasına da dönse, onu güzel bulmaktır. Aşk, birine hatalarına rağmen tahammül etmek değil onu hataları yüzünden sevmek demektir.

4 Robert L. May tarafından 1939'da yaratılmış, kırmızı burnuyla meşhur bir ren geyiği karakteri (Çev.)

Ama ilk görüşte şehvet derseniz, işte ona inanırım. Bu çok daha sık görülen bir şeydir. Hatta çoğu adam, bir kadınla tanıştığında, ilk beş dakika içerisinde onun "becer - uzak dur - evlen" kategorilerinden hangisine düştüğünü kafasında belirler. Erkekler açısından "becer" kategorisinin sınırı çok alçaktadır.

Size Delores'te ilk fark ettiğim şeyin romantik bir zımbırtı olduğunu söylemek isterdim. Gözleri, gülümsemesi, ses tonu falan gibi ama üzgünüm. İlk fark ettiğim şey, göğüsleriydi. Kendimi bildim bileli göğüslere düşkün bir erkeğimdir. Dee'ninkiler ise olağanüstüydü. Dar, parlak pembe üstünden hafifçe taşmış, baştan çıkarıcı bir dekolte oluşturacak şekilde birbirlerine yaslanmış, gri örgü bir hırkayla çevrelenmişlerdi.

O daha bana tek kelime etmeden, Delores Warren'ın göğüslerine takılmıştım.

Kız bir süre Drew'la hoşbeş ediyor ve sonra ben dikkatini kendime çevirmek için araya giriyorum. "Dee-Dee isminin bir kısaltması mı? Donna, Deborah?"

Sıcak, bal rengi gözleri bana dönüyor. Ama daha o cevap veremeden, Kate araya giriyor. "Delores. Aileden gelen bir isim, büyükannesinin adı. Ve hiç hoşlanmıyor."

Delores, Kate'e pis bir bakış atıyor.

Bir kızın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorsanız, mizaha başvurmak daima güvenli bir yoldur. Kadınlara akıllı, zeki, öz güvenli olduğunuzu gösterir. Cesaretiniz varsa, bunları saklamayın.

Ben de bu yüzden, Kate'in arkadaşına, "Delores muhteşem bir kız için muhteşem bir isim. Üstelik *klitorisle* de kafiyeli... O konuda uzmanım da," diyorum.

Planladığım üzere, sözlerim anında tepki yaratıyor. Dee-Dee hafifçe gülümseyerek imalı bir şekilde bir parmağını alt dudağında gezdiriyor. Bir kadın, bir erkeğin sözlerine karşılık olarak kendi bedenine dokunuyorsa, bu iyiye işarettir.

Sonra bakışlarını kaçırarak ortaya hitap ediyor. "Neyse. Benim kaçmam gerek, işe yetişeceğim. Sizinle tanıştığıma sevindim, çocuklar." Dee-Dee, Kate'e sarılarak bana göz kırpıyor. *Bu da iyiye işaret.*

Onun kapıdan çıkmasını seyrediyorum ve arka manzaranın da öndeki kadar harika olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"İşe mi yetişecek?" diye soruyor Drew. "Striptiz kulüplerinin saat dörde kadar açılmadığını sanıyordum."

Bu konuda ona hak vermek zorundayım. Striptiz kulüplerine bizim kadar sık gittiğinizde, belli başlı bir düzen olduğunu fark ediyorsunuz. Kadınların giydiği kıyafetler, küçücük de olsalar aynı sayılır. Sanki hepsi aynı yerden alışveriş yapıyormuş gibi.

Dee-Dee dansçı olsa efsane olmaz mıydı? Dansçıların tek avantajı esnek olmaları değildir, eğlenmeyi de iyi bilirler. Davranışları serbesttir. Erkeklerden pek bir beklentileri olmaması da bir artıdır. Çünkü en basit kibarlığı

dahi, aşırı minnettarlıkla ödüllendirirler. Size minnet duyan bir striptizciden oral seks koparacağınız kesindir.

Ama Kate umutlarımı bir anda söndürüyor. "Dee striptizci değil. İnsanları kendisinden uzaklaştırmak için böyle giyiniyor. Gerçekte yaptığı işi duyunca genelde herkes şaşırır."

"Ne yapıyor peki?" diye soruyorum.

"Roket bilimcisi."

Jack resmen aklımı okuyor. "Bizimle kafa buluyorsun herhalde."

"Maalesef hayır. Delores bir kimyager. Müşterilerinden biri de NASA. Laboratuvarı şu anda uzay mekiklerinde kullandıkları yakıtın verimliliğini artırmak için çalışmalar yapıyor." Kate ürperiyor. "Dee-Dee Warren ve elinin altında her an ulaşabileceği patlayıcı maddeler... Bunu düşünmek bile ürkütücü."

Şimdi şehvetim kadar, merakım da uyanmış durumda. Öteden beri kadınlarda olsun, kitaplarda, müzikte olsun, alışılmadık, hatta egzotik şeyler ilgimi çekmiştir. Evi büyük bir titizlikle döşenmiş olan Drew'un aksine, ben belli bir geçmişi olan parçaların cazibesine kapılırım. Birbirlerine uymasalar dahi, geleneklere aykırı şeyler daima dikkat çekicidir.

"Brooks, onu bana ayarlaman gerek. Hiç fena değilimdir. Arkadaşını dışarı çıkarayım. Pişman olmaz." diyorum.

Kate bir an düşünüyor. "Tamam. Olur. Dee'nin tipi gibi görünüyorsun." Bana neon yeşili bir kartvizit uzatıyor. "Ama seni uyarmam gerek. Dee arkasında kalbi kırık erkek bırakmayı seven türden bir kızdır. Bir iki gecelik eğlence peşindeysen, onu kesinlikle ara. Ama daha ciddi bir arayış içerisindeysen, uzak dur derim."

Şimdi Wonka'nın Çikolata Fabrikası[5]'na giden son altın bileti kaptığında Charlie'nin neler hissettiğini anlayabiliyorum.

Masadan kalkıp Kate'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Artık... En iyi arkadaşım sensin."

Bir an ona sarılmak da aklımdan geçmiyor değil. Sırf ters ters bakan arkadaşımla kafa bulmak için ama taşaklarıma yumruğu yeme riskini almaya gerek yok. Çünkü onlarla ilgili planlarım var. Tam formunda olmaları gerekiyor.

Kate, Drew'a surat asmamasını söylüyor ve Drew onun göğüsleriyle ilgili bir laf ediyor ama doğru düzgün dinlemiyorum. Çünkü Delores Warren'la bir ya da birkaç içki içmek için nerede buluşacağımı düşünmekle meşgulüm. Bir de ardından yapacağımız edepsiz şeyleri tabii.

İşte her şey böyle başladı. Her şeyin basit olması gerekiyordu – öyle ilk görüşte aşkmış, büyük jestlermiş, yoğun duygularmış falan olmayacaktı. Olay belliydi; güzel vakit geçirme, tek gecelik ilişki, ardından belki ikincisi.

5 İngiliz yazar Roald Dahl tarafından 1964 yılında yazılmış, Charlie Bucket'ın hikayesini anlatan kitap. 2005 yılında yönetmen Tim Burton tarafından çekilmiş bir film versiyonu da bulunmaktadır. (Çev.)

Kate bana Dee'nin böyle biri olduğunu söylemişti. Ben de daha öte bir şey aramıyordum zaten. Aklımda başka bir şey yoktu.

Meğer Elvis Presley haklıymış. Aptallar cidden balıklama dalıyormuş. Henüz fark etmediyseniz söyleyeyim, ben de aptalın önde gideniyim.

İkinci Bölüm

Çoğu insan, işi için yaşar. Hayatlarını kazanmak için başka çareleri olmadığından değil, yaptıkları iş kim olduklarını belirlediği için. İnsanların meslekleri onlara öz güven, amaç, hatta adrenalin verir. Bu her zaman kötü bir şey sayılmaz. Ofis, iş adamlarının oyun parkıdır, mahkeme salonu avukatlara ev gibi gelir. Bir gün bir cerraha ihtiyaç duyacak olursam, yalnızca bir işkoliği yanıma yaklaştırırım.

İşten bahsetmişken, ben şehrin en saygın ve prestijli firmalarından birinde yatırım bankacısıyım. İşimde iyiyim, maaşım güzel, müşterilerime iyi hizmet veriyorum. Onları mutlu ediyor ve yenilerinin gelmesini garantiliyorum. Ama işime bayıldığımı söyleyemem. Bu benim için bir tutku değil. Ölürken arkama bakıp keşke ofiste daha fazla vakit geçirseydim diyecek halim yok.

Bu açıdan babama çekmişim. Babam; John ve George ile birlikte kurduğu bu firmaya son derece bağlı, ancak yükümlülüklerinin golf oyunuyla arasına girmesine

kesinlikle izin vermiyor. Kendisi eski kafalı bir aile babası. Onu bildim bileli öyleydi. Ben çocukken, akşam yemeği saat tam altıda servis edilirdi. Hem de her akşam. Eğer kıçımı o sandalyeye koymamışsam, Acil Servis'te olmaktan başka geçerli bahanem olamazdı. Akşam yemeği sohbetleri genellikle "Bugün neler yaptın?" üzerine odaklanıyordu ve "Hiç," cevap olarak kabul edilmiyordu. Tek çocuk olduğum için, beni annemle babamın göz hapsinden kurtaracak bir kardeşim de yoktu. Bizim peder, New York'da ayrıcalıklı koşullarda büyümenin potansiyel tehlikelerinin gayet farkında olduğundan, beladan uzak kalmam için elinden geleni yapıyordu.

Eh... Çoğunlukla diyelim.

Biraz belaya bulaşmak, her çocuğun hakkıdır. Üstelik bu, onların her şeyin altından kalkan, hızlı düşünüp çabuk karar veren kişiler olmalarını sağlar. Bir gencin öyle ya da böyle kendine göre bir hayatı olmasına izin yoksa üniversiteye gittiklerinde zıvanadan çıkarlar. Bunun sonu da kötü olur.

Babamın üç temel kuralı vardı: Notlarını yüksek tut, sabıka kaydını temiz tut, pantolonunun fermuarını kapalı tut.

Üçte iki çok da fena değil, haksız mıyım?

Babam ailenin önemini ve işi eğlenceden ayırmayı bilmesine karşın, sırf onun oğlu olmam, firmaya öyle elimi kolumu sallayarak girebileceğim anlamına gelmiyordu. Aslında düşünüyorum da, adam kayırıyor demesinler

diye bana diğer çalışanlardan çok daha fazla yükleniyordu. Şirket içinde haksız işlere asla tahammülü yoktu. Böyle bir şey gördü mü, Gallagher[6]'ın karpuza inen balyozu gibi üzerine çökerdi.

Babamla ortaklarının bu denli başarılı bir işletme kurmuş olmalarının bir diğer sebebi de bu zaten. Her birinin ortaya koydukları kendilerine özgü yetenekleri var. Drew ve Alexandra'nın babası olan John Evans, *A-Team*[7]'deki Face gibi. O herkesi ikna eden, tavlayan kişi. Müşterileri mutlu eder ve çalışanların yalnızca hallerinden memnun olmalarıyla yetinmez, aynı zamanda istekli de olmalarını sağlar. Sonra Steven'ın babası olan George Reinhart var. George, operasyonun beynidir. Babamla John da o konuda pek eksik sayılmasalar da, George, ALS hastalığı olmayan Stephen Hawking gibidir. Yatırım bankacılığının teknik konuları ve rakamları içine alan yanlarıyla uğraşmaktan keyif alan başka biri tanımıyorum herhalde.

Sonra bir de benim babam var, Frank. O ise kas gücü. Göz korkutucu. Çok konuşmayan bir adam olduğundan, ağzını açtığında kulak kesilseniz iyi edersiniz; zira muhakkak dinlemeye değer bir şeyler söylüyordur. İnsanları kovmaktan hiç çekinmez. Babamın yanında Donald Trump[8] tırsak bir kedicik gibi kalır. İster ailenizi tek başınıza geçindirmeye çalışıyor olun, ister hamileliğinizin

6 Gösterisinde karpuzları parçalamasıyla özdeşleştirilmiş Amerikalı komedyen Leo Anthony Gallagher, Jr. (Çev.)

7 1983 - 1987 yılları arasında gösterilmiş, aksiyon-macera türünde bir televizyon dizisi. (Çev.)

8 Amerikan emlak devi. Amerika'da 2016 yılında yapılacak olan başkanlık seçimleri için de adaylığını duyurmuştur. (Çev.)

son üç ayında – işinizi düzgün yapmıyorsanız, kendinizi kapıda bulursunuz. Gözyaşları ona işlemez. İkinci şans verdiği de pek görülmüş şey değildir. Çocukluğumdan beri bana, "Matthew, aile ailedir, arkadaş arkadaştır, iş de iştir. Bunları birbirine karıştırma," der.

Zorlu biri olmasına karşın, daima adil ve dürüsttür. İşinizi dikkatli yaptığınız ve ayrıntılara özen gösterdiğiniz sürece, sorun çıkmayacaktır. Ben daima işimi dikkatli yapar ve ayrıntılara özen gösteririm. İşime bayıldığımdan değil de... Benim babalığı hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için. Ne yazık ki, bu son günlerde çok görülen bir davranış sayılmaz. Bir sürü küçük pislik, anne babalarını gururlandırmayı hiç umursamadan kafasına göre yaşıyor ama Drew, Alexandra, Steven ve ben, bu fikirle yetiştirildik.

Neyse, asıl hikâye koptu gitti.

Bizimkilerle öğlen yemeği yedikten sonra, günün geri kalanını masamda bir sözleşmenin taslağını hazırlayarak ve telefonda müşterilere yağ çekerek geçiriyorum. Saat altıya doğru, Steven kapıdan içeri süzülüyor.

"Bil bakalım kim öğlen tatilini piyasanın en yeni oyunu için sıraya girmiş fanatiklerle geçirdi?"

Uyumadan önce kafa dağıtmak yerine kafa ütüleyecek bir şeyler okumak üzere evrak çantama bir klasör tıkıştırıyorum. Hayatınızı çalışma masanıza zincirlenmiş bir halde yaşamak istemiyorsanız, zaman yönetimi çok önemlidir.

"Galiba sen?" diye cevap veriyorum.

Gülümseyerek başını sallıyor. "Aynen öyle, kanka. Hele şuna bir bak."

Bana selofana sarılı, kare şeklinde bir paket uzatıyor.

Babamın zamanında erkekler ara sıra balık tutmak veya uzun bir iş gününün ardından barda bir iki tek atıp rahatlamak için bir araya gelirmiş. Ama Steven'ın elinde tuttuğu şey, alkolden daha fazla bağımlılık yapan ve kesinlikle oltaya yem takmaktan daha çok keyif veren bir şey.

Call of Duty[9]'nin son sürümü.

"İyiymiş." Diski elinden alıp arkasını çevirerek gerçeği tıpatıp andıran yenilenmiş grafikleri inceliyorum.

"Bu akşam göreve gelir misin? Saat dokuz gibi?"

Zaten biliyorsunuzdur ama ben yine de söyleyeyim: Steven evli. Sadece evli olsa gene iyi. Karısı Alexandra (eski soyadıyla) Evans, nam-ı diğer Kaltak. Ama bu son şeyi benden duymuş olmayın.

Bildiğiniz eşler zincirin ucundaki gülle gibiyse, Alexandra tam bir Sherman tankıdır. Steven'ın dizginleri hep elindedir. Cumartesi akşamları bara gelmesine izin vermez. Yalnızca ayda bir poker oynamasına müsaade eder. Steven itaatkâr bir tip olmasına rağmen, Alexandra onun bizim gibi nerede akşam, orada sabah yaşayan

9 Bir video oyunu serisi.

arkadaşlarından kötü etkilenebileceğini düşünür. Bunda da muhtemelen haklı sayılır.

Ama tüm gardiyanların bildiği gibi, mahkûmları ancak bir yere kadar kısıtlayabilirsiniz. Onları günde on saat bir hücreye kapatmanıza ses etmezler ama hele bir sigaralarını ellerinden almaya kalkışın. Bir anda isyan çıkar.

Xbox, Steven'ın mazur görülen tek kötü alışkanlığı. Oyun esnasında uyuyan kızları Mackenzie'yi rahatsız etmediği sürece elbette. Bir seferinde önündeki tuzakla uğraşırken biraz fazla gürültü çıkarıp Mackenzie'yi uyandırmış, bunun sonucunda tam bir hafta oyun konsolunun yanına bile yaklaşamamıştı. Dersini almıştır herhalde.

"Olur, adamım, her türlü."

Ona oyunu geri uzatıyorum. "Güzel. Saat tam dokuzda görüşürüz," diyerek bana bir selam verip kapıya yöneliyor.

Birkaç dakika sonra evrak çantamı ve spor eşyalarımı alıp ben de çıkıyorum. Asansöre ilerlerken, Drew'un ofisine uğruyorum.

Kâğıtlarla kaplı masasına eğilmiş, kırmızı pilot kalemle bir belgenin üzerine notlar alıyor.

"Selam."

Drew başını kaldırıyor. "Selam."

"Bu akşam dokuzda Xbox yapıyoruz. Steven yeni çıkan *Call of Duty*'yi almış."

Drew'un dikkati tekrar kâğıtlara yöneliyor. "Gelemem. Bu gece en iyi ihtimalle saat 10'a kadar buradayım."

Daha önce size işleri için yaşayan insanlardan bahsetmiştim ya? Drew Evans da öyle biri.

Ama gayet iyi idare ediyor. Üstü başı dağılmış, stresten fıttıran, gözü sürekli saatte bir tip değil. Hatta tam tersi diyebiliriz. Drew zor işlerin adamıdır. Bir anlaşmayı bağlamak için pazarlık yapmaktan büyük zevk alır. Çünkü nihayetinde o işi kapabileceğini bilir. Bunu muhtemelen kendisinden başkasının yapamayacağının da farkındadır.

Gerçi hepinizin tanıdığı, koyu renk saçlı bir kadın aramıza katıldığından beri, bu durum biraz değişti gibi.

Koridorun karşı tarafına, Kate'in ofisine bakıyorum. Masasına eğilmiş, duruşu Drew'dan farksız. Gerçi onun çok daha seksi bir versiyonu bu.

Koltukta arkama yaslanarak, "Kate'in Pharamatab anlaşmasını bağlamak üzere olduğunu duydun mu?" diyorum.

Başını kaldırmadan homurdanıyor. "Evet, duydum."

Sırıtıyorum. "Daha iyisini yapsan iyi olur, dostum. Kate o anlaşmayı bağlarsa, senin peder mutluluktan uçup onu evlat edinmeye falan kalkışabilir. Evlat edinilmiş kardeşler arasında dahi olsa ensest New York'ta yasak."

Arkadaşlar kafa bulmak içindir. Kadınların birbirine kısmen yanağa, kısmen havaya isabet eden öpücükler vermesiyle aynı şeydir bu. Sevgi belirtisidir.

"Ama onun seni rezil edip durmasına bakarsan, ensest gibi bir ihtimal zaten olmayacak herhalde."

"Taşaklarımı ye sen."

"Ay, bu gece olmaz aşkım. Başım ağrıyor," diye gülüyorum. Sonra kalkıp kapıya doğru ilerliyorum. "Sana iyi yedirmeler."

"Görüşürüz."

Ofisten çıktıktan sonra her gün iş çıkışı yaptığım gibi spor salonuna gitmek için metroya atlıyorum. Spor salonu Brooklyn'de, öyle abartısı, süsü püsü olmayan bir yer. Bazılarına göre bir çöplük bile olabilir, ama bana sorarsanız, işlenmemiş bir cevher. Zemin sert ve kirli, arka duvarda ise kırmızı, eski püskü kum torbaları asılı. Kırık bir aynanın önünde ağırlıklar dizilmiş. Mevcut tek kürek çekme aletinin yanında atlama ipleriyle dolu bir süt kasası duruyor. Takılacak birilerini bulmak veya yaptırdıkları son estetik ameliyatla gösteriş yapmak için taytını çekip ortalıkta salınan ev kadınlarından eser yok. Oturduğum binanın egzersiz salonundaki gibi kondisyon bisikletleri veya ileri teknoloji ürünü koşu bantlarını burada bulamazsınız. Ben buraya ter atmaya ve kaslarımı son sınırına kadar germeye geliyorum. Beni her şeyden çok çeken şey ise, spor salonunun ortasındaki boks ringi.

Rocky'yi ilk seyrettiğimde, on iki yaşındaydım. Film Philly'de geçiyordu ama New York da olabilirdi, ne fark eder yani? O zamandan beri sıkı bir boks takipçisiyim. İşimden ayrılıp ağır siklet şampiyonluğu için antrenman yapacak değilim tabii ama hiçbir egzersiz ringde dişli bir rakibe karşı birkaç raunttan daha iyi olamaz.

Ringin köşesinde ellili yaşlarında kirli sakallı bir adam dikiliyor. Üzerinde gri bir eşofman üstü ve boynunda altın haçlı bir kolye var. Birbirlerinin çevresinde dolaşıp duran iki boksöre bağırarak taktik veriyor. Kendisi Ronny Buttler, buranın sahibi. Ronny, Mickey sayılmaz belki, ama iyi bir adamdır ve bundan da öte, iyi bir antrenördür.

Genellikle salonun kapanış saatlerinde burada kalan son kişi olduğumdan, yıllar içerisinde ağzından kaçırdığı bazı bilgileri bir araya getirdim. Seksenlerin sonlarında, Ronny, Wall Street'in kodamanlarından biri olarak gününü gün ediyormuş. Sonra bir Cuma akşamı, ailesiyle beraber hafta sonunu geçirmek üzere Hamptons'a gitmeye niyetlenmişler. İşi başından aşkın olduğundan yola çıkışları geç saate kalmış. Yolda karşıdan gelen bir kamyonun sürücüsü direksiyon başında uyuyakaldığından kamyon refüjden diğer şeride savrulduğu gibi, Ronny'nin BMW'sine önden bindirmiş. Ronny kazayı beyin sarsıntısı ve parçalanmış kalça kemiğiyle atlatmayı başarmış, ancak karısıyla kızı o kadar şanslı değilmiş.

Ronny birkaç yılı dertlerini alkolde boğarak, sonraki birkaç yılı da içkiden kurtulmaya çalışarak geçirmiş.

Uzlaşma parasını da bu mekânı satın almak için kullanmış. Canhıraş veya hazin bir hali yok, ancak mutlu da görünmüyor. Sanırım spor salonu onun hayatına devam etmesini sağlıyor. Burayı sabahları yataktan kalkmak için bir neden olarak görüyor olmalı.

"Geri çekil, Shawnasee!" Ronny, rakibini iplere yaslamış, kaburgalarını yumruklayan boksöre sesleniyor. "Burayı Vegas mı sandın yahu? Bırak da adam nefes alsın."

Bu Shawnasee denen çocuk şerefsizin teki. Böyle tipleri bilirsiniz – genç, asabi, otoyolda kendisine makas attı diye arabasından inip zavallının tekini dövmeye kalkacak türden puştun teki. Zaten boksu sevmemin nedenlerinden biri de bu; saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kalmadan geri zekâlılara haddini bildirmek için müthiş bir fırsat. Shawnasee birkaç aydır beni ringde karşısına almaya çalışıyor ama böyle berbat tekniği olan birine karşı dövüşmenin hiçbir eğlenceli tarafı yok. Ne kadar sert vururlarsa vursunlar, kazanma şansları olmuyor. Kendisini geliştirmesini bekliyorum. Sonra ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim.

Ronny boksörleri ayırırken beni fark ediyor ve ona başımla selam veriyorum. Soyunma odasına geçerek üzerimi değiştiriyorum ve yarım saat boyunca kum torbasının canına okuyorum. Sonra pazılarım acıyana ve bacaklarım pelteye dönene kadar kürek çekme aletinde çalışıyorum. On dakika hızlı hızlı ip atlayarak egzersizimi tamamlıyorum. İp atlamak kulağa bebek işi gibi

geliyor olabilir ama kesinlikle alakası yok. Beş dakika bile ip atlasanız, her tarafınızın tutulacağına bahse girerim.

Ring boşalınca oraya gidiyorum ve daha önce de karşı karşıya geldiğim bir sosyete avukatı olan Joe Wilson'la üç raunt boyunca dövüşüyoruz. Joe gayet iyi boks yapıyor, ancak dövüşün gidişatını ben yönlendiriyorum. Maçtan sonra boks eldivenlerimizi dostane bir tavırla birbirine vuruyoruz ve soyunma odasına dönerek eşyalarımı alıyorum. Çıkarken Ronny'nin sırtını sıvazlayıp metroya koşturuyor ve evime giden trene biniyorum.

- - -

Üniversiteden sonra evimi annemle babamın aldığını söylemekten utanmıyorum. O günlerde burası maaşımın biraz üzerindeydi. Evin yeri harika – ofise yürüme mesafesinde ve Central Park'a bakan muhteşem bir manzarası var. Üniversiteden beri buraya oturduğum için, başarılı bir iş adamının evinden beklenecek şık düzenden eser yok. Etrafınıza bir baksanıza...

Siyah deri koltuklar, büyük ekranlı televizyona bakıyor. Televizyonun altındaki cam raflarda üstün kalite bir ses ve oyun sistemi var. Orta sehpa da camdan, ancak yıllar boyunca ayaklarımı yaslamamdan ve üzerine koyduğum cam şişelerden ötürü kenarları soyulmaya başlamış.

Bir duvarda ünlü bir Japon sanatçının yaptığı, bir dağın zirvesini resmeden karanlık bir tablo var. Karşısında ise eski beysbol şapkalarından oluşan ödüllü

koleksiyonumun durduğu kancalar asılı. Köşede ışıklandırılmış bir vitrin duruyor. İçinde geçen sene kazandığım, pürüzlü kristalden yapılma YATIRIM YÖNETİMİNDE MÜKEMMELİYET ödülü ve Boba Fett'in *The Empire Strikes Back* filminin çekimleri esnasında kullanılmış gerçek miğferi duruyor. Duvara gömülü koyu renk ahşap raflarda koleksiyonunu yaptığım spor hatıraları, sanat, fotoğraf ve bankacılık üzerine kitaplar, ailem ve arkadaşlarımın birbirine uyumsuz çerçevelere yerleştirilmiş yaklaşık bir düzine fotoğrafı var. Hayatımın en güzel günlerinden kalma fotoğraflar bunlar. Hepsini kendim çektim.

Fotoğrafçılık, üzerine düştüğüm hobilerimden biri. Daha sonra bu konudan daha çok bahsedeceğiz.

Yemek odasında hiçbir işe yaramayacak ciddi görünümlü bir yemek masası ve sandalyeleri yerine bilardo masası ve *Space Invaders* oyun makinesi var. Ama mutfağıma laf söyletmem – siyah granit tezgâhlar, İtalyan mermer zeminler, paslanmaz çelikten mutfak gereçleriyle, burası Emeril[10]'in bile sahip olmaktan gurur duyacağı bir yer. Yemek yapmayı çok severim ve bu işte gayet iyiyim.

Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçermiş derler ancak bir kızın pantolonunun içine giden en kestirme yol da budur. Kadınlara soracak olursanız, mutfakta ne yapacağını bilmek, bir erkek için oldukça cazip bir özelliktir. Yanılıyor muyum yoksa?

10 Amerikalı ünlü bir şef ve yemek kitabı yazarı (Çev.)

Neyse, evimi seviyorum. Büyük ama rahat bir yer. Etkileyici ama insan içeride diken üstünde oturmuyor. Camla çevrili, üç başlıklı duşa girip yıkandıktan sonra havluyla kurulanıyorum ve boy aynasında kendimi seyrediyorum. Normalde açık kahverengi olan saçlarımın rengi ıslaklıktan ötürü koyulaşmış ve havlunun altından farklı yönlere dağılmış. Aslında saçlarımı biraz kestirebilirim – çok uzatırsam cici çocuklar gibi kıvır kıvır oluyor çünkü. Keskin hatlı çenemdeki sakallar birkaç günlük olmuş, ancak tıraş olasım yok. Yan tarafımı dönüp kol kasımı geriyorum ve beliren şişkinlikten gurur duyuyorum. Vücut geliştiriciler gibi cüsseli sayılmam, ancak biçimli, sıkı ve güçlüyüm. Karnımdaki baklavalar öyle gergin ki, ufacık bir çimdik bile atamazsınız.

Aynada kendimi incelemem size abuk gelebilir ama bana inanın – bunu her erkek yapar. Sadece o esnada yakalanmaktan hoşlanmayız. Ama vücudunuza benim kadar vakit ayırıyorsanız, bunun karşılığını görmek istersiniz.

Üzerime ipek bir boxer geçiriyorum ve dünden kalan bir kâse tavuklu makarnayı ısıtıyorum. İtalyan falan değilim ama elimde olsa haftanın her günü bu yemeği yerim. Bulaşıkları yıkamayı bitirdiğimde saat neredeyse sekiz buçuk olmuş. Evet, kendi bulaşığını kendisi yıkayan bir adamım ben.

Kıskanabilirsiniz, hanımlar – benim gibisine kolay kolay rastlanmaz.

Sonra kocaman yatağıma atlayarak çıkardığım pantolonun cebindeki altın bileti alıyorum. Parmağımı parlak yeşil zeminin üzerindeki harflerde gezdiriyorum.

DEE WARREN

KİMYAGER

LİNTRUM YAKITLARI

Kızın o sıkı, pembe üstünün kenarlarından taşan yumuşacık, ipeksi tenini hatırlıyorum. Aşağıda hissettiğim hareketlenmeye bakılırsa, aletim de hatırlıyor.

Normalde Delores gibi bir kızı aramak için bir iki gün beklerim. Zamanlama her şeydir. Çok istekli görünmek, berbat bir hata olur. Kadınlar erkeklerin köpek yavrusu gibi nefes nefese peşlerinden koşmasından hoşlanmazlar.

Ama bugün zaten Çarşamba ve ben de Dee ile Cuma günü buluşmayı umuyorum. Yirmi birinci yüzyıl, *"Belki Senden Pek Hoşlanmıyordur"*, *"Aptallar İçin Buluşma"* ve *"Kız Arkadaşlar İçin Buluşma Rehberi"* çağı olduğundan, bir hatunu öylesine takılmak için aramak eskisi kadar kolay değil. Artık bunun abuk sabuk *kuralları* var. Ben ise bunu zor yoldan öğrendim.

Mesela bir adam sizi arayıp hemen o akşam buluşmayı öneriyorsa, "hayır" demeniz gerekiyormuş; çünkü bu size, saygı duymadığı anlamına geliyormuş. Sizi salı günü bir yere götürmek istemesi ise, cumartesi akşamı için daha iyi planları olduğuna işaretmiş.

Değişip duran fermanları takip etmeye çalışmak, Kongre'deki kahrolası sağlık hizmeti tartışmalarının hesabını tutmaktan daha zor. Mayın tarlası gibi bir şey – tek bir yanlış adım atarsanız, aletiniz uzun süre hareketten uzak kalacak demektir. Ama birileriyle yatmak kolay bir iş olsaydı, herkes bunu yapıyor olurdu zaten. Kimse başka bir şeyle uğraşmazdı.

Bu da aklıma başka bir şey getiriyor. Biliyorum, feministler her daim erkeklerin tüm gücü ellerinde tuttuğundan yakınıp duruyor. Ama iş buluşmaya gelince, en azından Amerika'da durum böyle değil. Barlarda, hafta sonlarında, 7 gün 24 saat her şey kadınların lafına bakıyor. Hepsi kendilerince en iyi; çünkü hiçbir bekâr erkek, yeşil ışık yakanlara hayır demez.

Bir düşünsenize: Müzik gümbürdüyor, insanlar birbirine sürtünerek dans ediyor ve çok da çirkin olmayan bir kız, barda içki içen bir adama yaklaşıyor. "Beni sabaha kadar becermeni istiyorum," diyor ve adam, "Yok ya, bu akşam canım seks yapmak istemiyor," diye karşılık veriyor. YOK ARTIK, DAHA NELER.

Hatunların hiçbir zaman birini bulmakla ilgili bir sıkıntısı olmaz. Tabii kendi gelirlerinin çok üzerindeki erkekleri hedeflemedikleri sürece. Ne zaman şanslarının yaver gideceğini düşünüp stres yapmalarına gerek yoktur. Kadınlar için seks açık büfe gibidir – yapacakları tek şey, yemek seçmektir. Tanrı, türlerin devamlılığını sağlamak için erkekleri yoğun bir seks güdüsüyle yaratmış. Verimli olalım, çoğalalım falan diye. Benim

gibi ne yapacağım bilen erkekler için bu çok da zor sayılmaz. Ama o kadar da yetenekli olmayan kardeşlerim her zaman işi pişirme imkânı bulamayabilir.

Telefonu elime alıp kartvizitte yazan numarayı çevirmeye yeltendiğimde, vücudumu adrenalin duygusu sarıyor. Gerildiğim falan yok da, daha çok... Beklentiye girmekten kendimi alamıyorum. Ellerimi Metallica'nın *Enter Sandman* şarkısının temposuyla bacağıma vuruyorum ve telefonun çalmasını dinlerken midem kasılıyor.

Beni hatırlayacağını varsayıyorum. Ne de olsa üzerinde belli bir izlenim bıraktım sayılır. Buluşmaya hayır demez herhalde. Hatta istekli bile olabilir. O anda aklımın ucundan bile geçmeyen bir şey gerçekleşiyor ve Dee telefonu açıp kulak zarımı titreterek, "Hayır, şerefsiz, o şarkıyı tekrar duymak istemiyorum! Biri seni dinlesin istiyorsan yürü git, Kate'i ara!" diye haykırıyor.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum ve doğru numarayı arayıp aramadığımı kontrol ediyorum. Doğruymuş.

"Ah... Alo? Dee ile mi görüşüyorum?" diyorum sonra.

Benim 'Şerefsiz' olmadığımı fark edince bir an duraksıyor. "Evet, ben Dee. Kim arıyor?" diye yanıt veriyor sonra.

"Selam, ben Matthew Fisher. Kate'in iş arkadaşıyım. Bugün öğleden sonra lokantada tanışmıştık ya?"

Bir an daha duraksıyor ve sonra sesi canlanıyor. "Ah, evet. *Klitoris* çocuk, öyle değil mi?"

Bu isimden hoşlandığıma emin olamayarak kendi kendime gülüyorum ama en azından aklında kalmayı başarmışım. Kendime not: Bu repliği tekrar kullan.

"Aynen, o ben oluyorum."

"Bağırdığım için kusura bakma. Kuzenim sabahtan beri kıçıma yapıştı."

Kıçından bahsedince bir anda sertleştiğimi hissediyorum ve kuzeniyle yer değiştirme fikrimi dile getirmemeye uğraşıyorum.

"Senin için ne yapabilirim, Matthew Fisher?"

Hayal gücüm uçuşa geçiyor. Hem de bütün ayrıntılarıyla. *Ah, neler neler yapabilir...*

Bir an durup acaba bilerek mi böyle konuşuyor, yoksa ben azgın boğanın teki miyim diye düşünüyorum.

Fazla riske girmiyorum. "Bir ara tekrar görüşelim mi diye soracaktım. Bir şeyler içeriz?"

Burada bir duralım. Zira size demin bahsettiğim, erkeklerin birini yatağa atmaya çalışırken karşı karşıya kaldığı çetrefilli durumlara rağmen, erkeklerin konuşmalarının şifrelerini başkalarına öğretmeyi kendime görev biliyorum. Beni Edward Snowden[11] veya Julian Assange[12]'nin daha erkeksi bir versiyonu olarak düşünebilirsiniz. Belki kendi internet sitemi kurmalıyım – adı

11 2013 yılında Ulusal Güvenlik Dairesi'nden gizli bilgiler sızdırmış olan bilgisayar uzmanı ve eski CIA çalışanı (Çev.)

12 WikiLeaks'in kurucu ortaklarından biri ve baş editörü (Çev.)

da DickiLeaks[13] olur. Neyse, bir an düşündüm de, bu ne biçim isim yahu?

Hani daha önce zihnimizdeki "Becer - uzak dur - evlen" oyunundan bahsetmiştim ya? Bir erkek size bir şeyler içelim ya da takılalım diyorsa, doğrudan "becer" kategorisine düşmüşsünüz demektir. Yok, hiç boşuna karşı çıkmaya çalışmayın, işin gerçeği bu. Buluşalım veya akşam yemeğine çıkalım, hatta sinemaya gidelim diye öneriyorsa, yine muhtemelen "becer" kategorisindesinizdir, ama diğer kategorilere yükselmek için şansınız var demektir.

Erkeklerin tekliflerine bu bilgilere dayanarak cevap vermenize gerek yok tabii; ben sadece bilmek istersiniz diye düşünmüştüm.

Neyse, şimdi telefon görüşmemize dönelim.

Davetimi kabul ederken sesinden gülümsediğini hissedebiliyorum. "Bir şeyler içmeye asla hayır demem."

Hayır demem. İşte bir cinsel ima daha. Kesinlikle bunu kafamda kuruyor olamam. *Of be,* işi pişireceğim.

"Güzel. Cuma günü boş musun?"

Bir an aramıza sessizlik çöküyor. Sonra Dee, "Bu akşam nasıl olur?" diye öneriyor.

Vay be. Anlaşılan Delores Warren sevişme teklifleri için iki gün önceden haber vermeyi şart koşan bölümü okumamış.

13 Dick (İng.): Argoda erkek üreme organına verilen bir isim. Yazar burada WikiLeaks ile kelime oyunu yapıyor. (Çev.)

Çok şanslıyım, çok.

Dee açıklamaya girişiyor. "Yani, elektrik kesintisi olabilir, su kıtlığı patlak verebilir, uzaylılar istilaya geçip bütün insanlığı kendilerine köle yapmaya karar verebilir..."

İşte bu daha önce duymadığım bir şey.

"Amma şanssızlık olurdu. Niye cumayı bekleyelim ki?"

Bu kızın düşünce tarzını sevdim. Ne derler bilirsiniz, "Bugünün işini yarına bırakma." Gerçi orada kastedilen 'iş'in bu olduğundan pek emin değilim ya, neyse.

"Bu akşam bana uyar." Kabul etmeye dünden razıyım. "Saat kaç diyelim?"

Bazı kızların hazırlanması bir ömür sürüyor. İnanılmaz sinir bozucu bir şey. Spor salonuna ya da kumsala gitmek için bu denli kasmanıza gerek yok, hanımlar.

"Bir saat sonra olur mu?"

Dee'nin hanesine iki puan yazın! Hem harika göğüsleri var, hem de boyanmaya saatler harcamıyor. Galiba âşık oldum.

"Olur," diyorum. "Adresini söyler misin? Gelip seni alayım."

Oturduğum binanın sakinleri için ayrılmış özel bir park alanı var. New Yorkluların çoğu park alanı için ayda binlerce dolar harcıyor çünkü şehir trafiği yüzünden araba kullanmak istemiyorlar. Trafikte kalmak beni rahatsız etmiyor; daima bunun için fazladan zaman

ayırıyorum. Daha önce de söylediğim gibi işin sırrı zaman yönetimi.

Bir şey daha var: Benim arabam yok. Onun yerine özel yapım Ducati Monster 1100 S'im var. Ortalığın tozunu attırıp yasa dışı bir çeteye katılmak falan gibi bir şey peşinde değilim ama motosiklete binmek de hobilerimden biri. Hayatta yaprakların yeni yeni renk değiştirmeye başladığı serin bir sonbahar gününde, tepenizde masmavi gökyüzüyle bomboş otoyolda gitmek kadar keyif veren çok az şey var. İnsan kendisini kuş gibi özgür hissediyor.

Ne zaman fırsatını bulsam, motosikletimle yollara düşüyorum. Bazen kızın tekinin "üşüdüm" ya da "saçım bozuldu" falan diye sızlanmaya kalkıştığı oluyor, ancak bunları bir tarafa bırakırsak, hatunlar motosikletlere bayılır.

"Hmm... Bir yerde buluşsak nasıl olur?" diye karşılık veriyor Delores.

Bekâr bir kadın için akıllıca bir hamle bu. Nasıl ki internet üzerinden sosyal güvenlik numaranızı yaymıyorsanız, adresinizi de doğru düzgün tanımadığınız bir adama vermemeniz gerekir. Devir kötü. Hal böyleyken, kadınların kötülüğü evlerinden uzak tutmak için ellerinden geleni yapmaları gerekiyor.

Ama ne yazık ki bu benim canavarın bu akşam evde kalacağı anlamına geliyor. Bu biraz da olsa canımı sıktı.

"Olur, bir yerde buluşalım o zaman."

Daha ben bir yer öneremeden, Dee idareyi ele alıyor. "37. Batı Caddesi'ndeki Stitch's'i biliyorsun, değil mi?"

Bilmez miyim? İyi içkiler sunan ve canlı müzik yapan rahat, gösterişten uzak bir mekân. Çarşamba akşamı olduğundan tıklım tıkış olmaz ama New York'ta hiçbir barın bomboş olduğu görülmüş şey değildir.

"Evet, biliyorum."

"Tamam. Bir saate falan görüşürüz."

"Harika."

Telefonu kapattıktan sonra hemen giyinmeye girişmiyorum. Kimi yarı-aseksüel genç profesyoneller gibi kıyafetlerim konusunda çok takıntılı sayılmam ama pasaklı da değilim yani. O yüzden evrak çantamdaki dosyayı çıkarıp yatmadan önce bitirmeyi planladığım işleri hallediyorum. Çünkü görünen o ki, örtülere gömülmem geç saatleri bulacak ve o an geldiğinde kesinlikle yalnız olmayacağım.

Üçüncü Bölüm

Stitch's'e erken gidiyorum. Barda bir bira yuvarladıktan sonra sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Evet, sigara içiyorum. Hemen çekiç ve çivilerinizi çıkarıp beni çarmıha germeye hazırlanın.

Sağlıksız bir şey olduğunun farkındayım. Bunun kötü bir alışkanlık olduğunu kavrayabilmek için vefat etmiş kanser hastalarının iç organlarını gösteren şu ürkütücü reklamları seyretmeme ihtiyacım yok. Teşekkürler, Belediye Başkanı Bloomberg! Dışarı çıkmak zorunda kalmak sigara içmemi engellemiyor sadece sinirimi bozuyor. Bu rahatsızlık verici bir şey, caydırıcı değil.

Ama bu konuda duyarlıyım. İzmaritlerimi sokağa atmam, yaşlıların ya da çocukların suratına dumanımı üflemem. Mackenzie'nin yanındayken sigaramı yakacak olsam Alexandra anında boğazıma yapışır zaten. Hiç çekinmez.

Bırakmayı düşünüyorum tabii... Bir gün.

Ama şimdilik, sigara içmeyi sevdiğim gerçeği, akciğerlerime uzun vadede verdiğim zararın önüne geçiyor. Bana iyi geliyor çünkü. Bu kadar basit. Barlarda verilen o krakerler sizin olsun; bana kalırsa soğuk biranın yanında hiçbir şey sigara kadar iyi gitmez.

Sigaramdan son nefesi alıp sokaktaki çöp bidonuna fırlatıyorum. Sonra ağzıma bir Altoids atıyorum. Çünkü dediğim gibi, duyarlı bir insanım. Dee'nin de sigara içip içmediğini bilmiyorum ama kimse dilini birinin ağzına soktuğunda kül tablası tadı almak istemez. Ve Dee'nin dilinin ağzıma ve tabii başka yerlere de girmesi kesinlikle bu akşam için planlarım arasında yer alıyor.

Bara dönüp bir bira daha söylüyorum. Bir yudum alırken, ön kapının açıldığını görüyorum. Gelen o.

Bugün tanıştığımızda Delores'in seksi olduğunu mu düşünmüştüm? Gözlerimi bir kontrol ettirmem lazım anlaşılan. Çünkü o, bundan çok daha öte bir şey. Uçları kıvır kıvır olan çilek sarısı saçlarını açık bırakmış ve siyah, kalın bir saç bandıyla geri itmiş. Siyah bir ceket gövdesini sarıyor. Altında ise göbeği açık, beyaz bir üst var. Ceketin altından çok az görünen kısa beyaz şortu uzun, pürüzsüz, bronz bacaklarını gözler önüne seriyor. Beyaz yüksek topuklu ayakkabıları imajını tamamlıyor. Kırmızı ruju ise dudaklarını daha da belirginleştirmiş.

Muhteşem görünüyor! Resmen dilim tutulmuş durumda. Şu halinin siyah beyaz bir fotoğrafını çekseniz, *Calvin Klein* reklamı diye yutturabilirsiniz. Bu kızın kartvizitine Charlie'nin altın bileti demek haksızlık

olur. Meğer piyangonun ta kendisiymiş ve büyük ikramiye bana vurmuş!

Gözlerini içeride gezdiriyor ve beni fark ediyor. Tavrımı bozmayarak elimi sallıyorum. Gülümsememe karşılık verdiğinde o dümdüz, ışıl ışıl dişleri ortaya çıkıyor.

"Merhaba," diyor bana doğru yaklaşırken.

"Sana da – ceketin çok yakışmış." Lafa iltifatla başlarsanız, hata yapma olasılığınız yoktur. Kadınlar iltifat duymaya bayılır.

Gülümsemesi sırıtmaya dönüşürken bana takılıyor. "Dur, tahmin edeyim – 'Ama çıkarınca daha güzel durur'?"

Gülüyorum. "Öyle bir şey demeyecektim. Hayatta o kadar ucuz bir laf etmem." Sonra omuz silkiyorum. " 'Yatak odamda yere fırlatılmış halde çok daha iyi görünürdü' diyecektim."

Bir kahkaha atmaktan kendisini alamıyor. "Tabii canım – bu hiç ucuz olmadı cidden."

Bardan bir tabure çekiyorum ve oturuyor.

"Ne içersin?" diye soruyorum.

"Martini," diye cevap veriyor, hiç düşünmeden.

"Sert mi?"

"Seksi nasıl seviyorsam, martiniyi de öyle severim." Cilveli bir tavırla bana göz kırpıyor. "Sert her zaman daha iyidir."

Evet, kesinlikle âşık oldum.

Barmen yanımıza geliyor. Ama ben daha onun için sipariş veremeden, Dee kesin talimatlar vererek içkisinin nasıl yapılmasını istediğini anlatıyor. "İki parmak cin, vermutu fazla olsun, zeytin aromasını sadece şöyle bir gezdir..."

Yirmi bir yaşını yeni doldurmuş gibi görünen bebek yüzlü, ekoseli gömlekli barmen, kafası karışmış gibi görünüyor. Dee bunu fark edince ayağa kalkıyor. "Ya da neyse, ben göstereyim – daha kolay olur."

Arkasını dönüp şöyle bir sıçrayarak bara oturuyor ve bacaklarını üzerinden geçiriyor – bu arada gizlice şortunun altını görmeye çalışıyorum. İç çamaşırı giyiyorsa, üzerindeki kesinlikle tanga olmalı.

Bu düşünce karşısında, aletim kendisi de şöyle bir bakmayı umarak kot pantolonuma yaslanıyor.

Dee barın öbür kısmına geçip içkiyi hızlı hızlı karıştırıyor ve izlediği her adımı istifini bozmayan barmene anlatıyor. Havaya bir zeytin fırlatıp ustaca ağzıyla yakalıyor ve iki zeytin takılı bir kürdanı içkiyle dolu kadehe takıveriyor. Avucunu açarak bara bıraktığı kadehi gösteriyor. "İşte böyle – kusursuz, sert martini."

Daima bir insanın ne içtiğine bakarak hakkında pek çok şeyi tahmin edebileceğinizi düşünmüşümdür. Bira içenler, sülalesi rahat, kafa dengi veya ucuzdur; markasına göre değişir. Şarap tercih edenler genellikle olgunluktan nasibini almamış veya nostaljik kişilerdir. Cristal

ve Dom Pérignon meraklıları ise etki yaratmak için çok kasan afili tiplerdir – aynı oranda pahalı ve seçkin başka bir sürü şampanya vardır ama öyle herkes bilmez.

Dee'nin içki tercihi bana ne mi anlatıyor? Çok keskin, ancak ince zevkleri olan karmaşık bir kadın. İşi patavatsızlığa vardırmadan açık sözlü ve dobra olmayı başaran biri. Bifteği istediği gibi pişirilmemişse, garsonu sinir etmeden etini mutfağa geri gönderebilecek bir kız.

Barmen kaşlarını kaldırarak bana dostane bir bakış atıyor. "Epey hareketli bir kız."

Dee barın üzerinden geçip yanıma inerken, "Öyle görünüyor," diyorum.

Delores tekrar taburesine oturduğunda, "Çok etkileyici. Demek her şeyi yakından kontrol etmeye meraklısın, ha?" diyorum.

İçkisinden bir yudum alıyor. "Üniversite yıllarımda ben de barda çalışmıştım – o zamandan beri içkim konusunda çok seçici oldum."

Biramdan bir yudum daha alıyorum ve hoşbeş etme aşamasına geçmek için bir hamle yapıyorum. "Kate bana kimyager olduğunu söyledi. Nasıl bir iş?"

Başıyla onaylıyor. "Her gün kimya setinle oyun oynayıp üzerine maaş almak gibi bir iş. Bir şeyleri analiz etmeyi, en küçük parçalarına ayırmayı – ve onlarla uğraşmayı seviyorum. Başka hangi maddelerle anlaştıklarını... Veya anlaşamadıklarını görmek hoşuma gidiyor. 'Anlaşamama' kısmı bayağı heyecan verici olabiliyor

gerçi. Kendimi bomba imha ekibinde gibi hissediyorum." Kadehindeki zeytinleri karıştırıyor. "Demek sen de bankacısın?"

Başımla onaylıyorum. "Öyle böyle işte."

"Kulağa çok sıkıcı geliyor."

Bu sözlerini düşünürken başım soldan sağa eğiliyor. "Bakış açına göre değişir. Bazı anlaşmalar çok riskli bir kumar gibidir. Para kazanmak asla sıkıcı olmaz."

Dee oturduğu yerde bana doğru dönüyor.

Beden dili önemlidir. Genellikle insanların hareketleri bilinçaltı kaynaklıdır ama bunların altında yatan duyguları anlama yeteneğinize göre, kendinizi vaat edilmiş topraklarda da bulabilirsiniz, cennetten kovulmuş bir halde de. Bir kız kollarını kavuşturuyor veya arkasına yaslanıyorsa, bu genellikle çok üzerine gittiğiniz veya kızın ilgisini çekmediğiniz anlamına gelir. Göz teması kurması, kollarının serbest durması, tamamen size doğru dönmesi ise sizden hoşlandığını ve daha fazlasını istediğini gösteren kesin işaretlerdir.

Beni hızlıca tepeden tırnağa inceliyor. "Bankacı gibi görünmüyorsun ama."

"Bankacılar nasıl görünür ki?" diye sırıtıyorum.

Mekândaki ve bardaki diğer müşterileri şöyle bir inceliyor. Orta yaşlı, saçları seyrelmeye başlamış, ucuz takım elbiseli bir adamı gördüğünde duruyor. Adam duble

viskisini yuvarlarken, yüzünde borsa çökünce bütün birikimlerini kaybetmiş gibi bir ifade var.

Dee kıpkırmızı ojeli parmağıyla onu işaret ediyor. "Onun gibi."

"O daha çok cenaze levazımatçısı gibi görünüyor. Ya da pedofil gibi."

Dee kıkırdayarak büyük bir yudumda içkisinin geri kalanını bitiriyor.

Ona doğru eğilerek soruyorum: "Bankacıya benzemiyorsam nasıl görünüyorum peki?"

Hafifçe gülümseyerek zeytini kürdanın ucundan dişleriyle alıyor. "Chippendales dansçısı gibisin."

Harika bir cevap. Neden olduğunu açıklamama gerek yok, öyle değil mi?

Alçak, baştan çıkarıcı bir sesle, "Doğrusu harika hareketlerim vardır. Bankacılık iyi gitmezse, B planımda Chippendales var," diyorum.

Barmene içkilerimizi tazelemesini işaret ediyorum. Delores onu dikkatle izliyor ve içkisini berbat etmediğine inanmış olacak ki, kadehini önüne koyduğunda gülümsüyor.

Sonra bana dönüyor. "O değil de... Senin şu kankan Drew – benim arkadaşıma epey sıkıntı veriyor. Hiç akıl işi değil, söyleyeyim."

"Drew'un tuhaf bir rekabet anlayışı vardır. Rekabet onu bir yandan heyecanlandırır, diğer yandan da

öfkelendirir. Kate de ona zorluk çıkarmadı sayılmaz. İş konusunda çok mücadeleci. Sanırım Kate kendi başının çaresine bakabilir."

"Eh, arkadaşına ayağını denk almasını söylesen iyi olur belki. Katie'ye karşı çok korumacı davranırım – biz Ohio'lular birbirimizi kollarız."

"Ama artık New York'tasınız. Burada her koyun kendi bacağından asılır. New York'un 'Hiç Uyumayan Şehir'den sonraki sloganıdır bu."

Gülerken gözleri ışıldıyor. Ve ilk içkisi onu biraz çarpmış olabilir diye düşünüyorum. "Çok şirinsin," diyor bana.

Başım bıkkınlıkla geri düşüyor. "Harika. *Şirin*. İşte her erkeğin duymak isteyeceği sıfat."

Tekrar gülüyor ve bu kadar iyi vakit geçiriyor olmamız beni şaşırtıyor. Dee Warren sıkı bir kız – açık sözlü, hazır cevap, eğlenceli. Sonunda onu yatağa atmayı başaramasam bile, bu gece boşuna zaman harcamış olmayacağım.

Tabii bu sözlerim onu buradan çıkarıp o minicik şortun altında ne olduğunu ya da tercihen, olmadığını görmek için ölüp bitmediğim anlamına gelmiyor. Ama bu zaten efsane yapılmış bir pastanın üzerini dolgun bir krema tabakasıyla kaplamaktan farksız olur.

Tekrar hoşbeş etmeye dönüyorum. "Demek Ohio'lusun?"

İçkisinden bir yudum alarak başını sallamakla yetiniyor.

"Hımm, memleketini sevmiyor musun yoksa?"

"Hayır, Greenville büyümek için ideal bir yer, fakat Hotel California gibi. İnsanlar geliyor ama sonrasında giden pek olmuyor. Hayattan tek beklentin evlenip çocuk doğurmak ise, orası tam yeri. Ama... Benim aradığım bu değil."

"Peki sen ne arıyorsun, Dee?"

Cevap vermeden önce bir an için düşünüyor. "Ben... Hayatın kendisini istiyorum. Yenilikler... Keşif... Değişim... Şehri bu yüzden bu kadar çok seviyorum ya! Her an capcanlı, hiç durulmuyor. Bir hafta arayla aynı bloktan iki kez geçsen, her şeyi değişmiş bulabilirsin. Yeni insanlar, yeni manzaralar ve kokular. Kokular her daim iyi olmuyor gerçi ama bu da büyük bir bedel sayılmaz."

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Dee sözlerini sürdürüyor. "Annem eskiden sakince oturmayı bir türlü beceremeyen, tasmalı bir köpeği andırdığımı söylerdi. Durmadan zincirini çekiştirip, gitmeye çabalayan bir köpek. Bir şarkı var, sözleri çok hoşuma gidiyor: *'Kolay olsun istemiyorum, çılgın olsun istiyorum'*." Biraz utangaç bir tavırla omuz silkiyor. "Ben de aynen öyleyim işte."

Söylediği her şey, benim de büyüdüğüm bu şehre dair en sevdiğim şeyleri dile getiriyor. Hayat sürekli güvende olup aynı şeyleri yapamayacak kadar kısa.

O sırada cep telefonum titriyor ama aldırmıyorum. Tek gecelik ilişki yaşamayı düşündüğünüz bir kızla dahi

olsa, sohbetin ortasında telefonunuza bakmak tek kelimeyle kabalıktır. Düşük sınıfa özgü bir harekettir.

Dee bana burcumu soruyor ama önce kendisininkini söylemesini istiyorum. Bazı insanlar burçlara gerçekten takıntılı oluyor. Oğlak olduğumu öğrenince dehşete kapılan bir Aslan veya Kova tarafından birkaç kez ekilmişliğim var açıkçası. O zamandan beri gerektiğinde doğum tarihimi uydurmaktan kaçınmıyorum.

Gerçi şu an buna gerek kalmadı. Dee Akrep'miş. Oğlaklarla aralarında inanılmaz bir çekim olurmuş. Ben şahsen bütün bunların saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyorum. Ama oyunda yer almak istiyorsanız, oyunun kurallarını bilmeniz gerekir. Buna faul yapmayı bilmek de dâhil.

Sohbet konusu arkadaşlarımıza ve ailemize dönerken, Dee ikinci içkisinin de dibini görüyor. Çok fazla derine inmeden bana kuzenden ziyade bir kardeş gibi gördüğü Billy'den ve ikisini beraber büyütmüş olan bekâr annesinden bahsediyor. Kate Brooks'la hayat boyu süren arkadaşlığından dem vuruyor ve gençlik yıllarında yaşadıkları birkaç çılgın olayı anlatıyor. Öyle utanç verici şeyler ki, bunları yarın ofiste Kate'e çıtlatmaktan büyük keyif alacağım.

Ben de ona Drew, Steven ve Alexandra'dan bahsedip, onlarla bir arada büyüdüğüm için kendimi tek çocuk gibi hissetmediğimi anlatıyorum. Tanıdığım en sıkı ufaklık olan dört yaşındaki Mackenzie'den bahsediyorum ve imkân olsa her günümü onunla geçirirdim, diyorum.

Dördüncü biramı bitirdiğimde, buluşmamızın üzerinden iki buçuk saat geçmiş bile. Dee lavaboya gittiğinde telefonumu çıkarıyorum.

Altı tane mesaj gelmiş. Hepsi Steven'dan.

Kahretsin. Call of Duty. Tamamen unutmuşum.

Mesajların panik düzeyleri değişiyor. Görmek ister misiniz?

Kanka geç kaldın – sensiz başladım

- - -

Hadi ya iice boka sardım onların daha çok adamı var. Ne cehennemdesin?

- - -

Kahrolası hava desteği nrd? Adamlarım geberio yahu!

- - -

Böle pes etmicem – benle birlikte kaç tanesini indirebiliyosam indiricem. Ahhhhhhhhhhhhhhh!

- - -

Sağ ol be, puşt herif. Öldüm. Dul karıma salça olursan peşini bırakmam, bilmiş ol.

Son mesaj ise tek kelimeden ibaret.

Şerefsiz

Gülmekten kendimi alamıyorum ve ona bir özür mesajı atarak son anda bir işim çıktığını söylüyorum.

Steven satır aralarını okumakta tam bir uzman.

Ne işi be çıkan başka bi şeydir eminim. Hani kankalar karılardan önce geliodu? Bana borçlusun. Ödemeyi bikaç saat bebek bakıcılığı olarak bekliyorum, bölece karımı dışarı çıkarırım... ya da odamıza kapanırız ;)

Bana kalırsa zaten karısıyla epey vakit geçiriyor olmalı. Mesajındaki göz kırpan ifadeden belli.

Dee lavabodan dönüyor ve başımda dikiliyor.

"Buradan çıksak mı artık?"

Evet, lütfen.

Karşı konulamayacak bir gülümsemeyle, "Kesinlikle. Bana geçelim mi? Sana manzarayı göstermeyi çok isterim," diyorum.

Bacaklarımın arasına doğru bir bakış atıyor. "Ne manzarasından bahsediyoruz acaba?"

"Bakmaktan asla sıkılmayacağın bir manzara, bebeğim."

Kıkırdıyor. "Ben daha ziyade dans falan ederiz diye düşünmüştüm?"

"O zaman aynı şeyleri düşünmüşüz. En çok da yatay pozisyonda dans etmeyi severim."

Elini siyah gömleğimin kolunda gezdiriyor. "Öncelikle dikeyden şaşmayalım derim, beni havaya sokar. Evimin

oralarda bir kulüp var. Çarşamba geceleri çıkan DJ hiç fena değil. Benimle gelmek ister misin, *Klitoris* Çocuk?"

Elimi onun eline yaslayarak başparmağımı ağır ağır teninde gezdiriyorum. "Bu lakabı sevmedim galiba."

Umursamazca omuz silkiyor. "Çok yazık. İnsanlarda ilk izlenim bırakmak için asla ikinci şansın olmaz. Seni başka bir şey olarak görmem için bana mantıklı bir sebep verene kadar *Klitoris* Çocuk'sun sen."

Ona doğru eğiliyorum. Nefesim kulağında gezinirken göğsünün ürperdiğini hissediyorum. "Bu akşamın sonunda beni ilahi bir varlık olarak görmeye başlayacaksın."

Nefesi sıklaşıyor ve boynundaki damarların daha hızlı arttığını fark ediyorum. Dudaklarımı oraya yaslayıp tenini emmek ve tadını almak istiyorum.

Ama ben daha fırsatını bulamadan, Delores geri çekiliyor. Kehribar rengi gözlerinde beklenti dolu bir ışıltı var. "Sen hesabı öde, ben taksi bulayım," diye emrediyor.

Bağımsızlık kadınlarda inanılmaz seksi duruyor. Bazı hatunlar size hayatta kalmak için solumaları gereken oksijenmişsiniz gibi yapışır. Bundan hoşlananlar ise yalnızca öz güvensiz eziklerdir. Delores'in kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olduğu aşikâr, ancak hesabı benim ödememe izin vermesi hoşuma gitti. Zaten istemese de ısrar ederdim. Kapıyı tutmak, hesabı ödemek gibi şeyleri, karşımızdaki kadının beceremeyeceğini

düşündüğümüz için yapmayız. Bazen erkekler eski moda davranışlar sergilemekten hoşlanır.

Bizi bundan mahrum etmeyin.

İleride muhakkak çuvalladığımız zamanlar olacak; bu jestleri onlara karşılık ön ödeme olarak kabul edin.

Barmenle hesabı hallediyorum ve Dee'nin yanına çıkıyorum. Bir taksiyi durdurmuş, önünde bekliyor. Ve – burayı kaçırmayın – Dee uzanıp taksinin kapısını açarak benim için tutuyor. Gözlerinde aklımı okuyabildiğini düşünmeme yol açan hınzır bir parıltı var. Gülümseyip teşekkür ederek taksiye biniyorum.

- - -

Delores'in önerdiği kulüp, SoHo'da Greenhouse diye bir yer. Daha önce duymuştum ama kapısından içeri ilk kez giriyorum. Mekân şaşırtıcı derecede kalabalık. Barın çevresindeki duvarlar ve tavan, yosunlarla kaplanmış ve mavi, kırmızı, yeşil spot ışıklarıyla aydınlatılmış. Zeminde bir mağara motifi var ve tavandan mavi, mor ve pembe tonlarında uzun, sivri uçlu kristaller sarkıyor. İçeriye duvara yaslanıp biraz oynaşmaya çok uygun, loş bir ışık hâkim. Daha sonra çok faydasını göreceğim.

Çok yüksek sesli müzik çalındığından, hiçbir şekilde sohbet etmek mümkün değil ama bunu dert etmiyorum. Konuşmak güzeldir ama harekete geçmek daha iyidir. İçkilerimizi alıp dans pistinin yakınında bir masaya geçiyoruz. Dee içkisinden bir yudum alıp kadehini masaya

bırakıyor ve bana "bunu seyret" dercesine seksi bir gülümsemeyle bakarak kendisini dans pistine atıyor.

Masada bacaklarımı yayarak oturup keyifle arkama yaslanıyorum. Şimdilik onu gözlerimle okşamaktan memnunum. Dee gözlerini yumuyor ve başını müziğin ritmine göre sallıyor. Kalçaları salmırken kollarını havaya kaldırıyor. Mavi ve pembe ışıklar saçlarında dans ederek ona sihirli gibi görünen bir ışıltı veriyor. Müzik daha hızlı, daha yüksek sesle çalarken Dee de ona ayak uyduruyor. Omuzlarını ve poposunu sallıyor, dizlerini bükerek yere doğru çömeliyor ve dönerek ayağa kalkıyor.

Böyle iyi dans etmesi onu daha çok arzulamama yol açıyor. Etrafıma baktığımda Delores'in kulüpteki birkaç erkeğin – yok, her erkeğin dikkatini çektiğini fark ediyorum. Yüzlerinde beğeni dolu bir gülümsemeyle ve gözlerinde umutlu bir ışıltıyla onun dansını seyrediyorlar.

Genellikle çok sahiplenici bir adam değilimdir. Daha önce de kızlarla kulüplere gittim ve yeri geldi, ikimiz de mekândan farklı kişilerle ayrıldık. Bu olağan bir şey.

Ama şu an yumruklarımı sıkarak, Delores'e yaklaşmaya kalkışacak ilk şerefsizi duvara çarptıktan sonra yaka paça dışarı atmaya hazır halde bekliyorum. Ona sadece bakmaları, arzu dolu düşüncelerine ve sapkın isteklerine alet etmeleri bile öfkelenmeme yetiyor.

Belki henüz onunla yatmadığım için böyle hissediyorumdur. Belki de daha tadına kendim bile bakamadığım bir tatlıyı paylaşmaya niyetim yoktur.

Ya da belki tek sebebi, Delores Warren'ın henüz açıklayamadığım bir şekilde *farklı* olmasıdır. Tanıdığım kadarıyla ondan hoşlanıyorum. Hem de çok... Ve içimde bir yanım, bilinçli olarak farkına varmasam da onu daha iyi tanımak için yırtınıyor.

Ayağa kalktığım esnada müzik değişiyor. Hoparlörden içeri Avicii'nin *Wake Me Up* şarkısı yayılıyor ve kalabalıktan neşeli bir uğultu yükseliyor. Dans pistine doğru yürüyerek Delores'in yanına gidiyorum.

Şarkının başları akustik gitar ağırlıklı, yavaş bir tempoda ilerliyor. Dee'nin vücudu iki yana sallanırken uzun saçları arkasında savrularak boynunu açıkta bırakıyor. Arkasına geçerek bir kolumu beline yaslıyorum ve avucumu ceketinin üstünden karnına bastırarak onu hafifçe kendime çekiyorum.

Bir an için geriliyor ve gözlerini açarak başını yana çeviriyor. Arkasındakinin ben olduğumu görünce gülümsüyor.

Sırtını göğsüme yaslayarak bana dayanıyor. Poposu bacaklarımın arasına yerleşiyor ve dans etmeye başladığı an sertleşiyorum.

Mutlaka bunu hissetmiş olmalı.

Belini hafifçe öne doğru kırarak eğiliyor ve kalçalarını yuvarlak hareketlerle vücuduma sürtüyor.

Olağanüstü bir his.

Dizlerimi kırarak müzikle hareket ediyorum ama aklım fikrim Dee'de.

Övünmek istemem ama... neyse, tamam, övüneyim bari... Gayet iyi dans ederim. Aslında sevişmeye çok benzer; tüm olay doğru ritmi bulmak, partnerinizin hareketlerine uyum sağlamak ve ona göre karşılık vermekten ibarettir.

Sağda solda bunun lafını edenin dilini koparırım ama çocukken annem bana dans dersleri aldırmıştı. Drew, Steven ve ben, hepimiz aldık. İsa'ya şükürler olsun ki şu parlak pullu kostümlerle edilen dansları değil de, balo salonu danslarını öğrendik. Alexandra'nın sosyeteye takdiminden birkaç yıl önceydi. Evet, bizim sosyal çevremizde kızların sosyeteye takdim edildiği bir tören düzenlenir ve gerçek bir beyefendi gibi dans etmeyi öğrenmek kaçınılmazdır. Hepimiz bundan nefret ediyorduk. Drew ile ikimiz kaçıp tehlike geçene kadar hayatımızı Doğal Tarih Müzesi'nde idame ettirmeye ilişkin detaylı bir plan bile hazırlamıştık ama işe yaramamıştı.

Yine de ne kadar sefil durumda olursam olayım, şu an o dans dersleri için minnet duyuyorum. Çünkü dans edebilen bir çocuğa hanım evladı gözüyle bakılsa da, dans edebilen yetişkin bir erkek cazip ve seçkin görünür.

Kulüplerde hip-hop dansı yapabilmek için biraz ritim duygunuz olması lazım tabii. Mesela bizim zavallı Steven'da hiç yoktur. Ama benim gibi doğuştan gelen bir kabiliyete sahip biri, çocukken aldığı derslerin de desteğiyle, dans pistinde ortalığı kasıp kavurur.

Güçlü bas vuruşlarıyla şarkının daha hızlı olan nakarat kısmı başlıyor. Dee doğrularak kollarını arkasına doğru uzatıp boynuma doluyor. Bir elimi kalçasına yaslayarak kendimi ona sürtüyorum. Diğer elim ceketinin altına uzanarak karnının sıcak tenini hissediyor.

Elim yukarı doğru kayarken onun inildediğini hissediyorum.

Müzik tekrar yavaşladığında Dee kollarımda bana dönüyor. Yüksek topuklarının üzerinde neredeyse benimle aynı boyda. Şarkıcı dünyayı gezmek, genç kalmak ve aşkta kazanmaktan bahsederken Dee'nin gözlerine dalıp gidiyorum. Ritim tekrar hızlanıyor ama gözlerimiz birbirinden ayrılmıyor. Bedenlerimiz arzulu bir şekilde beraber hareket ediyor. Parmaklarımı Dee'nin poposuna yaslayarak onu sertçe kendime çekiyorum.

Şarkı, bir adamın hayatında neyin eksik olduğunu fark edene dek kaybolduğunun ayrımına varmadığından bahsederken, Dee yavaşça yüzümü okşuyor. Dokunuşu sıcacık ve içten.

Anlamlı.

Başımı eğerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. O da aynı arzuyla dudaklarını aralayarak bana karşılık veriyor. Kollarımı ona dolarken dansı falan boş veriyorum. Bir elimi beline yaslanırken diğeri yumuşacık saçlarına gömülüyor. Dudaklarımız beraber hareket ederken ellerini benim omuzlarıma yaslıyor ve kaslarımı okşayarak beni kendisine çekiyor.

Daha önce hiç, her şeyi değiştireceğini düşündüğünüz bir an yaşadınız mı? O noktadan itibaren her şeyi bu olayın öncesi ve sonrası olarak ikiye ayıracağınızı?

Çoğu insan böyle düşünmemiştir herhalde. O an olup bitenlerin önemini fark edemeyecek kadar dalıp gitmişlerdir.

Ben de öyleydim.

Ama şimdi dönüp baktığımda o anın her şeyi değiştirdiğini görüyorum. O mükemmel, sıcacık ilk öpücüğün... Hayatımın geri kalanı o anın ellerindeydi. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Dördüncü Bölüm

Dee'nin evine doğru yürüyoruz. Yok, sendeleyerek gitmeye çalışıyoruz daha uygun bir sözcük olur.

Üzerimizde kıyafetlerimizle sevişiyoruz da diyebiliriz hatta.

Birkaç basamakta bir onu durup öpme isteği her yanımı sarıyor. Onu kendime çekmek ya da duvarın binasına yaslayıp ona sürtünmek istiyorum. O da beni karşılıksız bırakmıyor. Tırnaklarını karnıma bastırarak ellerini pantolonumun üzerinde gezdirip kalçalarımı kavrıyor. Hormonlarının esiri olmuş, yakalanma ihtimalini umursamadan okul koridorlarında öpüşen iki genç gibiyiz.

Nihayet evinin kapısına varıyoruz. O kapının kilitleriyle uğraşırken arkasına geçip kendimi ona yaslıyorum ve göğüslerini avuçlayarak okşamaya başlıyorum. İçeri girdiğimizde Dee kendisini bana bastırarak parmak uçlarında yükseliyor ve arzu dolu bir şekilde öpüşürken dillerimiz birbirine dolanıyor. Ellerini saçlarıma geçiriyor ve durduğu an, ceketini üstünden çıkarıyorum.

Sonra eğilip bir hamlede o küçücük şortunu da fırlatıp atıyorum ve Dee karşımda seyrek dantellerle süslü küçük bir üçgenden ibaret tangası ve straplez, göbeği açık üstüyle kalıyor.

Delores'i kıyafetleriyle de güzel bulmuştum ama çıplak hali tek kelimeyle nefes kesici. Uzun, düzgün bacakları, dar kalçaları ve sıkı bir karnı var. Teni öyle yumuşak ki dokunuşu tüy gibi hafif. Vücudu öyle aşırı kaslı değil; yoga yapan birinin hatlarına sahip. Dizlerimin üzerine çökerek gömleğimin düğmelerini çözüyorum. Dee eğilip gömleği üzerimden çekerken, elleri beğeniyle sırtımda geziniyor.

"Tanrım, acayip seksisin," diye içini çekiyor. Görünüşe göre bana şimdiden yeni bir lakap bulmuş; üstelik daha beraber olmadık bile. *Hiç fena değilim.*

Bir an bile beklemeden bacaklarını aralayarak kendimi ona yaslıyorum. O da destek almak için arkasındaki duvara yaslanıyor. Çamaşırı hâlâ üzerindeyken bacaklarının arasına istekli bir öpücük konduruyorum. Dee çenesini kaldırırken istekle kıvranıyor. Tatlı, aromalı, hatta baharatımsı bir kokusu var – bir tutam tarçın atılmış olgun bir elma gibi. Aramızda bir engel kalmaması için tangasını vücudundan sıyırıyorum. Islak, sıcak dilimi onun üzerinde gezdiriyorum. Isınma turları canıma yetince, dilimi içeri kaydırarak onun iniltilerini dinliyorum.

Klitoris konusunda uzman olduğumu söylerken boş laf yapmıyordum. Çoğu erkek, doğrudan olaya girmenin

iyi olacağını düşünür ama yanılıyorlar. Bir anda çok fazla baskı uygulamak kadınlara keyif vermez, hatta rahatlarını kaçırır. Onunla oynaşmanız, yavaş yavaş isteklendirmeniz gerekir, ta ki gerilip daha fazlası için yalvarmaya başlayana kadar. Dee kırılma noktasına ulaştığında parmaklarımla onu aralayarak dilimi gezdirmeye devam ediyorum.

Bir çığlık atıyor – rahatlamış ve kendisinden geçmiş bir şekilde. Onu daha hızlı yalamaya devam ederken iki parmağımı içeri kaydırıyorum. Kalçalarını yüzüme doğru hareket ettiriyor ve inildeyerek doruğa ulaşırken elleri sıkı sıkı bana yapışıyor.

Kulaklarımda Dee'nin kesik kesik nefes alışıyla ayağa kalkıp bir kolumu beline doluyorum. Bacakları titrerken zevkten bitkin düşmüş bir şekilde bana yaslanıyor. Onu havaya kaldırıyorum ama bacaklarını belime dolayacak gücü kendisinde bulamıyor. Dudakları benim dudaklarımı aranırken, kollarıyla sıkıca omuzlarıma tutunuyor.

"Yatak odası ne tarafta?" diye soruyorum öpücüklerimizin arasında.

"Sol taraftaki son kapı."

Bacaklarımın gerginliğine rağmen onu odaya taşımayı başarıyorum. İçeri girdiğimizde odada neler olduğuna veya dekorasyona dikkat edecek halim yok. Tüm duyularım Dee'ye ve içimi kasıp kavuran arzularıma odaklanmış. Yavaş yavaş kendisine gelen Delores, yatağın ucuna oturarak kehribar rengi davetkâr gözleriyle

beni yanına çağırıyor. Bakışlarını benden ayırmadan pantolonumun önünü açıyor. Etrafta birbirine karışan nefeslerimiz ve fermuarın gıcırtısından başka ses yok. Pantolonumu aşağı çekiyor ve onu çıkarıp atıyorum. Bana uzun zamandır peşine düştüğü hazineyi bulan bir define avcısı gibi istekle bakıyor.

Aletim en iyi kıvamında – uzun, kalm ve arzu dolu. Delores dilini avucunda gezdiriyor.

Hayatımda gördüğüm en seksi şey bu. Cüretkâr ve arsız.

Sonra aletimi kaygan avucuna alarak sıkıca kavrayıp yavaşça okşamaya başlıyor. Ne yaptığımı bile bilmeden ona yaklaşıyorum ve Dee bunu ağzını da işin içine katması için bir işaret olarak algılıyor. Dilini dipten uca kadar üzerinde gezdirmesini ve sonra tamamen ağzına almasını izliyorum. Öyle derin ki boğazının tepesini hissedebiliyorum.

Gözlerim kayarken hırıldayarak daha fazlası için yalvarıyorum. Dee ben hayal kırıklığına uğratmıyor – o mükemmel ağzını tekrar tekrar üzerimde gezdiriyor. Ama testislerimi avuçlarına alıp okşamaya ve en hassas noktalara dokunmaya başladığında frene basmak zorunda kalıyorum. Kendimi tutamamaktan korkuyorum ve şu an bunu yapmak için aklımda pek çok fikir var.

Saçlarını avuçlayarak onu geri çekiyorum. Sonra eğilip kulaklarımda pompalanan kanı hissederek onu öpüyorum. Geri uzanarak beni üzerine çekiyor. Giydiği üstü

parçalayarak çekip çıkarıyorum ve dolgun, muhteşem göğüsleri açığa çıkıyor.

Birinin üzerinde pırlantalı, ışıl ışıl bir piercing var.

Aman Tanrım.

Bu görüntü karşısında daha da sertleştiğimi hissediyorum. Açgözlü bir hayvan gibi göğüslerine atılarak onu bir yandan emip ısırırken, bir yandan da ellerimle avuçluyorum. Ağzımı piercing takılı göğüs ucuna yasladığımda sıcacık teniyle soğuk metalin tadını aynı anda alıyorum. Onu dişlerimle çekerek dilimle geri bırakıyorum. Dee altımda inildeyerek tırnaklarını sırtıma geçiriyor ve derin, arzu dolu izler bırakıyor.

"Becer beni, Matthew," diye feryat ediyor. "Hemen şimdi."

Şimşek gibi cüzdanıma uzanıp bir prezervatif çıkararak rekor sayılabilecek bir hızda takıyorum. Dee'nin ayak bileklerine yapışarak kalçaları yatağın ucuna gelene kadar onu kendime çekiyorum. Kendimi bacaklarının arasına yaslayıp bir an bekliyorum.

Gözlerine bakarak, "Nasıl... nasıl olsun istersin?" diye soruyorum.

"Sert," diye inliyor. "Sert ve derin. İçimde her bir santimini hissetmek istiyorum."

Kendimi elimden geldiğince derine iterek sertçe bastırıyorum. Dee "Evet! Lütfen... evet," diye haykırıyor.

Yavaşça geri çıkıp kendimi tekrar bastırırken kalçalarımı da beraber hareket ettiriyorum.

Aramızda eşi görülmemiş bir şehvet var – ilkel bir tutku, içgüdüsel bir açlık.

Tempomu Dee'ye göre ayarlayıp her darbemde nefesini kesiyorum. Bana uzanarak daha hızlı olmam için yalvarıyor. Üzerine uzanıyorum kollarını boynuma dolayarak dudaklarımın tadını alıyor.

Yanağını yanağıma yaslıyor ve doruğa ulaştığını hissediyorum. Gözleri kapalı, defalarca ismimi mırıldanıyor. Kulaklarımdan asla silinmeyecek bir ses bu. Onun kasılmasıyla ben de orgazm oluyorum. Öyle uzun ve şiddetli ki, kendimden geçtiğime eminim.

Harika bir his bu. Benzersiz. Hiç düşünmeden yaşadığım en iyi seks olduğunu söyleyebilirim. Henüz kalp atışlarım düzelmemişken, hâlâ onun içindeyken, Dee Warren'ın da eşsiz bir deneyim yaşadığını biliyorum.

Nefes alıp verişimiz normale döndükten sonra Delores ayağa kalkarak banyoya gidiyor. Birkaç dakika sonra üzerinde rengârenk, şal desenli, ipek bir sabahlıkla geri dönüyor. Pantolonumu yerden alıp cebinden sigara paketimi çıkarıyorum ve "Sakıncası var mı?" diye soruyorum.

Dee bir pencere açıyor ve şifonyerindeki ahşap mücevher kutusundan yarısı içilmiş esrarlı bir sigara çıkarıyor. "Elindekini ziyan etmeyeceksin," diye sigarayı havaya kaldırıyor.

Bir kolumu büküp başımın arkasına yaslayarak sigarayı yakıyorum. Dee yanıma sokulup göğsüme bir kül tablası bırakıyor. Sabahlığının önü açılınca, piercing takılı muhteşem göğsü ortaya çıkıyor. Sigaramdan bir nefes çekip parmağımı halkanın üzerinde gezdiriyorum.

"Bunun hikâyesi nedir?"

Derin bir nefes alınca dudaklarının arasından duman yükseliyor. "Sana Billy ve Kate ile beraber büyüdüğümü söylemiştim ya?"

Başımla onaylıyorum.

"Birkaç ay farkla en küçüğümüz Billy. Onun yirmi bir yaşına girmesini kutlarken hepimiz kafayı bulduk. Kate ile Billy dövme yaptırdılar. Ben de piercing taktırdım."

Noel sabahı yeni oyuncağını kurcalayan bir çocuk gibi yavaşça halkayı çekiyorum. "Acayip seksi bir şey. Ama merak ettim de, sen neden dövme yaptırmadın?"

Dee külünü tablaya silkiyor. "Dövme büyük bir bağlılık istiyor. Ben bedenimin üzerinde veya içinde kurtulamayacağım hiçbir şey olmasını istemem."

Sigaramı söndürüp kül tablasını komodine bırakıyorum. Sonra Dee'ye doğru dönerek yatıyorum. Elini karnımda gezdirerek bacaklarımın arasına indiriyor ve başparmağını üzerinde gezdiriyor.

"Peki ya bunun hikâyesi ne? Tüm Katoliklerin sünnet olduğunu sanıyordum?"

"O Yahudilikte olmasın sakın?" Sonra açıklamaya girişiyorum. "Ben yeni doğduğumda epey hastalıklı bir bebekmişim. Önemli bir şeyim yokmuş ama annemin gereksiz karışıklıklara yol açabilecek her türlü şeye karşı tetikte durmasına yetmiş."

Çılgınca bir nedenden ötürü, annemle babam bana güçlü, sağlıklı bir yetişkin olduğumda sünnet yaptıracaklarını düşünmüşler. Hayatım buna bağlı olmadığı sürece bir neşteri aletimin yanına yaklaştıracakmışım gibi!

Hatta belki o zaman bile izin vermem.

Evet, merak ediyorsanız söyleyeyim, lisedeyken ucu kesilmemiş bir alete nasıl muamele edeceğinden pek de... emin olmayan birkaç kız vardı. Ama bir kez denedikten ve diğer modellerle aynı şekilde çalıştığını anladıktan sonra, talepte hiçbir azalma olmamıştı.

Dee, ben tekrar sertleşene kadar elini gezdirmeye devam ediyor. Sonra aşağı bakıp, "Çok beğendim. Gayet güzel," diyor.

Delores'in kalçalarını kavrayıp sırtüstü uzanarak onu üzerime çekiyorum. "Sıfatlar konusunda resmen berbatsın. Kadınlarınkine güzel denir, erkeklerinkine değil."

Sabahlığının önü tamamen açılıyor ve parmağımı yalayarak onunkinin ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü anlaması için üzerinde gezdiriyorum. Güzel de ne kelime, *muhteşem.*

Dee önce kıkırdıyor, ama sonra gülüşü nefes nefese iniltilerine karışıyor. "Aydınlat beni o zaman. Güçlü kuvvetli bir penis için hangi sıfat yeterince erkeksi olur?"

Kalçalarını başparmağımın hareketlerine uyduruyor ve ufak daireler çiziyor.

"Güçlü kuvvetli iyi bir başlangıç. Heybetli de işe yarar. Sert, etkileyici gibi sıfatlar başı çeker."

Daha kuvvetle bastırarak okşamaya devam ediyorum. Dee'nin kalçaları hızlanırken daha geniş hareketlerle daire çizmeye başlıyor. Nefesi kesik kesik. "Bir dahakine bunları unutmayayım bari." Sonra dudağını ısırarak gözlerimin içine bakıyor. "Kafam uçmuşken sevişmeyi seviyorum."

Dizlerinin üzerinde yükselerek benimle aynı hizaya geliyor.

"Benim de seveceğime dair bir his var içimde."

- - -

"Vay be, bu harikaydı," diye haykırıyor Dee, yüzünü yastığa gömerek.

Hemen arkasında dizlerimin üzerindeyken bir mendille ikinci prezervatifi çıkarıyorum ve onun yanına yığılıyorum. "Cidden öyleydi."

Köpek stili asla kötü olmaz.

Dee başını kaldırarak komodindeki saate bir göz atıyor. "Kahretsin. Dört saat sonra uyanıp işe gitmem gerek."

Anlamadıysanız söyleyeyim: Bana artık gitmem gerektiğini ima ediyor. Bu, nazikçe *Seks için teşekkürler. Güle güle,* demek oluyor. Tek gecelik ilişkilerimin çoğunda kadınla beraber uyuduğum olmamıştır. Çok fena bitkin düşmediğim sürece kendi yatağımda uyumayı tercih ederim.

Ayağa kalkıp giyinmeye başlıyorum. Pantolonumun fermuarını çekiyorum ve gömleğimi giymeden, "Bu gece harika vakit geçirdim," diyorum.

Sırtüstü dönerken, o enfes çıplaklığını saklamak için hiç uğraşmıyor. "Ben de."

Gözlerimi onun seksin ardından terle parıldayan vücudunda gezdirerek, daha fazla eğlenmek için yalvaran göğüs piercingine bakıyorum. "Seni tekrar görmek isterim."

Dee sırıtıyor. "Seni tekrar becermek isterim demek istedin herhalde."

Gömleğimi üzerime geçirirken, "Bebeğim, orası zaten aşikâr," diyorum.

Yerden sigara paketimi alıp cebime sokuyorum. "Seni ararım."

Kesik bir kahkaha atıp gözlerini devirerek karşılık veriyor. İpek sabahlığını alıp ayağa kalkıyor.

"Ne var?" diye soruyorum meraklanarak.

Başını iki yana sallıyor. "Bunu yapmana gerek yok. Ben tutamayacağını bildiğin sözler vermen gereken türden bir kadın değilim. Çok eğlenceliydi, bırakalım öyle de kalsın. Senden bir daha haber almasam da sorun etmem."

Bu son birkaç saat içinde defalarca doruklara çıkardığım bir hatundan beklediğim tepki sayılmaz. Çoğunlukla numaralarının rehberimde kayıtlı olduğundan emin olmak için telefonuma bir bakmaya yeltenirler.

Kendilerini ne zaman arayacağıma dair saat ve tarih olarak kesin bilgi isterler.

Dee'nin tavrı şaşırtıcı ve merak uyandırıcı. Kesinlikle bana meydan okuduğunu hissediyorum.

Koridorda ilerlerken, "Çok iyi olurdu... ama benden yine haber alacaksın," diyorum.

Omzumu sıvazlıyor. "Eminim öyledir. Ama senin için sakıncası yoksa sabırsızlıkla beklemeyeceğimi söylemeliyim."

Elini omzumdan alıp parmaklarını öpüyorum. Beni seyrederken yüzündeki sırıtma yok oluyor ve yerini anlaşılmaz bir ifade alıyor. Özlem dolu.

"Sabırsızlıkla beklemesen de olur" Göz kırpıyorum. "Sadece telefonun elinin altında olsun."

Tekrar gülümsüyor. Kapıyı açıyor ama dışarı çıkmadan eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Dee."

Eli, dudaklarımın dokunduğu yere gidiyor ve bal rengi gözleri benimkileri buluyor. Sesinde hüzünlü bir tını var. "Güle güle, Matthew."

Kapıyı kapattığında tüm kilitlerin yerine oturduğunu duyana kadar bekliyorum. Sonra artık hak ettiğim gibi uykuya dalmak için eve yollanıyorum.

Beşinci Bölüm

Perşembe akşamı, Waldorf Astoria otelinde Columbia Üniversitesi'nin bağış toplama yemeği var. Normalde bir çek göndermekle yetinip yemeği ekerdim. Ama organizatörlerden biri Alexandra olduğu için, gitmekten başka çare yok. Mackenzie'yi büyütmek tam zamanlı bir iş olmasına rağmen, Alexandra'nın eli daima her yerdedir. Onun durumundaki çoğu kadın gibi – çok parası olan, Manhattanlı ev hanımı anneler gibi yani – topluma fayda sağlamak istiyor. Bir de şu var ki, Alexandra'nın günlük hayatı o parlak zekâsını pelteye çevirebilecek olan Barney bölümleri, makarna kolyeler ve oyun günleri arasında geçip gidiyor. Hayır işlerinin onun dış dünyayla bir bağlantı kurmasını sağladığını düşünüyorum. Steven onun bir etkinlik planlarken çok daha uyumlu olduğunu söylüyor ama o büyük gün geldiğinde, strese kapılmak gibi bir alışkanlığı var. Hatta kaltakça davranıyor bile denebilir.

Sonra uyarmadı demeyin.

Drew ile Lexi'nin yanında dikilerek, smokin ve kokteyl elbiseleriyle ortalıkta salınan Columbia mezunlarıyla dolu, son derece şık dekore edilmiş salonu seyrediyorum. Bence son derece başarılı olmuş. Ordövrler servis ediliyor, içkiler su gibi gidiyor, dört bir yandan sohbet ve kahkaha sesleri yükseliyor. Alexandra'nın yüzündeki ifade sakin olmasına karşın, gözleri keskin bir nişancı gibi potansiyel hedeflerini arıyor.

"Artık gidemez miyim?" diye soruyor Drew, ablasına.

"Hayır." Alexandra'nın bunu söyleyiş şeklinden, Drew'un bu soruyu ilk kez sormadığını anlıyorum. "Bir partideyiz. Ye, iç, insanların arasına karış."

Drew kaşlarını çatıyor. "Anlaşılan uzun zamandır partilerden uzak kalmışsın. Buna parti denmez. Bu, yaşlı kokonaların süslü püslü elbiselerini dolaptan çıkarıp, tek taşlarının karatlarını birbirleriyle kıyaslamaları için bir bahane." İçkisinden bir yudum alıyor. "Gerçi şarap mükemmel. İyi seçim."

Lexi de kendi kadehinden içiyor. "Şarap insanın dilini çözer... Cüzdanını da."

"Tekila da kıyafetleri çıkarttırır," diye araya giriyorum, kaşlarımı oynatarak. O sırada koyu renk saçlarını kuş yuvası gibi toplamış, son derece ağır makyajlı, iri yarı bir kadın bize doğru yaklaşıyor. Kadının üzerinde bilardo masalarıyla aynı tonda yeşil bir elbise var.

Drew çaktırmadan, "Umarım tekilayı iyi bir yere saklamışlardır," diye mırıldanıyor.

"Alexandra, canım benim," diye kıkırdıyor kadın. "Bu akşam kendini de aşmışsın! Günlerce herkes bu daveti konuşacak."

Lexi elini mütevazı bir tavırla beyaz elbisesinin göğsüne bastırıyor. "Çok naziksiniz, Bayan Sinclair."

Sinclair. Bu isme aşinayım. Kadın aileden zengin. Büyükbabası inşaat sektörü patlama yapınca çelik işinden bir servet kazanmış. Yeğeni, yani ailenin mirasçısı ise, kokain bağımlısı eziğin teki. Lafı gelmişken söyleyeyim: Parayla elit olunmaz ama sayısız felaket satın alınabilir.

Alexandra, Bayan Sinclair'in dikkatini benim üzerime çekiyor. "Kadim dostumuz Matthew Fisher'ı tanıyorsunuz, değil mi?"

New York sosyetesi mafyadan farksızdır. Bizim arkadaşımız değilseniz veya aramızda yer almıyorsanız, sizi adamdan saymazlar.

"Ah, evet," diyor. "Estelle'nin oğlusun sen."

Saygılı bir tavırla başımı sallayarak onaylıyorum. "Sizi gördüğüme çok sevindim, Bayan Sinclair."

"Kardeşim Andrew'la tanışmış mıydınız?" diye sözlerini sürdürüyor Alexandra.

Drew, her zamanki beyefendi tavırlarıyla onu gülümseyerek selamlıyor. "Çok memnun oldum."

Bayan Sinclair onu incelerken gözleri ışıldıyor ve tombul eliyle kendisini yelpazeliyor. "Hayır, tanışmamıştık... Ama senin hakkında çok şey duydum."

"Kötü dedikodular." Drew göz kırpıyor. "Ama yalan diyemeyeceğim."

Bayan Sinclair'in hızlanan nefesinden ve yanaklarına al basmasından, birazdan düşüp bayılacağını söylemek mümkün. Hiç değilse akşama biraz hareket katardı, fena mı yani? Ama düşündüğüm gibi olmuyor. Onu yıllardır görmemiş olan eski bir arkadaşı yanımıza gelip Bayan Sinclair'i yanında sürüklüyor.

Bir kez daha yalnız kaldığımızı görünce, Drew tekrar deniyor. "*Artık* gidebilir miyim?"

"Aynı şeyi sorup durma. Daha akşam yemeğine bile oturmadık," diye tıslıyor Alexandra.

Drew sızlanmıyor ama kendisini zor tuttuğu belli. "Ama ben burada *olmak* istemiyorum ki. Geldim, gülücükler dağıttım, sana bir çek yazdım. Kimi insanların aksine, benim zamanım kıymetli," diyor. Ben de düşüncelerini paylaşıyorum doğrusu.

Ama tartışma alevlenme fırsatı bulamadan, salonun öbür ucunda duran biri Alexandra'nın dikkatini çekiyor. Yüzünün düştüğünü ve gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Suratında hayal kırıklığıyla dolu bir ifade var. Kardeşini dinlemeyi çoktan bırakmış. Drew ile ikimiz onun baktığı yöne dönüyoruz.

İşte o an, onu görüyorum.

Neredeyse her erkeğin geçmişinde onun gibi bir kadın vardır. Bazı zavallıların ise, birden fazla olabilir. Onu mahvetmiş, kalbini kırmış, öz güvenini parçalamış bir

kadın. İlk yara en derini olur derler... O ise beni delik deşik etmişti.

Ne demiş Shakespeare? "Masum yüzünün arkasına saklanmış o sinsi kalbi..." İşin aslını bilmesem, bu dizeleri yazarken aklında Rosaline Nicolette Du Bois Carrington'ın olduğuna yemin edebilirim.

Columbia'daki ikinci senemizde tanışmış ve iki sene ciddi bir ilişki yürütmüştük. Rosaline akıllı, büyüleyici bir kadın ve usta bir biniciydi. Okul partileriyle ya da barlara takılmakla ilgilenmez, onun yerine zamanını sanat ve gezi üzerine entelektüel tartışmalar yaparak geçirmeyi yeğlerdi. Onun kusursuz olduğunu düşünüyordum. Evleneceğim, çocuk yapacağım, yüzü kırış kırış ve saçları beyazlamış olsa da seveceğim ve sevgime karşılık verecek olan kadın.

Âşık olduğum ilk kız Sally Jansen olabilir ama Rosaline kesinlikle sonuncusuydu.

Onu mezuniyetten beri görmemiştim. Tam altı yıldır. Ama görünüşü hiç değişmemiş. Onu hem sofistike, hem masum gösteren klasik ama belirgin elmacık kemikleri, egzotik bir tonu olan berrak mavi gözleri, dolgun, gülümseyen dudakları, gür, koyu kahverengi bukleleri ve her erkeğin dizlerinin üzerine çökmesini sağlayacak denli güzel bir vücudu var. Salonun öbür ucundan onun yürüyüşünü seyrediyorum. Pamuk şekeri gibi pembe elbisesi attığı her adımla sağa sola salınıyor.

"Onu ne bok yemeye çağırdın ki?" diye soruyor Drew.

"Ben çağırmadım ki! Julian yönetim kurulunda. Geleceklerini sanmıyordum."

Julian, Rosaline'in kocası. Bizden on yaş daha büyük ve yaklaşık on kat daha zengin.

"Avrupa'da olduklarını sanıyordum."

"Geçen hafta döndü onlar."

Rosaline yanımıza doğru yaklaşırken, Drew ile Alexandra fedai gibi önüme geçiyorlar. Rosaline'in yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme beliriyor. Eskiden çok iyi bildiğim bir gülümseme bu.

"Alexandra, Drew, sizi görmek çok güzel. Ne kadar zaman geçti?"

"Bence yeterince zaman geçmedi," diye karşılık veriyor Alexandra, yüzünde sahte bir gülümsemeyle. İşte Kaltak, tüm gücüyle karşınızda. Alexandra dış dünyaya karşı zarif bir hanımefendidir ama bu görüntünün altında sevdiği kişilere karşı bir tehdit olarak algıladığı herkesin saçlarına yapışacak, küpelerini çekecek ve canına okuyacak denli gaddar ve korumacı bir kadın yatıyor. Ve eski sevgilime karşı özel bir nefreti var.

Rosaline beni terk edene kadar, aldatıldığımı fark edememiştim. Zaten tekmeyi yemek yeterince kötüyken, onca zaman bir başkasıyla düşüp kalktığını öğrenmek... beni tek kelimeyle mahvetmişti. Sonraki günlerde Drew beni sık sık dışarı çıkarmış, sarhoş olmamı ve birileriyle yatmamı sağlamıştı. Ama Lexi... gidip omzunda ağladığım kişiydi. Ağladığımı itiraf etmekten utanmıyorum,

göğsünüz yırtılıp kalbiniz içinden söküldüğünde birkaç damla gözyaşı dökmenin ayıp bir yanı yok.

Ablasının tavrını takınan Drew, "Okuduğuma göre Avrupa'da *Listeriya* salgını varmış. Anlaşılan sen zarar görmeden atlatmışsın. Ne yazık," diyor.

Rosaline, onların hiç de üstü kapalı sayılamayacak hakaretleri karşısında gülümsemesini bozmuyor. "Evet, Avrupa seyahatimizde çok iyi vakit geçirdik. Kültür ve tarih inanılmazdı. Ama Julian New York'u özledi. İlkbahara kadar burada olacağız."

Tek tek baktığımızda, Evans kardeşlerin ikisi de sözleriyle ölümcül hançerler saplamakta gayet iyidir. Onları iş başında görmüştünüz. Ama beraberken? Profesyonel güreşçileri bile utandıracak bir ekip oluştururlar.

Alexandra'nın sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim, Rosaline... Yok ya, aslında niye istemeyeyim ki? Julian'ın sekreteriyle ihtiraslı bir ilişki yaşadığını duydum." Düşünceli bir tavırla parmağını dudağına bastırıyor. "Yoksa bakıcı mıydı o?"

"Ben ikisine de çaktığını duydum," diye ekliyor Drew.

Rosaline yine istifini bozmuyor. Önceden onun bu duruşunu beğenirdim. Sofistike ve olgun biri olduğunu gösteriyormuş gibi gelirdi bana. Oysa şimdi bakınca duygusuz görünüyor. Uzak ve sinir bozucu derecede durgun.

Sevimli bir ifade takınarak içini çekiyor. "Erkekler çeşitlilikten hoşlanır."

"Ben orasını bilemem," diye karşılık veriyor Alexandra.

"Ben bilirim," diye itiraf ediyor Drew. "Ama nihayetinde benim başım bağlı değil."

Rosaline ölçülü bir tavırla kollarını kavuşturuyor. "Ben Julian'ın oynaşmalarına aldırmıyorum. Nihayetinde eve, bana döndüğü sürece, sorun yok."

Ne kadar adilik ederse etsin, bir türlü Rosaline'den tepki görememek, Drew'un her daim sinirini bozmuştur. İnsanları saldırı eşiğine getirmekten pek de normal sayılamayacak bir zevk duyar. Bu yüzden iyice bel altından vurmaya karar vererek, "Karım dediği buz kalıbının giriş ücretini ödemeye değmediğini fark edince işler değişir. İşte o zaman sorun yaşayabilirsin."

Rosaline usulca gülüyor. "Öteden beri hep böyle renkli konuşursun, Drew."

Bu raundu da Stepford Kadını[14] kazandı.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Müsaadenizle." Böylece onları başından savarak yanlarından geçip gidiyor ve bana arkamdan yaklaşıyor.

Elimi saçlarımdan geçirerek, kalbimi kıran kadına dönüyorum. Gözlerinde sevecen, anlayışlı bir ifade var. Bir hemşirenin hayati tehlikeyi atlatan hastasına baktığı gibi bakıyor bana.

"Merhaba, Matthew."

14 Amerika'da uysal, eşinin her dediğini seve seve yapan, kendisini ailesine hizmet etmeye adamış kadınlar için kullanılan bir tabir (Çev.)

Ona tamamen iyileştiğimi göstermeye kararlıyım. "Rosaline."

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum sakin bir tavırla. "Sen de... hiç değişmemişsin."

Bunca yıl sonra olsa bile – hatta özellikle bunca yıl sonra- onunla tekrar konuşmak çok tuhaf. Aramızda ne çekim var ne de nefret. Hiçbir güçlü duygudan eser yok. Belki biraz pişmanlık. İçimde bir yanım, keşke geçmişe dönebilsem de bu denli aptal ve kör olduğu için kendi genç halimi pataklayabilsem diye düşünmüyor değil. Ama bunlar kendime ilişkin düşüncelerim. Rosaline'e gelince... O eskiden tanıdığım, hatta gerçekte hiç tanımadığımı fark ettiğim birinden ibaret. Vücudunun her bir kıvrımını ezbere bilsem de, o benim için bir yabancı.

Boğazımı temizliyorum. "Ee... Demek bir oğlun var?"

Bundan bahsetmeyi atladım mı? Aynen, Rosaline beni aldatmakla yetinse yine iyi, bir de hamile kaldı. Başından beri bunu planladığından da eminim üstelik. Hani kraliyet ailesindeki gibi – bir vâris, bir de onun yedeği. Ben yedek olandım, Julian'la işler yolunda gitmezse diye elinin altında tuttuğu erkektim. Benim şansıma, hedefi on ikiden vuran Julian oldu.

Rosaline gülümsüyor. "Evet, Conrad." *Zavallı çocuk.* "İsviçre'de yatılı okulda."

Kafamdan hızlı bir hesaplama yapıyorum. "Yatılı okul mu? Daha altı yaşında falan değil mi ya?"

"Önümüzdeki ay altı olacak." Herhalde şoka uğramış gibi görünüyorum ki kendisini açıklama yapmak zorunda hissediyor. "Hayata doğru bir şekilde başlaması çok önemli. Okulu ona bu imkânı sunacaktır."

Başımla onaylıyorum. Bu felsefenin altında yatan manyaklığı tartışmak isterim ama zamanıma yazık. "Doğru. Kesinlikle öyle."

Tam sohbeti bitirmeye niyetleniyorum ki Julian Wolfe yanımızda bitiyor. Beyaz-sarı saçlı ve soluk teniyle, uzun boylu ve zayıf yapısıyla bir erkek için düzgün bir görüntüsü var. Bana yüksek rütbeli bir Nazi subayını hatırlatıyor.

"Rosaline, tanışmanı istediğim bazı önemli kimseler var." O sırada beni fark ediyor. "Merhaba, Fisher." Elini uzatmıyor. Benim de el sıkışmaya yeltenecek halim yok herhalde.

Başımı sallamakla yetiniyorum. "Julian."

Rosaline ve Julian, insanların muhakkak bir hobi edinmesi gerektiğinin canlı örnekleri. Tek tutkunuz paraysa, sefil bir insana dönüşeceğiniz kesin. Nihayetinde hobiniz bu sefaleti çevrenize yaymak ve tanıştığınız herkese karşı şerefsiz gibi davranmak olacaktır.

"Onu biraz çalabilir miyim? Tekrar." Gülüyor. Şaka anlayışı bu kadar işte. Biraz kadın işi kaçıyor ama kelime oyunları yapmak istiyorsa meydan okumaya hazırım.

"Hayır, lütfen onu benim yanımdan al götür. Bana iyilik yapıyor sayılırsın."

Julian kendine geliyor ve Rosaline koluma dokunuyor. "Seni gördüğüme sevindim, Matthew."

"Kendinize iyi bakın," diyorum ikisine de.

Onlar gider gitmez, Drew yanımda bitiyor. "Paçayı sıyırdığına memnun olmalısın."

"Hem de nasıl!"

Beni dirseğiyle dürtüyor. "İyi misin peki?"

Bize iyice bakın. Bazen bütün gün takılıp hayatlarımızda olup biten önemli hiçbir şeyden bahsetmediğimiz olur. Kelimeler lüzumsuzdur çünkü bıçak kemiğe dayanınca, birbirimizi kollarız.

"Evet, kanka, süperim. Dediğin gibi, paçayı sıyırdım."

Alexandra'nın yanına dönüyoruz ve Drew'un yüzündeki ifadeden tekrar ablasından izin istemeye yelteneceğini anlıyorum. Ama o anda Drew başka bir strateji denemeye karar veriyor ve yüzünde sinsi bir sırıtma beliriyor. "Hey, baksana. *Gırç Gırç* da burada."

"Kim?" diye soruyor Alexandra.

Drew elindeki şarap kadehiyle onu işaret ediyor. "Barın yanında duran mavi elbiseli, şu kıvırcık saçlı esmer."

Lexi başını çevirince onun bahsettiği kadını görüyor. "O... Alyson Bradford."

Drew omuz silkiyor. "Benim için daima Gırç Gırç olarak kalacak."

"Niye ona Gırç Gırç diyorsun ki?"

Zihnimde başımı iki yana sallıyorum. Alexandra'nın da hiç aklı yok mu yani?

"Boşalırken gıcırdıyor!"

"Ne?"

Drew rahat bir tavırla açıklıyor. "Köpeklerin çiğneme oyuncakları gibi." Elini kaldırarak açıp kapatmaya başlıyor "Gırç, gırç, gırç. En azından biz on yedi yaşındayken öyleydi, ama çok değişmiş olacağını sanmıyorum."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor Alexandra, beklediğim gibi iğrenerek. "Alyson Bradford'la ne zaman yattın ki?"

Drew hatırlamaya çalışarak tavana bakıyor. "Hımm... üçüncü sınıfta. Hani St. Bartholomew'a karşı maçı kaybetmiştik? Çok zor günlerdi. Sırtımı ona yasladım diyemem gerçi ama yaslamaktan bahsetmişken..."

Lexi başını çeviriyor. "Iyy... Boş versene. Bilmek istemiyorum."

Kaltak'ın midesinin kaldıramadığı tek bir şey varsa, o da erkek kardeşinin yatak maceralarının ayrıntılı hikâyeleridir.

Bu yüzden Drew ballandırarak, "Bir de diliyle yaptığı şöyle bir şey var..." diye lafa devam ediyor.

Alexandra gözlerini yumuyor. "Anladık! İyi – o kadar gitmek istiyorsan git. Beni ihtiyaç anımda bir başıma bırakmak istiyorsun madem..."

Ona kaçış yolu sunmamalıydı. Drew bu fırsatı kaçırır mı hiç? Yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor ve kadehini yanından geçen garsonun tepsisine bırakarak Alexandra'nın yanağına bir öpücük konduruyor. "Sen insanın sahip olabileceği en iyi ablasın. Hadi ben kaçtım." Sonra bana dönüyor. "Geliyor musun, ne yapıyorsun?"

Bana da gün doğdu doğrusu. "Harika partiydi, Lex. Görüşürüz." Sonra Drew'un peşinden kapıya doğru koşturuyorum.

Arkamızdan balo salonunun diğer ucuna bakacak olursanız, Rosaline'i göreceksiniz. Gözleriyle beni izlediğini fark ettiniz mi?

Altıncı Bölüm

Bağış toplama yemeğinden ayrıldıktan sonra Drew ile bir bara gidiyoruz. O, mahkeme salonundaki yenilgisinin acısını seksle hafifletmenin peşindeki siyah saçlı, uzun bacaklı bir avukatla eve gidiyor. Ben ise bir birayla oyalanırken potansiyeli olan birkaç kız görüyorum ama hiçbiri içimde girişimde bulunma isteği uyandırmıyor. Eve yürürken, şeytana uyup Üç Gün Kuralı'nı bozarak Delores'i aramayı düşünüyorum.

Bunun ne olduğunu bilmiyor musunuz? Dinleyin de öğrenin o zaman. Bir kadınla görüştükten sonra onu tekrar aramak için beklemeniz gereken ideal süre, üç gündür. Hangi kategoride olduğu önemli değil. Onunla yatmış olun veya olmayın, üçüncü güne kadar numarasını çevirmemelisiniz. Bunun ayak oyunları yapmakla veya dizginleri ele geçirmekle alakası yok. Sadece onun ilgisini yitirmemek için uymanız gereken bir kural. Sizi düşünmesini sağlamak için. İlk gün, muhtemelen sizinle görüşmesini anlatıyor olacak. İkinci gün, arayacağınızı

umarak sizin de kendisi kadar iyi vakit geçirip geçirmediğinizi merak edecek. Üçüncü gün ise, yani o sihirli gün, telefonunun çalacağına dair umutları sönmek üzere olacak. Neyin ters gittiğini sorgulayacak, onun sinyallerini yanlış mı yorumladım acaba diye merak edecek, sonra – güm – onu aradığınızda havalara uçacak.

Gün içinde zaman zaman Dee'yi düşündüm ve her seferinde yüzümde bir gülümseme belirdi. Onun o dolambaçsız, zekice mizah anlayışı, dans edişi, göğsündeki piercing... Ama telefonum güvenli bir şekilde cebimde duruyor çünkü üç gün kuralı hiçbir şekilde ihlal edilmemelidir.

- - -

Ne olduğunu anlamadan Cumartesi gecesi oluveriyor. Her zamanki gibi iş peşindeyiz. Jack ve Drew'la şehrin en yeni gece kulübünün açılışında bir araya geliyoruz. Mezbahaların olduğu civarda bir depoyu yenileyerek büyük bir kulübe çevirmişler. İçerisi tıklım tıklım. Masamızı Hollandalı bir seyahat gemisinin beş muhteşem yolcusuyla paylaşıyoruz. Amsterdam çılgın bir yer. Adeta modern çağın Sodom ve Gomora'sı gibi. Üç haftadır denizde tıkılıp kalmış Amsterdamlı kadınlara ayak uydurmak zor olabilir – bizim için bile.

İnsanların arasından geçmeye çalışarak bara doğru ilerliyorum. Öne doğru eğilerek barmenle göz göze gelmeye çalışıyorum. O sırada arkamdan birisi beni dürtüyor. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda yüksek topuklu kahverengi botlarının üzerinde sallanan,

kısa kızıl saçlı, göz kapakları şişmiş bir kadın görüyorum. Parmağını bana uzatarak yüksek sesle, "Seni tanıyorum. İki hafta önce yattığım adamsın sen, motosikleti olan hani," diye geveliyor.

Onu bir yerden gözüm ısırmıştı zaten. Hem kadınlara, hem erkeklere konulan türden, modern bir ismi vardı – Ricki ya da Remy gibi...

Kendisi gibi ufak tefek ama çok daha ayık görünen arkadaşı, kolunu ona doluyor. "Hadi, Riley, boş ver onu."

Riley. *Çok yaklaşmışım.*

Riley surat asarak sendeliyor. "Beni aramadın. Puşt."

Şunu belirtmeden geçmeyeyim: Birileriyle takılma konusunda kadınlarla eşit şartlara sahip olduğumuza inanırım. Bir kadın sırf erkekler kadar sık seks yapmak istiyor diye hakkında kötü düşünülmemelidir. Hakaret etmek, onu kaltak diye suçlamak olmaz. Ama diğer yandan, kızların artık kurbanı oynamaktan vazgeçmesi gerek. Sana yalnızca tek bir gece geçirmenin peşinde olduğumu söylemişim zaten. Neden dediğimi yapınca birdenbire şerefsizin teki oluyorum ki? Bir erkek olarak tavsiyem şudur: Hareketlerimizin ardında gizli bir anlam olduğunu varsaymaya kalkışmayın. Gerçek hayat, romantik komedilere veya aşk romanlarına benzemez; işlerin öyle yürümesini beklememelisiniz.

Yine de bir kızın kendisini kullanılmış hissetmesi, canımı sıkıyor. "Yapma böyle, bebeğim. İyi vakit geçirdik

ama ikimiz de farklı bir şey istemiyorduk. Sana arayacağım demedim ki."

Riley söylediklerimi hiç takmıyor. Benim sağ tarafıma bakarak uyarıyor, "Bu adama dikkat et – çapkının biri."

"Uyarın için teşekkür ederim."

Son ses gümbürdeyen müziğin ardından bile, bu sesi tanıyorum. Gözlerimi yumup başımı çeviriyorum. Tekrar açtığımda ise Delores Warren yanı başımda dikiliyor.

Şaşırmadınız, değil mi?

Dee'nin ne giydiğine bakarken Riley hem gözümün önünden, hem aklımdan yok olup gidiyor. Sarı saçlarına mavi ve mor perçemler atılmış, elektrik mavisi dar üstü ise göğüslerini zar zor kapatıyor. Eteği mavi ve mor çizgili bir kumaş parçasından ibaret ve baldırına kadar uzanan tüylü botlar ayaklarını süslüyor. Kıyafetlerinin cömertçe sergilediği cildi vücut simiyle kaplı ve her bir santimi elmas gibi ışıldıyor.

Yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor.

"Selam, ilahi varlık. Benim, Dee."

Onu görmekten mutluluk duyduğumu gizlemeye çalışmıyorum. "Selam. Ne var, ne yok? Bugün akşamüzeri sana mesaj bıraktım."

Bugün üçüncü gündü. Ne var ki, Dee bu kurala karşı bağışıklığı bulunan ender kadınlardan biri gibi görünüyor. Yüzü bara dönük, ama duyabileceğim kadar yüksek sesle cevap veriyor. "Biliyorum."

"Neden beni aramadın o zaman?"

Başını müziğin ritmine göre sallayarak omuz silkiyor. "Sadece kibarlık etmeye çalıştığını düşündüm."

"Hiçbir şeyi sırf kibarlık olsun diye yapmam ben." Başparmağımla az önce Riley'nin durduğu tarafı işaret ediyorum. "Gördün zaten."

Kimsenin kıçını yalayacak halim yok. Tabii bir kız benden öyle bir şey istemezse ve her şeyi sıkabilirim ama palavra sıkmam.

Birkaç metre ötemizde beyaz tişört ve dar bir kot pantolon giymiş, esmer, saçı jöleli bir adam, Delores'in olduğu tarafa doğru bağırıyor. "Hey, Dee! İçkileri çabuk al!"

Brooklynli erkekler ikiye ayrılır: Aile servetlerini eski şaşaalı haline döndürmeye çalışırken şehir hayatını yaşamak isteyen liberal, zengin tipler ki oraya sonradan gelmişlerdir ve *Goodfellas*[15]'ı defalarca seyretmiş, aksanı belirgin, zeki çocuk özentisi herifler ki orada büyümüşlerdir. Bu geri zekâlı kesinlikle ikinci kategoride yer alıyor. Çenemle onu işaret ediyorum. "Bu da kim?"

"Adı Mickey."

"Buraya onunla mı geldin?"

"Hayır. İş yerinden birkaç kızla geldim. Onlar... buralarda bir yerdedir herhalde."

15 Türkiye'de Sıkı Dostlar adıyla gösterilen, Martin Scorsese yönetmenliğinde bir film

Sonra asıl önemli olan soruyu soruyorum. "Peki onunla mı gideceksin?"

"Muhtemelen."

Bu tek kelime, çeneme yumruk indirmiş gibi canımı yakıyor.

Dee bara eğilerek içki siparişini veriyor. Tekrar kalktığında bağırmak zorunda kalmamak için ona doğru yaklaşıyorum. "Sen daha iyilerine layıksın."

Gözlerime bakıyor. Yüzünde, ben çarşamba akşamı evinden çıkarken beliren ifadenin aynısı var. Üzüntüyle karışık özlem. Boyun eğme...

"Belki ben daha iyisini istemiyorumdur."

"İstemelisin ama. Aya nişan al, tutturamazsan bile kendini yıldızların arasında bulursun." Annem bu sözü eskiden sık sık söylerdi.

Dee omuz silkiyor. "Uzay herkese göre değildir. Ben daha çok ayakları yere basan bir kız sayılırım."

Kadınların kendilerine ilişkin görüşleri, lunaparkta yer alan aynalardaki yansımalar gibidir – eğilip bükülmüş, bazen çarpılmış. Dışarıdan bir kişinin gözlemi her zaman daha doğru olur.

"Çok yanılıyorsun."

"Mickey karmaşık biri değil. Kolay."

Gülümsüyorum. "İşin kolayına kaçıyorsan, aradığın kişi benim. Onlar yatakta benden daha kolay olamaz."

Dee kıkırdıyor. Onun yanına geçerek, o beş para etmez herifi görmesini engelliyorum. Gözden uzak olan, gönülden de uzak olur, öyle değil mi? "Seni tekrar ne zaman görebilirim?" diye soruyorum usulca.

Dee'nin dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Şu an görüyorsun ya."

"Ama daha önceden kararlaştırdığımız bir yerde görüşmek istiyorum. Hatta tercihen üzerimizden bu kadar çok kıyafet olmadan."

Dee kendi kıyafetine bir göz atıyor. "Bu kadar çok kıyafet derken? Bundan azı da teşhircilik olur."

Sırıtıyorum. "O halde, iyi zaman geçireceğiz demektir."

Beklediği içkiler geliyor. Tepsiyi alırken, "Sanırım tekrar görüşmek kötü bir fikir olur – ikimiz için de," diyor.

"Yine yanılıyorsun işte."

Usulca gülümsüyor. "Hoşça kal Matthew." Ve çekip gitmeye yelteniyor.

"Hey, Dee," diye sesleniyorum. Dönüp bana bakıyor. "Bir dahakine ona söyle, gidip kendi içkisini kendisi alsın, olur mu?"

Birkaç saniye öylece durduktan sonra başını sallayarak kalabalığa karışıp kayboluyor.

Çok geçmeden, Drew bana dünyayı gezen Hollandalılarla takılmaya gideceklerini söylüyor. "Geliyor musun?" diye soruyor. "Demir atıp derin denizlere dalmak istemez misin?"

Gözlerimi dans pistinde gezdiriyorum. "Yok, ben burada kalacağım." Jack'in kapıda beş kızla takılmasını seyrederken," Sen hangisine yazıyorsun?" diye soruyorum.

"Ortadaki kız epey istekli görünüyor." Kendi kendisine gülüyor.

Ben burun kıvırınca, Drew sebebini soruyor. "Orada beş tane İskandinavyalı duruyor ve sen içlerindeki tek esmeri hedef alıyorsun. Bunda bir tuhaflık olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

Drew ne demek istediğimi anlıyor ama beni başından savıyor. "Sağ ol, Sigmund. Psikanalize tabi tutulmak isteseydim, gerçek bir terapiste kucak dolusu para saçardım."

"Sen nasıl diyorsan öyle olsun, dostum." Onun sırtını sıvazlıyorum.

Drew ile Jack gittikten sonra, kulübü şöyle bir turluyorum. Dee'yi Tony Soprano[16] özentisi ile dans pistinde görünce midem kasılıyor. Adamın spastik, biçimsiz adımları, Dee'nin hiç çaba harcamadan akıp giden hareketlerine keskin bir tezat oluşturuyor. Bir kez daha, onun bu herifle ne işi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Boş bir masa buluyorum, ancak atılgan, çenesi düşük bir sarışın gelip bana yapışıyor. Üzerinde kısa kollu, kaşmir bir kazakla deri etek var. Davet beklemeden yanıma

16 The Sopranos adlı televizyon dizisinde James Gandolfini tarafından canlandırılan İtalyan-Amerikalı baş karakter. (Çev.)

oturuyor. Üstelik görünen o ki söylediği hiçbir şeyi dinlemediğimin farkında değil.

"... Sonra ben de dedim ki, cidden mi baba? Yani, o kadar dandik bir harçlıkla nasıl kafamı yüksek lisansa vermemi bekliyor ki?" Masanın başında koyu renk saçlı bir kız belirene kadar söylenmeye devam ediyor. Bizim sarışın uzanıp onun eline yapışıyor. "Tracy! Aman Tanrım, ne zamandır görüşmüyorduk. Hadi foto çekelim." Başını Tracy'nin başına yaslayarak iPhone'uyla bir fotoğraf çekiyor. "Hemen Instagram'da paylaşıyorum!"

Ama Tracy duyma menzilinden çıktığı anda, Sarışın kaşlarını çatarak bana dönüyor. "O kaltaktan nefret ediyorum."

Peki ben neyden nefret ederim, biliyor musunuz? Sahtelikten. Düzmece sevgi gösterilerinden. Hem aptalca, hem de vakit kaybı. Beğeneceğim tek sahte şey, estetik ameliyatlı göğüsler olabilir.

Bu hatuna yeterince katlandığımı düşünürken, Delores'in peşinde İtalyan ezikle kulüpten çıktığını görüyorum. Geceyi kurtarmaya kararlı bir tavırla, Sarışın'a dönüyorum. "Buradan gidelim mi, ne dersin?"

Yüzü ışıldıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Gözlerimi dans pistinde gezdiriyorum. "Yok, ben burada kalacağım." Jack'in kapıda beş kızla takılmasını seyrederken," Sen hangisine yazıyorsun?" diye soruyorum.

"Ortadaki kız epey istekli görünüyor." Kendi kendisine gülüyor.

Ben burun kıvırınca, Drew sebebini soruyor. "Orada beş tane İskandinavyalı duruyor ve sen içlerindeki tek esmeri hedef alıyorsun. Bunda bir tuhaflık olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

Drew ne demek istediğimi anlıyor ama beni başından savıyor. "Sağ ol, Sigmund. Psikanalize tabi tutulmak isteseydim, gerçek bir terapiste kucak dolusu para saçardım."

"Sen nasıl diyorsan öyle olsun, dostum." Onun sırtını sıvazlıyorum.

Drew ile Jack gittikten sonra, kulübü şöyle bir turluyorum. Dee'yi Tony Soprano[16] özentisi ile dans pistinde görünce midem kasılıyor. Adamın spastik, biçimsiz adımları, Dee'nin hiç çaba harcamadan akıp giden hareketlerine keskin bir tezat oluşturuyor. Bir kez daha, onun bu herifle ne işi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Boş bir masa buluyorum, ancak atılgan, çenesi düşük bir sarışın gelip bana yapışıyor. Üzerinde kısa kollu, kaşmir bir kazakla deri etek var. Davet beklemeden yanıma

16 The Sopranos adlı televizyon dizisinde James Gandolfini tarafından canlandırılan İtalyan-Amerikalı baş karakter. (Çev.)

oturuyor. Üstelik görünen o ki söylediği hiçbir şeyi dinlemediğimin farkında değil.

"... Sonra ben de dedim ki, cidden mi baba? Yani, o kadar dandik bir harçlıkla nasıl kafamı yüksek lisansa vermemi bekliyor ki?" Masanın başında koyu renk saçlı bir kız belirene kadar söylenmeye devam ediyor. Bizim sarışın uzanıp onun eline yapışıyor. "Tracy! Aman Tanrım, ne zamandır görüşmüyorduk. Hadi foto çekelim." Başını Tracy'nin başına yaslayarak iPhone'uyla bir fotoğraf çekiyor. "Hemen Instagram'da paylaşıyorum!"

Ama Tracy duyma menzilinden çıktığı anda, Sarışın kaşlarını çatarak bana dönüyor. "O kaltaktan nefret ediyorum."

Peki ben neyden nefret ederim, biliyor musunuz? Sahtelikten. Düzmece sevgi gösterilerinden. Hem aptalca, hem de vakit kaybı. Beğeneceğim tek sahte şey, estetik ameliyatlı göğüsler olabilir.

Bu hatuna yeterince katlandığımı düşünürken, Delores'in peşinde İtalyan ezikle kulüpten çıktığını görüyorum. Geceyi kurtarmaya kararlı bir tavırla, Sarışın'a dönüyorum. "Buradan gidelim mi, ne dersin?"

Yüzü ışıldıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Yedinci Bölüm

Sarışın, evine giderken Ducati'ye binmek istemediğinden bana adresini veriyor ve onu bir taksiye bindirip motosiklete atlıyorum. Biriyle yatma beklentisi, alışılmadık bir şekilde beni heyecanlandırmıyor. Bu kız, yemeğinizin yanında gelen salatadan farksız. Sırf masada önünüzde duruyor diye şöyle bir didiklersiniz, ama o kadar. Aklım kulüpten kendisini hiç de hak etmeyen o bok kafalıyla çıkan Dee'ye kayıp duruyor.

Çarşamba akşamı aramızda geçenleri ve kendimi ona her bastırdığımda çıkardığı istekli, seksi sesleri düşünüyorum. Acaba o adam da bu baştan çıkarıcı sesleri duyuyor mu diye merak ediyor ve öfkeden çıldıracak hale geliyorum. Dee başka bir adamla yattığı için değil de, o adam buna hiçbir şekilde layık olmadığı için.

En azından kendimi kızdığım şeyin bu olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

"Salata Kız" adını taktığım Sarışın'ın evine yakın bir köşe başında park edecek yer bulduğumda, başımı

iki yana sallayarak karmaşık duygularımı kafamdan atmaya uğraşıyorum.

Evine girdiğimde "Vay, hava gerçekten buz gibi," diyor bana tiz, neredeyse sızlanan bir ses tonuyla. "Ne ara bu kadar soğudu, hiç anlamadım. Bu sene erken mi kar yağacak acaba? Kardan nefret ederim. Noel zamanını bile kumsalda geçirmeyi tercih ederim..."

Sırf sesini kessin diye onu istekli bir şekilde öpüyorum.

İlk başta şaşırarak ciyaklıyor, ancak sonra kendisine geliyor ve bana karşılık veriyor. Dili hemen fazla hızlı bir şekilde benimkine dolanıyor. Hareketleri ahenkli de değil, becerikli de. Ağzıma iğnesi olmayan bir yaban arısı kaçmış ve dilimin üzerinde deli gibi kanat çırpıyor sanki. Beni kanepeye iteliyor ve kazağını başından çekip çıkarıyor. Üzerinde kocaman göğüslerine oturan bej, dantelli bir sutyen var. Daha önce de dediğim gibi, ben göğüslere düşkün bir erkeğim; o yüzden bu olumlu özelliğine odaklanmaya çalışıyorum ama bu kızın edepsiz konuşmadan anladığı şey, dikkatimi dağıtmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Ah, evet," diye inildiyor, göğüslerini birbirine bastırarak. "Ben çok kötü bir kızım. Babacığım olacak mısın ha? Babacık bu yaramaz sürtüğü cezalandıracak mı?"

Bu laflarda kulağa ters gelen o kadar çok şey var ki, hangi biriyle başlasam bilemiyorum.

Her şeyden önce, şu *babacık* zırvaları insanın tüm isteğini kaçırıyor. En fazla bir küvet dolusu buzlu suya

gömülmek kadar etkili. Aklıma kendi babamı, çocukları ve ön sevişme esnasında kesinlikle düşünmek *istemediğim* bir sürü şeyi getiriyor. *Yaramaz sürtük* cesur bir hamleydi. Kesinlikle isim takmaktan, popoya vurmaktan, kadınların bugünlerde çok hoşuna giden dominant tavırlar takınmaktan hoşlanırım. Ama o mızmız, kesik kesik çıkan sesi, tüm etkiyi yok ediyor.

Delores'in sesi alçak, şehvetli ve son derece kadınsıydı. Bana onu becermem için yalvarır ve haykırırken rol yapmıyordu. Tamamen provasız ve gerçekti. O an yaşadığı zevke öyle dalmış, öyle istekliydi ki sessiz kalması mümkün değildi.

Salata Kız kucağıma yerleşirken homurdanıyorum. Gömleğimi çekiştiriyor, ancak tek becerdiği şey elinin sürtünmesiyle boynumu çizmek oluyor. O sırada şaşırtıcı bir güçle başımı tutup göğüslerinin arasına bastırıyor. Beni öyle sıkı tutuyor ki, nefes bile alamıyorum. Vikingler, savaş alanında ölmenin "iyi bir ölüm" şekli olduğuna inanırmış. Normalde ben de göğüslerin arasında boğulmak için aynı şeyi düşünürdüm. Ama istediğim göğüsler bunlar değil ki! Başımı çevirmek için onunla boğuşuyorum ve nihayet kollarını yakalayıp kendimi geri çekmeyi başarıyorum. Başımı yukarı kaldırarak ciğerlerimi tekrar havayla doldurmaya çalışıyorum.

O sırada ellerim hâlâ kollarındayken, Salata Kız'ın yüzüne bakıyorum. Şirin bir burnu, ıslak, pembe dudakları ve yuvarlak, masmavi gözleri var. Seksi bir kız. Gayet

iyi. Başka bir gece olsa, onun üzerine atlardım ama bu gece yapmayacağım.

Çünkü bakmak istediğim gözler, altın harelere sahip açık kahverengi gözler. Dişlemek istediğim dudaklar, kırmızı ve dolgun. En dolaysız, en beklenmedik cevapların çıktığı ağzı çevreleyen dudaklar. Dee'yi sırf aklımda canlandırmak bile, beni beş dakikadır kucağımda oturan bu üstsüz kızdan daha fazla azdırıyor.

"Dur... Bir saniye. Yapamayacağım," diyorum ona.

"Ne demek istiyorsun?"

Kadınlar daima erkeklerin kendilerine karşı dürüst olmasını istediklerini söyler. Bakalım bu işe yarayacak mı? "Çok güzelsin ve eğlenceli bir kıza benziyorsun. Ama şimdi fark ettim ki... Ben başka birinden hoşlanıyorum."

Boynunu hızla çevirerek, "Pardon?" diye soruyor.

"Yanlış anlama."

Kız, göğüslerini elleriyle örtüyor ve bana ters ters bakıyor. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim; ilk onunla tanışmamış olsaydım, şu an kesinlikle seninle seks yapıyor olurdum."

Hızla kucağımdan fırlıyor. "Sen şerefsizin tekisin!"

Nedense böyle düşünmesine şaşırmadım.

"Evimden defol git, seni puşt!" Masadan şu ağır seramik olanlardan bir bardak altlığı alıyor ve kafama fırlatıyor. İlk hamlesi başarısız ama ikinci bardak altlığı ben kapıya doğru koştururken omzuma çarpıyor.

"Ah! Yüce İsa aşkına, gidiyorum işte!"

"Aşağılık herif!"

Dürüstlüğün en iyi yöntem olduğunu her kim söylemişse, yalan atıyormuş. Bu da onun kanıtı.

- - -

Motosikletimi kaldırıma park ederek Dee'nin oturduğu binanın ön kapısına koşturuyorum. İyi şans getirmesi için zile bir değil, iki değil, tam üç kez basıyorum. Beş saniye kadar bekliyorum ama cevap yok. Sonra, tüm normal insanların yapacağı şeyi yapıyor ve kahrolası parmağımı ucu bembeyaz kesilene kadar zile yaslıyorum.

*Zırrrr

Farklı yönlerden "Kapa çeneni" diye sesler yükseliyor. Hatta galiba kadının teki durduğum tarafa bir saksı fırlattı.

Ama yine de bunun kaza eseri olduğuna inanmak istiyorum.

Başka çarem kalmadığından, başımı geri atarak en iyi Marlon Brando ifademi takınıyorum. "Stella!! Steeellllaaaa!!"

Delores'in penceresi açılıyor. Nihayet yani.

"Matthew?" diye sesleniyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Soğukkanlı bir tavır takınmak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Hey," diye cevap veriyorum. "N'aber?"

"Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye soruyor.

O anda Tony ile ikisinin tekerine çomak sokmak için yaptığım büyük planın buraya kadar olduğunu fark ediyorum. Kahretsin! Bundan sonrası tamamen doğaçlama olacak.

"Ben şey istemiştim... Yani, aşağı gelebilir misin lütfen?"

Mucize eseri, bana gidip kendimi becermemi söylemiyor ve iki dakika sonra aşağı inmiş, kaldırımda bana doğru yürüyor. Arkasında Goomba Johnny ile beraber hem de. Neyse ki üzerinde hâlâ kulüpteki kıyafetleri var. Gerçi kıyafetinin sutyen ve külottan sadece biraz daha fazla yeri kapattığını düşünürsek, bunun çok

bir anlamı yok, ama bu noktada, işe iyi tarafından bakmaya çalışıyorum.

Zeki çocuk özentisi Dee'nin önüne geçerek beni itiyor. "Senin derdin ne yahu? Psikopat falan mısın?"

İçgüdüsel olarak savunma duruşuna geçerek yumruklarımı kaldırıyorum. "Buraya seninle kavga etmeye gelmedim, ama madem istiyorsun, öyle olsun."

O sırada kolundaki dövmeyi fark ediyorum. Altında *AVE MARIA* yazan bir Bakire Meryem dövmesi. Bunun üzerine farklı bir yaklaşım benimsiyorum.

"Ben sadece evliliğimi kurtarmaya çalışıyorum."

Evet, yalan söylemek çok ayıp ama ne demişler, denize düşen...

Adam hızla Dee'ye dönüyor. "Sen evli misin?"

Dee dehşete düşmüş halde. "Hayır, evli falan değilim. Bu herif kafayı yemiş!"

Cüzdanımı açarak Mackenzie'nin fotoğrafını gösterirken yüzüme ciddi bir ifade oturtmaya çalışıyorum. "Ailem benim her şeyim. Biliyorum, beni tanımıyorsun ama... Bir iyilik yapıp buradan gider misin?"

Dee artık cidden kızmış görünüyor. Beni omzumdan iterek Jersey Shore[17]'dan fırlamış gibi duran adama dönüyor. "Mickey, bu benim kızım değil, bu adam da kocam değil!"

17 Jersey Shore, 2009 ile 2012 yılları arasında ABD'de MTV'de gösterilen bir reality şov.

Adam, "Benim adım Mikey," diye cevap veriyor.

İsimlerle arası kötü olan tek kişi değilim en azından.

Dee çileden çıkarak, "Fark eder mi?" diye soruyor.

Çoğu erkek için fark etmez – bizimleyken isterseniz Papa'nın ismini haykırın, sorun olmaz. Ama anlaşılan "Mikey", çoğu erkeğe benzemiyor. Çünkü teslim olurcasına ellerini kaldırarak, "Bütün bunlar bana çok ağır geldi. Ben gidiyorum," diyor. Sonra arkasını dönüp hızlı hızlı yürümeye başlıyor.

Onun gidişini keyifle seyrediyorum. Sonra Dee'ye dönerek başparmağımla omzumun üzerinden onu işaret ediyorum. "Bazı insanlar da amma avanak oluyor."

O anda bana yumruğu indiriyor – tam ağzımın ortasına.

Geri geri sendelerken ağzıma kan tadı geliyor. Delores ufak tefek olabilir, ama çok fena yumruk atıyor. Parmağını bana uzatıp sallarken, "Ne bok yemeye çalıştığını bilmiyorum, ama bunu sineye çekecek değilim!" diye bağırıyor.

Elim kanayan dudağımdan yanıma düşüyor. Kafamın içi bomboş – akıllıca bir laf yapıştıracak veya hazırcevaplık edecek halim kalmamış. O yüzden elimden gelen tek şey, "Benden neden hoşlanmıyorsun?" diye sormak oluyor.

"Ne?"

"Seninle harika vakit geçirdik. Seks gayet iyiydi, bol bol güldük ama şimdi benimle görüşmek istemiyorsun."

"Bu senin alışık olmadığın bir tarz galiba?"

Burun kıvırıyorum. "Evet, garip bir şey. Beni herkes sever. Efsane bir herifim ben."

Dee, annemin başı ağrıdığında yaptığı gibi parmak uçlarıyla alnını ovalıyor. Sonra içini çekerek, "Pekâlâ... olay şu ki... sorun sende değil, bende," diyor.

Duyduğum kızgınlıkla gözlerim kısılıyor. "Yüce İsa aşkına, sen ciddi misin? Ben kalkmış sana içimi dökü-yorum, sen ise doğru düzgün bir yalan uydurmaya bile zahmet edemiyor musun?"

Dee kollarını iki yana savuruyor. "Gerçeği söylüyo-rum. Senden hoşlanıyorum. Cidden. Çok şirin ve komik-sin. Ayrıca yatakta harikasın. Ama ben... ben bir ilişkim yokken halimden daha memnun oluyorum. Biriyle işler ciddileştiğinde... biraz kafayı sıyırıyorum."

"İlişki lafı eden mi oldu şimdi? Sadece... İyi vakit geçirmeye devam edelim. Bakalım iş nereye varacak. Vegas'a gidip yıldırım nikâhı kıyacak halimiz yok ya."

Bu çok saçma olurdu.

Dee başını iki yana sallıyor. "Anlamıyorsun. Hiçbir zaman sonu iyi bitmiyor. Bu da farklı olmayacak, Matt-hew. Önceden sorunun seçtiğim adamlarda olduğunu düşünürdüm, ama nihayet bende olduğu gerçeğini ka-bullendim. İyi adamların içindeki kötü tarafı ortaya çı-karıyorum ben. Tıpkı... penis pompası gibiyim. Erkekleri koca birer puşta çeviriyorum. Kötü haber – ben annenin görüşmemen için uyaracağı kızlardan biriyim."

Yüzündeki ifade öyle ciddi ki gülmemek elimde değil. "Hayır, değilsin."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Şu ana dek tanıdığım kadarıyla, harika birisin."

Söylediklerime karşı çıkmaya çalışıyor ama bastırıyorum. "Bu konuyu fazla kurcalıyorsun. Kendini daha iyi hissedeceksen, ilişkimiz yatakla sınırlı olabilir. Bir çıkar ilişkisi kurabiliriz. Canın her istediğinde yanında olurum... Beni sabahın ikisinde arasan bile. Tek istediğim... başka erkeklerle görüşme – buna ihtiyacın olmayacak zaten."

Başını iki yana sallamaya başlayınca ona kendi sözlerini hatırlatıyorum. "Yarın dünyanın sonu gelebilir, unuttun mu? Uzaylılar gezegeni istila edebilir... Sonra bir de küresel ısınma var... Anı yaşamalıyız; çünkü o anı ne zaman yitireceğimizi bilemeyiz."

Elimi ona uzatıyorum. "Bana bir şans ver, Dee. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bal rengi gözleri özlemle elime bakıyor. "Tanrım, cidden iyiymişsin."

Sırıtıyorum ve çenemi tutamıyorum. "Öyle diyorsan."

Dee gülmeye başlıyor ve elimi tutuyor. Ellerimiz birbirine tam oturuyor.

İlk aşkını yaşayan iki ortaokul öğrencisi gibi, orada bir süre öylece dikilerek birbirimize gülümsüyoruz.

Sonra tek kelime etmeden, onun evine doğru yürümeye başlıyoruz.

"Hey, Matthew?" diyor Dee, büyük bir ciddiyetle.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Artık canına yettiğinde, seni uyarmaya çalıştığımı unutma, olur mu?"

Dee'nin ne tür adi şerefsizlerle çıktığını bilmiyorum ama bu konuşmaları kanıma dokunuyor. Ona yanıldığını ispatlamaya ve keyfini yerine getirmeye kararlıyım. O yüzden eğilerek, "Öyle güzelsin ki, sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum," diyorum.

Delores gözlerini deviriyor. Ve onunla kafa bulduğumu düşünüyormuş gibi bir izlenimine kapılıyorum. Sanırım onu buna inandırana kadar güzel olduğunu söylemem gerekecek.

Sekizinci Bölüm

Kendi evinizden başka bir yerde uyanmak, daima biraz tuhaftır. Gözlerimi açtığımda, ince mor perdelerin arasından içeri sızan güneş ışığını ve odanın her yanına saçılmış kıyafetleri görüyorum. Dün gece, Dee ile ikimiz onun evinde oturup biraz daha konuştuk. Görünen o ki, diğer herifle seks yapmamıştı. Dediğine bakılırsa, adam vaktinin büyük kısmını bir arkadaşıyla telefonda konuşarak geçirmiş. *Geri zekâlı!* Onunla yatmış olsa, bunun beni rahatsız edip etmeyeceğini sordu, edeceğini söyledim. Ama nihayetinde bunu da atlatırdım.

Boxerımı üzerime geçiriyorum ve domuz eti kokusu ile çalan müziği takip ederek mutfağa gidiyorum. Dee ocağın başında arkası bana dönük halde dikilmiş, mutfak dolabının altındaki hoparlörden yükselen *Beneath Your Beautiful* şarkısına eşlik ediyor.

Sesi inanılmaz şirin bir şekilde kötü – detone ve cırlak. Çiftleşen bir kediden farksız. Hâlâ dünkü renkleri taşıyan kızılımsı sarı saçlarını çubuklarla tutturmuş,

üzerindeki tek kıyafet ise benim mavi gömleğim. Şarkı bitince, onu alkışlamaya başlıyorum.

Elinde spatulayla bana dönüyor. "Günaydın."

"Güzel gömlekmiş."

Omuz silkiyor. "Madem sana kahvaltı hazırlıyorum, kendimi iyice klişelere kaptırıp gömleğini giyeyim dedim."

Ona yaklaşarak dudaklarına usulca bir öpücük konduruyorum. Bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Dee bana iki bardak portakal suyu uzatarak tezgâhtan domuz etiyle çırpılmış yumurtayı alıyor. İki sandalyeli küçük yemek masasına oturarak tabaklarımıza gömülüyoruz.

Kahvaltımızı ederken, gözlerimi evinde gezdirme imkânı buluyorum. Daha öncesinde, fazlasıyla onu inletmekle meşguldüm çünkü. Beklediğimden daha temiz. Üzeri mozaik kaplı, yuvarlak bir masanın yanına, kumaşı eskimiş kırmızı bir televizyon koltuğu yerleştirilmiş. Öbür tarafında da üzerine yumuşak, kahverengi bir battaniye atılmış, çok rahat görünen bej rengi bir kanepe var. Her tarafa çiçek desenli, büyüklü küçüklü kırlentler serpiştirilmiş. Köşede ise boncuklarla ve püsküllerle süslü bir abajuru olan, uzun bir lamba duruyor. Duvarlara birkaç çerçeveli fotoğraf asılmış – birinde saç rengi onunkine benzeyen, zayıf bir kadınla Delores var. Kadının annesi olduğunu tahmin ediyorum. Diğer fotoğrafta

on üç yaşlarında olan Dee, bir kolunu dişleri telli Kate Brooks'un omzuna, diğerini de kuzeni olduğunu düşündüğüm kahverengi saçlı bir çocuğa dolamış. Üçünün de ayağında patenler var.

Lezzetli yumurtadan bir çatal alırken, "Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Brooklyn'deki çiftçi pazarına gitmem gerek... ama onun dışında bir şey yok."

"Takılmak ister misin?"

"Olur."

"Önce benim evime gidelim de bir duş alayım. Sonra bir yere daha uğramam gerek, ama sonra belki Central Park'a gidebiliriz?"

Şehirde yaşamanın güzel yanı, her daim yapacak bir şeyler bulabilmek. Parkta bir banka çöküp güvercinleri besleseniz bile, kendinizi bir şey yapıyormuş gibi hissediyorsunuz.

"İyi fikir. Gidip giyineyim."

Yarım saat sonra, Dee yeni duş almış, üzerine gümüş rengi, straplez bir bluz, siyah deri pantolon ve kaplan desenli yüksek topuklular giymiş ve saçını topuz yapmış bir halde evden çıkıyor. Şansıma yasak yere park ettiğim motosikletime ne ceza yazmışlar, ne de çekmeye zahmet etmişler. Dee motosiklete beğeniyle bakıyor. Elini üzerinde gezdirdiğinde, aynı şekilde benim karnımda gezdirmesini hatırlıyorum. Elini avucuma alarak

bir öpücük konduruyorum. "Belli bir niyetin yoksa onu öyle okşama bence."

Parmaklarının ucunda yükselerek, "Benim hep belli bir niyetim vardır," diye kulağıma fısıldıyor.

Motosikletimin arkasından bir kask çıkararak Dee'nin kafasına takıp çenesinin altından bağlıyorum. Şehvet ve sevimlilik arasında mükemmel bir dengede duruyor. Hem seksi, hem şirin – onu hemen burada, sokağın ortasında yiyip bitirebilirim.

Motosiklete atlayarak bana göz kırpıyor. "Hadi uçur beni bakalım, Matthew."

Motoru çalıştırıyorum. "Sıkı tutun."

Bütün kızların motosikletle gezmek için biçilmiş kaftan olduğu söylenemez. Bir iki tanesi bana öyle yapışmıştı ki, her tarafımda tırnak izleri kalması bir yana, ellerimle ayaklarımı hissedemez olmuştum. Bir seferinde de kızın teki beni yeterince sıkı kavramadığından ve neşeli çığlıklar atarak ellerini havada sallamakla çok meşgul olduğundan motosikletin arkasından uçtuğunda neredeyse kalp krizi geçirecektim. Neyse ki kıza bir şey olmamıştı. Dee ise beni tam gerektiği gibi tutuyor. Bir elini belime, diğerini bacağıma yaslamış, göğüslerini sırtıma dayamış, çenesi ise omzumda.

Onu seve seve defalarca uçururum. İki anlamda da.

Oturduğum binaya vardığımızda, motosikleti kendi özel yerime park ederek lobiye ilerliyoruz. Ben posta kutusundan gelen mektupları alırken, Delores de hayranlıkla

binanın etkileyici mimarisini inceliyor. Eve girdiğimizde Dee'ye kendisini evinde hissetmesini söyleyerek kendimi duşa atıyorum. Kurulandıktan sonra üzerime kot pantolonla flanel bir gömlek geçiriyorum. Düğmelerini iliklemeden oturma odasına dönerek Delores'i arıyorum. Manzaraya bakan pencereden dışarıyı izliyor.

"Sanırım sana bundan sonra Yukarı Batı Yaka diyeceğim," diyor sırıtarak.

"Ama İlahi Varlık çok daha uygundu."

Kitaplığa yöneliyor. "Bu fotoğraflar harika." Mackenzie'nin geçen sene objektife öpücük atarken çektiğim fotoğrafına bakıyor. Işığın geliş açısı, bebek mavisi gözlerinin parlaklığını iyice ortaya çıkarmış.

"Bu Mackenzie," diye açıklıyorum. "Geçen Çarşamba gecesi sana bahsettiğim yeğenim... gerçek yeğenim değil, ama olsun." Onun yanındaki diğer resmi işaret ediyorum. "Bunlar da annemle babam." Siyah beyaz bir fotoğraf. Annem dünyadan bihaber, mutlu gözlerle bakıyor, babam ise somurtkan ve dalgın. Kısacası her günkü yüz ifadelerini takınmışlar.

Fotoğraf makinesinin çantasını çıkararak fazladan filmim olup olmadığına bakıp, lensleri kontrol ediyorum.

"Karanlık odan var mı?" diye soruyor.

"Aslına bakarsan var."

Gözlerinde artık aşina olmaya başladığım bir ifade beliriyor. İstekli olduğunu gösteren bir bakış. "Bana gösterir misin?"

Fotoğraf makinesini bırakıp kolumu kaldırıyorum. "Hemen bu taraftan."

İşin aslı, burası bir giyinme odası. Ancak penceresi yok ve ama bir raf ile baskı aletleri dizili bir masa için yeterince büyük. Elbette içerisi son derece loş. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve Delores çevresine bakınıyor. On üç yaşındayken Cennette Yedi Dakika oynamanın verdiği hissi tekrar duyuyorum. Ama cennet o zamanlarda hiç bu kadar güzel olmamıştı. Dee'nin gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Bunun ne kadar seksi bir şey olduğunun farkında mısın, Matthew?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

Dee bana yaslanıyor ve sırtım kapalı kapıya çarpıyor. Çenemi öperek dişlerini gezdiriyor. "Bir gün benim de fotoğrafımı çeker misin?" Dizlerini bükerek aşağı eğilirken ellerini göğsümde ve karnımda gezdiriyor.

Yüksek sesle yutkunuyorum. "Elbette çekerim."

Karnıma küçük öpücükler konduruyor. "*Titanik*'teki Jack ile Rose'un modern hali gibi olacağız."

Nefesim hızlanırken, "Jack eziğin tekiydi. Ben onun yerinde olsam, Rose'u bağlayıp ağzını tıkar ve bir filikanın içine fırlatırdım. Peşinden ben de binerdim," diyorum.

Zira Rose bir zahmet Jack'in söylediklerini yapmış olsaydı, *ikisinin* de hayatta kalacağını belirtmek istiyorum.

Dee dilini dudaklarıyla ıslatarak kot pantolonumu kalçalarımdan aşağı çekiyor. Zaten sertleşmiş olan penisim ortaya çıkınca onu kavrayıp ufak tefek elini yavaşça üzerinde gezdiriyor. "Benim fotoğraflarımı çekip burada basana kadar, bu odaya girdiğinde bunu hatırlamanı istiyorum."

Beni okşamaya devam ederken dudaklarını ucuna yaslıyor ve dilini üzerinde gezdirerek usulca emmeye başlıyor. Ağırlığımı iyice duvara veriyorum, zira dizlerimin bağı çözülüyor. Geri çekilip ucundaki deriyi geri ittikten sonra tamamen ağzına alıyor.

İnildemekten kendimi alamıyorum.

Ağzı sıcak, ıslak ve öyle sıkı ki sıkıca yummama rağmen gözlerimin önünde parlak benekler beliriyor. Yavaşça hareketlerini hızlandırırken elimi saçlarına gömüyorum.

Dee mırıldanırken, "Daha hızlı," diye yalvarıyorum. İsteğimi yerine getirirken başı daha hızlı hareket etmeye başlayarak her hamlesiyle beni daha da kendisine çekiyor. Kesik kesik nefes alıp veriyorum. "Dee... evet... az kaldı..." Daha hızlı emmeye başlayınca bir anda doruğa ulaştığımı hissediyorum ve yüksek sesle inildiyorum. Saçlarını yumruk olan elimde sıkarken çekmemeye uğraşıyorum. Beni bıraktığı an, yere yığılıp kalarak New York maratonunu yeni bitirmiş gibi soluyorum.

Delores'e uzanıp onu göğsüme çekiyorum. Öpücüklerim burnunda ve yanaklarında gezinerek nihayet dudaklarını buluyor. "Bunu çok ama çok uzun bir süre hatırlayacağım."

"O halde görev tamamlandı."

- - -

"Benimle dalga geçiyorsun herhalde?"

Kaskımı çıkararak motosikletin üzerine kilitliyorum. "Hayır, gayet ciddiyim."

Dee motosikletten inmiyor. "Senin için sakıncası yoksa ben burada bekleyeceğim."

"Hadi ama, zaten yolun yarısına geldik. Sadece zarfımı bırakmam gerek."

"Daha önce hiç, 'Kilisede bir fahişe kadar gergin' deyişini duymadın mı sen?"

"Artık bu kendine hakaret eden lafları bir kenara bırak. İşin standardı buysa, benim ecel terleri dökmem lazım. Hadi, gidelim."

"Kan içmem gerekecek mi?"

"Yalnızca vaftiz olduysan."

Henüz fark etmediyseniz söyleyeyim, St. Mary kilisesindeyiz. Günlerden Pazar. Ve Pazar günleri, kiliseye giderim. Ayinin sonuna yetişmek için olsa bile. İçimde gitmezsem korkunç bir şeylerin olacağına dair derin bir inanç var.

Katolik okulunda geçen on iki yılın ardından, siz de böyle olurdunuz.

Dee'yi girişe doğru çekiştiriyorum. Perili bir eve giriyormuşçasına adımlarını dikkatle atıyor. O sırada çift kanatlı kapıdan elinde ağzına kadar dolu bir bağış kutusuyla takım elbiseli, gri saçlı bir beyefendi çıkıyor. *Mükemmel zamanlama.* Zarfımı içine bırakıp rahibin sesi ana salondaki hoparlörden yankılanırken, başımı eğiyorum. Son takdise az kalmış. Dee yanı başımda benimle aynı şekilde durmaya çabalıyor. Rahip vaazını bitirmeden, koşturarak bodrum katından yukarı çıkanların sesi dikkatimi çekiyor. Yan kapıdan Rahibe Beatrice Dugan, yanında iki sıra halinde dizilmiş bir düzine Pazar okulu öğrencisiyle ön odaya giriyor.

Rahibe B, benim ilk cinsel deneyimimdi. Aslında... kendi kendime yaşadığım ilk cinsel deneyimimdi desek daha doğru olur. Hepimizin için bir ilkti. Drew'la ikimiz birileriyle üçlü yapmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştık.

Durun, son söylediğim iğrenç bir şeydi. Onu aklınızdan silin.

Neyse, ergenlik, bir oğlan çocuğu için karmaşık bir dönemdir. Ne şanstır ki, aynı zamanda bir rahibe olan aşırı seksi bir öğretmeniniz olması ise, daha da kafa karıştırıcıdır. Mastürbasyonun keyfine ilk vardığımda, aklım uçup gitmişti. Ne yazık ki, yaptığım "asılmaktan" ibaret değildi – kelimenin gerçek anlamıyla *aletimi* boğazlamıştım. On üç yaşındayken bana TOPS – Tahriş Olmuş Penis Sendromu teşhisi konulmasının sebebi de

tam olarak buydu. Daha fazla detaya inmeme gerek yok, öyle değil mi?

Annem, doktorun TOPS'un sebebinin çok uzun süre ıslak mayoyla durmak olduğuna dair açıklamalarını yutmuş olabilirdi, ama babamın bunu yemediği kesindi. Nispeten hassas konuşmalarımızdan birinde, bana mastürbasyon yapmanın utanılacak bir yanı olmadığını, bunun tıpkı elektriğe benzediğini söylemişti. Tanrı bunu kullanmamızı istemeseydi, bize vermezdi ya. Ama diğer her konuda olduğu gibi, işin sırrı ölçüyü kaçırmamaktı. Bu sohbetin ardından sakinleşmiş ve kendime zarar vermeden, düzenli bir şekilde kendimi tatmin etmeyi başarmıştım.

Rahibe B, kıkırdayan çocuklara bir bakış atarak onları susturuyor. Zamanın eskitemediği İrlanda aksanıyla, "Matthew – nasılsın bakalım, oğlum?" diye soruyor.

"Gayet iyiyim, Rahibe B."

"Gayet iyisin, ama Pazar ayinine geç kalıyorsun, öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Geç olsun da, güç olmasın."

Bana gülümsüyor. "Sanırım haklısın, gerçi dakik olmak için Tanrı'ya yakarırken birkaç kez *Göklerdeki Babamız* duası etmenin faydası olur. Sabahki ayinde annenle babanı gördüm; her zamanki gibi çok şıktılar."

Başımla onaylayarak, Dee'ye dönüyorum. "Delores, bu Rahibe Beatrice, ortaokul öğretmenim. Rahibe B, bu da Delores Warren."

Rahibe B, onu selamlıyor. "Tanıştığımıza çok sevindim."

Dee elini sallıyor. "Merhaba."

Rahibe Beatrice'in alnı kırışıyor. "Huzursuz görünüyorsun, canım benim. Neden?"

Dee kıpırdanıyor. "Ben... Katolik değilim de. Biraz bile değilim hatta."

Rahibe B onun omzunu sıvazlayarak alçak bir sesle, "Olsun. İsa da değildi," diyor.

- - -

Central Park'a vardığımızda, fotoğraf makinemi çıkararak Dee'nin çeşmenin başında harika fotoğraflarını çekiyorum. Ağaçlardan düşen yaprakların yer aldığı doğa temalı birkaç fotoğraf daha çektikten sonra, Delores'la ikimiz çimenlerin üzerinde bir battaniyenin üzerine uzanarak sıcak sonbahar güneşinin tadını çıkarıyoruz. Bir yandan da birbirimize sorular soruyoruz – karşınızdaki kişiyi tanımanın eğlenceli ve harika bir yolu olan rastgele, uygunsuz türden sorular.

"Daha önce hiç tutuklandın mı?" diye soruyor Dee, flanel gömleğimin düğmeleriyle oynarken.

"Henüz değil. Peki ya sen?"

Bana gülümsüyor. "Tutuklandım, ama hiç hüküm giymedim." Sonra bana kuzeni ve Kate ile kapanış saatinden sonra evlerinin oradaki paten pistine gizlice girdiklerini ve kasabanın şerifinin kendilerini eve götürdüğünü

anlatıyor. Annesi bu durumu pek memnuniyetle karşılamamış tabii.

"Halka açık bir yerde seks yaptın mı hiç?" diye soruyorum. Kısmen meraklı olduğumdan... kısmen de geleceğe yönelik bir fikir edinmek için.

"Mmm... halka açık bir yer, evet ama kimsenin bizi gördüğünü sanmıyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Güneş ışığı kızıl gölgeleri belirginleştirerek, saçının altın renginden ziyade alevli görünmesini sağlıyor.

"Peki hiç motosikletinde seks yaptın mı?" diye soruyor. Umarım onun amacı da geleceğe yönelik fikir edinmektir.

"Evet. Gerçi daha kolay olacağını sanırsın. Yine de, herkesin hayatında hiç değilse bir kez denemesi gereken bir şey." Sonra ben sorularıma devam ediyorum. "En sevdiğin renk ne? Ve kahveni nasıl içersin?"

"En sevdiğim renk diye bir şey yok – ruh halime göre değişiyor. Ve kahve içmem. Kafeinden uzak durmaya çalışıyorum, cilde iyi gelmiyor."

Dee ağzının tadını bilen biri. Rezene, limon otu ve adını yalnızca yemeğin sunumunun tadından daha önemli olduğu gurme restoranlarda duyduğum başka bir şeyler almak üzere daha sonra Brooklyn'deki çiftçi pazarına gideceğinden bahsetmişti. Benim iyi yemekten anladığım bu sayılmaz. Ama ev yapımı granolasının tadının tavşan yemiyle alakası olmadığına yemin ediyor.

"Ailendeki herkes dini bütün Katolik mi?"

Gülüyorum. "Dini bütün biraz iddialı bir ifade oldu ama hepimiz kiliseye gideriz." Bir an düşününce ekliyorum. "Gerçi, Drew hariç hepimiz. Düğün ve vaftiz törenleri dışında, çocukluğumuzdan beri kendi rızasıyla kiliseye adım atmışlığı yoktur."

Dee yüzüstü dönerek çenesini göğsüme yaslıyor. "Ee, onu ailenin yüz karası yapan nedir? Kafatasında 666 yazan bir dövme falan mı buldu, ne yaptı?"

Gülümsüyorum; zira öğretmenlerimizin bazılarının da onunla ilgili aynı görüşe sahip olduğundan eminim. "Hayır. Biz on yaşlarındayken Drew, Tanrı'yla bir husumet yaşadı. Steven'ın annesi Janey'e göğüs kanseri teşhisi konulmuştu. Anne babalarımız bizi oturtup onun hasta olduğunu, doktorların onu tedavi etmeye çalıştığını, bu arada hepimizin tedavinin işe yaraması için elimizden geldiğince çok dua etmemiz gerektiğini söylemişlerdi.

Drew bu haberi sindiremedi. Dünyada onca şerefsiz varken, Tanrı'nın neden Janey kadar iyi bir insana ölümcül bir hastalık verdiğini anlayamıyordu. Neyse, Janey kemoterapi gördü ve nihayetinde hastalığı remisyona girdi. Ama biz lisedeyken, kanser olanca şiddetiyle geri döndü ve birkaç ay içerisinde hayatını kaybetti. İlk kez tanıdığım birini kaybetmiştim. Ben doğduğumda, büyükannemle büyükbabam çoktan vefat etmiş. Teyzelerim ve amcalarım hâlâ yaşıyor, ama Janey öldüğünde otuz dokuz yaşındaydı. Çocuk halimle bile, epey genç öldüğünü düşünmüştüm."

Delores anlayışlı bir tavırla bana bakıyor.

"Ama asıl olay, cenazesinde oldu. Steven'ın babası, George, mahvolmuştu. Maalesef, bir işe yaradığı yoktu. O yüzden bütün ağır işler Steven'a kaldı. Önemli kararları verdi, ölüyü bekleme töreninde misafirlere ev sahipliği yaptı. O zamanlar on altı yaşındaydı. Alexandra'yla ikisi, Janey vefat etmeden birkaç ay önce çıkmaya başlamışlardı."

Ben hatıralarımın arasında gezinirken, tamamen aynı hareketlerle uçan üç serçeyi seyrediyorum.

"Cenaze ve definin yapılacağı gün, aile fertleri herkes gelmeden önce ölüye veda edecekti. Steven içeri ilk giren olmak, annesiyle biraz vakit geçirmek istedi. Drew ile ben de destek olmak için yanında gittik. O sıralar St. Mary'nin rahibi Peder Gerald'dı. Cidden eski kafalı, kibirli, uyuz bir adamdı doğrusu. Üçümüz otururken yanımıza geldi ve Steven'm annesinin saf ve temiz olmadığı için öldüğünü söyledi. Eğer daha dindar biri olsaymış, Tanrı onu kurtarırmış. Onun ölümü, aynı zamanda bizim yeterince iman etmediğimizi gösteriyormuş. Daha inançlı olsak, Tanrı dualarımıza karşılık verirmiş."

Dee'nin ağzı beş karış açık kalıyor. "Korkunç bir şey bu. Steven ne dedi peki?"

"Hiç. Hiçbir şey söyleyemeyecek kadar kederli ve dumura uğramış haldeydi. Ne var ki Drew, cevabı yapıştırmakta hiç tereddüt etmez. O yüzden kalkıp Peder Gerald'm karşısına geçmiş ve o çirkin yüzüne bakarak,

'Peder, senin de, sülalenin de Tanrı belasını versin. Senin gidip bir yerlerde yardımcını kutsanmış şarapla kandırıp becermeye çalışman gerekmiyor mu?' dedi."

Dee'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu Drew denen herif hakkında daha çok şey duydukça, ondan daha çok hoşlanıyorum."

Başımla onaylıyorum. "Peder Gerald, nasıl desem, mosmor kesildi ve tam Drew'a bir tane yapıştırmak üzereyken John, Anne, George ve benim annemle babam içeri girdi. O yüzden geri durmak zorunda kaldı ama ertesi gün Drew'u okuldan attırmaya çalıştı. 'Eğer özür dilemezsen, başına geleceklerden ben sorumlu değilim' dedi. John, rahibin söylediklerinden hoşlanmadıysa da, bu kadar saygısız davrandığı için Drew'a yüklendi ve özür dilemesi gerektiğini söyledi. Ama Drew pes etmedi. Böyle 'şeytani bir yaratıktan' özür dilemeyi reddetti.

Sonra Anne ağlamaya başladı. Drew okuldan ayrılırsa hayatının mahvolacağını söyleyip 'ben nerede yanlış yaptım' diye hıçkırıyordu. O zaman Drew yelkenleri suya indirdi çünkü annesini ağlatmaya dayanamazdı.

"Mecburen Peder Gerald'a bir özür mektubu yazdı ve o yaşlı şerefsizin verdiği tüm cezaları yerine getirdi. O yüzden Drew, İncil'i ezbere bilir. Hem de baştan sona zira Gerald her gün okul çıkışı onu oturtup İncil'i noktalama işaretlerine kadar yazdırmıştı. Neyse, cezası bittiğinde Drew, Katolikliğin saçmalıktan ibaret olduğuna ve Tanrı'nın umurunda olmadığımıza inanmaya başlamıştı."

Dee başını yana eğerek beni düşünceli bakışlarla inceliyor. Sonra, "Ama sen böyle düşünmüyorsun, öyle mi?" diye soruyor.

"Hayır, düşünmüyorum. Rahibe Beatrice'e, Peder Gerald'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını sordum. Daha inançlı olsaydık, Tanrı dualarımıza karşılık verir miydi, diye."

"O ne dedi peki?" diye soruyor Dee.

Onun İrlanda aksanını taklit etmeye çalışarak, " 'Matthew, oğlum benim, Tanrı tüm dualara karşılık verir... ama bazen cevabı hayır olur,' dedi" diye yanıt veriyorum.

Dee bunu bir an kafasında evirip çeviriyor. Sonra, "Ne desem... Çok kötü," diyor.

Sırıtıyorum. "Ben de aynen öyle demiştim." Sonra merakımı dile getiriyorum. "Peki ya sen? Sen dindar bir ailede mi büyüdün?"

"Evet, öyle de denilebilir. Annemin hep manevi yanı ağır basmıştır. Bir parça Mormonizim, biraz da Protestanlık, ama hiç bunlarla sınırlı kalmadı. Daha Madonna, Kabala'yı bu kadar popüler hale getirmeden önce, o bu felsefeyle ilgileniyordu. Bugünlerde de Budizm'e sarmış durumda. Tina Turner'a bayağı iyi geldiğini söylüyor."

- - -

Akşamüzerine doğru, tekrar motosikletimin yanına dönüyoruz. Katlanmış battaniyeyi ve fotoğraf makinesini açılır-kapanır bölmeye koyuyorum. Kaldırımdaki

sosisli sandviç satıcısının arabasından yükselen baharatlı koku burnuma dolunca, karnımın guruldadığını hissediyorum. Cüzdanımı çıkarırken Dee'ye, "Sen de ister misin?" diye soruyorum.

Sosisli sandviçe, dolu bir silaha bakar gibi bakıyor. "Ah... yok, ben almayayım. Yaşım elliye vardıktan sonra da yaşamayı yeğlerim, teşekkürler."

Kendime çok baharatlı bir sosisli sandviç sipariş ettikten sonra, "Yol kenarında satılan sosisli sandviçler New York'un *ta kendisidir*," diyorum. Aynı şey pizza için de geçerli.

"Yol kenarında satılan sosisli sandviçler, kılık değiştirmiş kalp krizidir. İçinde ne kadar nitrat olduğundan haberin var mı?"

"Tadı ondan böyle güzel ya. Sürekli 'anı yaşa' felsefesiyle hareket ettiğini iddia eden birine göre, epey takıntılısın."

Pes ediyor. "İyi be, tamam..." Satıcıya dönerek, "Bir tane de bana lütfen," diyor.

"Baharat da ister misin?" diyorum.

"Herhalde. Ya hep, ya hiç, öyle değil mi?"

Gülümsüyorum. "Düşünce tarzın hoşuma gitti."

Motosikletimin yanında dikilerek sosisli sandviçlerimizi yiyoruz. Dee kendisininkini bitirdiğinde, çenesinden sos damlıyor. Bunu ona söylemek yerine, dilimle icabına

bakıyorum. "Mmm..." Dudaklarımı şaklatıyorum. "Senden yiyince daha da lezzetli oluyormuş."

Dee gülüyor. Kulağıma müzik gibi geliyor bu ses.

Son durağımız, Brooklyn'deki çiftçi pazarı. Alabilecekleri, Ducati'nin bagajına sığdırabilecekleriyle sınırlı, ama Dee o an yanında olmamın, bu hafta buraya bir kez daha gelmek zorunda kalacak olmasına değdiğini söylüyor. Aldıklarını evine taşımasına yardım ediyorum ve tam onu dışarı yemeğe davet üzereyken, kollarını boynuma dolayarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Bence yemek biraz daha bekleyebilir.

Torbalar elimden yere düşüyor ve ellerim onun kalçalarını kavrıyor. Ellerimi gezdirirken, siyah pantolonu bana ince ama sinir bozucu bir engel oluşturuyor. Onu kucağıma alırken Dee ellerini saçlarıma gömerek bacaklarını belime sarıyor. Onu hissetmenin hazzıyla alt dudağını dişliyorum ve o da ellerini omuzlarımda gezdiriyor. Parmak uçlarından yayılan sıcaklık öyle rahatlatıcı ki. Dişlerimi çenesinde gezdirerek dönüp Dee'nin sırtını buzdolabına yaslıyorum. Kalçalarımız birbirine sürtünürken inliyor.

Dudaklarımı boynunda gezdirirken, ikimiz de soluk soluğayız. Sonra, "Matthew... Matthew... Ben..."

Dudaklarım sıcacık teninde geziniyor. "Tanrım, ben de..."

"Ama ben..."

Daha ne olduğunu anlayamadan Dee kucağımdan inerek kıçıma vurup beni kenara itiyor ve koridora doğru koşturuyor. Nefes nefese yere uzanarak şimdi ne oldu yahu diye algılamaya çalışıyorum. O sırada lavabodan gelen istifra sesleri, yeterli bir açıklama oluyor.

Herhalde bunu beklemiyordunuz, öyle değil mi? Anlaşılan ikimiz de aynı durumdayız.

Koridorda ilerlerken midem altüst oluyor. Dee'nin istifra ederken çıkardığı sesler benim de kusacak gibi hissetmeme yol açıyor. Elimi kapının pervazına yaslıyorum. "İyi misin?"

Dudaklarına bastırdığı peçeteyle tuvaletin önünde oturuyor. Gözleri kapalı. "Sence iyi miyim, akıllı?"

"Sanmıyorum."

Hiç de çekici olmayan bir şekilde inildiyor. "Sen ve o aptal baharatlı sosisli sandviçlerin. Kesin bozulmuşlardı."

Suçlamayla karşı karşıya kalan her erkek gibi, savunmaya geçiyorum. "Bozulmuş falan değillerdi. Bozulmuş olsalardı, ben de..." Cümlemi bitiremiyorum bile. Çünkü yüzüme ateş basarken midem dönüyor ve köşedeki plastik çöp kutusuna dalıyorum.

Bu, Dee'nin daha da şiddetli öğürmesine yol açıyor. Kendimi bu kadar berbat hissetmesem, içinde bulunduğumuz duruma kahkahalarla gülebilirim bile.

Nihayetinde yatağa süzülerek yan yana uzanıyoruz. Ben sırtüstü yatarken, Dee dizlerini kendisine çekiyor.

"Bütün bunlar senin suçun," diyor Dee.

"Haklısın. Çok haklısın."

"Senden nefret ediyorum. Hayır – öyle demek istemedim. Senden çok hoşlanıyorum. Galiba ölüyorum ben, Matthew."

"Hayır, öldüğün falan yok. Ama galiba ben gidiciyim."

Doğamız gereği kadınlardan daha güçlü olmamıza karşın, erkeklerin hastalıklardan on kat daha fazla etkilendiğini herkes bilir. Gidin, kocanıza ya da erkek arkadaşınıza sorun isterseniz.

Dee komodinin çekmecesini açarak içinden bir şey alıyor. O kalkarken yatak sarsılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye inildiyorum. "Hareket etme, ne olur." Hayatımda ilk kez bir kıza böyle bir şey söylüyorum.

"Katie'ye olur da ölürsem, seni adam öldürmekten tutuklatmasını söyleyen bir not yazıyorum... Tabii yardakçın olarak sosisli sandviç satıcısını da."

"Çok soğukkanlı bir kadınsın, Delores."

"Bunu şimdiden öğrensen iyi olur," diyor Dee, bana yaklaşırken. Onu yatıştırmak için elimi sırtında daireler çizerek gezdiriyorum ve nihayet bana dönerek elimi avucuna alıyor. İkimiz de uyuyakalana dek öylece el ele tutuşuyoruz.

Dokuzuncu Bölüm

Yirmi dört saat boyunca birlikte besin zehirlenmesinden mustarip olduktan sonra kendinizi o kişiye bu denli yakın hissetmeniz çok ilginç. Bu tür bir yakınlığa erişmek aylar, hatta yıllar sürebilir. Artık Dee'nin orgazm olurken nasıl göründüğünü bildiğim gibi, kusarken yüzünün aldığı şekli de biliyorum.

İkimiz de pazartesi sabahı telefon açıp işten izin alıyoruz; zira hâlâ bitkin durumdayız. Ayrı ayrı duşa giriyoruz ve kuzeninin eşofmanlarından birini ödünç alıyorum. Normalde bir başka erkeğin kıyafetlerini giymekten rahatsız olurum, ama bu eşofman Dee'nin dolabının arka tarafında tertemiz ve katlanmış halde duruyor. Warren'ın onları son giyişinden bu yana epey zaman geçmiş. Dolayısıyla bunu sorun etmiyorum. Ayrıca dünkü kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirme fikri kulağa berbat geliyor.

Delores kanepede yanımda oturuyor. Orta sehpaya yasladığı ayaklarında tavşan şeklindeki Stompeez panduflar var. Başka bir kızın üzerinde seksi görünmekle

alakası olmayacak kabarık tüylü, mor şeyler. Ama içinde yumuşacık, çıplak teninin olduğunu bilmek bana seksi geliyor.

Televizyonu açıyorum ve izleyecek bir film kararlaştırmaya çalışıyoruz. Problem şu ki, Delores'in bir vajinası olduğundan ötürü, film zevki berbat ile hiç yok arasında gidip geliyor.

Bana öyle kötü kötü bakmayın. Dünyadaki her erkeğin gayet iyi bildiği bir şeyi dile getiriyorum sadece. *İngiliz Hasta* ve *Zoraki Kral* gibi dandik filmlerin Akademi Ödüllerini kazanmasının tek sebebi, kızların Ralph Fiennes ve Colin Firth'e ölüp bitmesi. Elbette *Cesur Yürek* de sonuna kadar hak ettiği bir sürü ödül kazandı, ama bunun tek sebebi kusursuz bir film olması değildi. Biraz Mel Gibson alır mıydınız? Fazla lafa hacet yok.

Dee kız işi berbat filmler önerip duruyor. "Ben arkadaşlık üzerine olan filmleri çok severim – insana güç veriyorlar. Mesela *Thelma ve Louise, Kumsalda, Çelik Manolyalar* – en sevdiğim o zaten. Daima Kate ile benim yaşlanınca Ouiser ve Clairee gibi olacağımızı hayal etmişimdir."

"Çelik Manolyalar da neyin nesi? Daha da önemlisi, Ouiser dediğin şey nedir?"

Aynı anda hem şaşırmış, hem dehşete düşmüş gibi görünüyor. "*Çelik Manolyalar*'ı hiç seyretmedin mi? İnsan mısın sen, oğlum? Julia Roberts'm ilk filmlerinden biri."

İtiraz etmek istercesine elimi kaldırıyorum. "Asla, asla Julia Roberts izlemem! Drew çocukken tam bir sene boyunca Julia Roberts izledi, hâlâ da kendine gelmiş değil. Bugün bile istemsizce *Özel Bir Kadın*'dan alıntılar yapıp duruyor. Öyle bir şey yapmayacağım."

"Ne seyredelim o zaman?"

İstediğim bir şey bulana kadar popüler filmleri inceliyorum. "*Barbar Conan.* Gelmiş geçmiş en büyük aşk hikâyesi."

Burnunu kırıştırıyor. "Normalde Schwarzenegger gözüme hitap eder, ama şu an o havada değilim. Hadi, *Çelik Manolyalar*'ı seyredelim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Olmaz. Hayatımın iki saati boşu boşuna uçup gider."

Delores ayaklarını altına alarak dizlerinin üzerinde doğrulurken yüzünde muzip, ikna edici bir gülümseme beliriyor. Bunun işi pişirme havasında olduğunu gösteren bir işaret olduğunu artık biliyorum. Omzumun üzerinden eğiliyor ve bakışlarını yakalamak için başımı ona doğru çeviriyorum.

"Kendini daha iyi hissediyor musun, Matthew? Çünkü ben çok daha iyi hissediyorum."

Anında kendimi yokluyorum. "Gayet iyiyim."

Gülümsemesi daha da genişleyerek imalı bir hal alıyor. "O zaman bahse girelim. Diğerinin orgazm olmasını ilk sağlayan filmi seçer? Ne dersin?"

Delores'in neden bu denli başarılı bir kimyager olduğunu tahmin etmek zor değil. İnanılmaz yenilikçi bir aklı var.

Düşünceli bir tavırla alt dudağımı dişliyorum. "Derim ki, bu kazanmaktan büyük keyif alacağım bir bahis."

Gerilerek ağır ağır sabahlığının önünü açıyor. "Ben sana kaybettirmekten çok daha büyük bir keyif alacağım."

- - -

Çok yaklaşmıştım. Hatta NASCAR [18] yarışında olsaydık, karar vermek için fotofinişe bakılırdı. Aramızda sadece saniyeler vardı. Ama kazanan Dee oldu ve filmi seçme hakkını elde etti. Gerçi bu yenilgim için oturup ağlayacak halim yok. İnsan bir bahis kaybedecekse, böylesini kaybetmeli.

Neyse, *Çelik Manolyalar*'ı açtık, izliyoruz. Kadınlar ve filmler hakkındaki görüşlerimi güçlendirmekten başka bir işe yaradığı yok, zira filmde bir bok olmuyor. Filmin başında bir düğün yapıldı, şimdi de Julia Roberts ölecekmiş gibi görünüyor. Bundan başka mı? Bir grup kız konuşuyor, saçlarını yaptırıyor, *biraz daha* konuşuyor, hepsi o.

Çılgın filmindeki kadın – kendisi Julia Roberts'ın annesi oluyor – mezarlıkta arkadaşlarıyla konuşmaya başlarken Dee yanımda dikkat kesilmiş halde oturuyor. Burnu şimdiden kıpkırmızı kesilmiş ve gözleri dolu dolu. Filme dönerek kadının çığlık çığlığa ağlarken şimdi torununun

18 Kuzey Amerika'ya özgü bir motor sporu.

annesinin kendisini ne kadar sevdiğini nasıl bileceğini sormasını seyrediyorum.

Birdenbire aklıma Mackenzie geliyor ve Tanrı korusun Alexandra'ya bir şey olsa, Mackenzie'nin neler hissedeceğini düşünüyorum. Ona bunu kimin söyleyeceğini, hayatında ne kadar çok şeyin eksik kalacağını... Steven harika bir adam, çok iyi bir baba ama bir annenin, özellikle de Alexandra gibi gözü kara bir annenin sevgisi bambaşkadır. Daha fazladır.

Yerini hiçbir şey dolduramaz.

Dee'nin evi hiç de tozlu görünmemesine rağmen, gözüme toz kaçmış olmalı. Batan şeyi çıkarmak için gözlerimi ovuşturuyorum.

Ve burnumu çekiyorum. *Kahrolası alerji.*

"Ağlıyor musun sen?" diye soruyor Dee şaşkınlıkla. Sesi kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi.

Hakarete uğramış gibi ona dönüyorum. "Hayır, tabii ki ağlamıyorum."

Sonra tekrar televizyona bakıyorum. Julia Roberts'ın zavallı, kendisinden geçmiş annesi haykırarak iyi olduğunu söylüyor, ama öyle olmadığı ortada. Kendisinin yaptığı ve kızının asla yapamayacağı şeyler için ağlıyor.

Yüce İsa, bu çok iç karartıcı.

"Bu aşırı hüzünlü bir şey ya!" diye patlıyorum, elimle televizyonu gösterirken. "Nasıl oluyor bu saçmalığı seyredip, kafanı av tüfeğiyle dağıtmak istemiyorsun?"

Dee gülerken ağzını kapatmaya çalışıyor. "Bu kadar sevmemin sebeplerinden biri beni ağlatabilmesi zaten."

Yok artık.

"Niye ki?"

Omuz silkiyor. "Bazen ağlamak iyi geliyor. İnsan duygusal bir boşalma yaşıyor. Sen hiç film izlerken ağlamadın mı?"

Bunu sormasını bile hakaret olarak alıyorum. Başımı iki yana sallıyorum, ancak bir anda aklıma geliyor. "*Rocky 3*. *Rocky 3*'ü seyrederken ağlamıştım, ama bu sayılmaz. Mickey öldüğünde boğazına bir yumru takılmayan kişinin ruhu yoktur."

Omuz silkiyor. "Hiç izlemedim ki."

"Çok şey kaçırmışsın. *Av*'ı seyrettin mi peki?" Başını iki yana sallıyor. "*New York'tan Kaçış*'ın aslını?" Yine olumsuz. "Peki *Savaşçı*'yı?"

"Hayır."

O an aklıma bir düşünce takılıyor. "Dur, sen kuzeninle beraber büyümüştün, öyle değil mi?"

"Yaklaşık altı yaşımdan itibaren, evet."

"Yani evinizde bir erkek varmış. Nasıl oldu da bu klasiklerin hiçbirini seyretmedin?" diye soruyorum, ancak cevabı bildiğimden neredeyse eminim.

Dee omuz silkiyor. "Billy benim istediğim şeyleri izlemekten mutluydu."

Elbette öyledir. O anda kendisine model alacak bir erkeğin eksikliğini çeken bu zavallı herifi kanatlarımın altına almaya karar veriyorum.

- - -

Pazartesi akşamı, kendimi eve dönecek kadar iyi hissediyorum. İki gün uzak kaldıktan sonra, evimi özleyeceğimi, döndüğüme mutlu olacağımı düşünebilirsiniz. Ama ortalık çok sessiz. Hatta sıkıcı bile denebilir.

Dee ile parkta çekildiğimiz fotoğrafları basıyorum. Karanlık odada beklerken, buraya son gelişimi düşünmeden edemiyorum. *Onunlaydım.* Islak dudakları, yumuşacık dilinin dokunuşu, yanaklarının hareketleri.

Anılarım çığırından çıkarken, koşup Delores'i arayarak hemen buraya gelmesini söyleme dürtümü zar zor bastırıyorum. Bunu başarmamın tek sebebi ise, çarşamba akşamı buraya gelmesi için çoktan sözleşmiş olmamız.

Bana soracak olursanız, çarşambayı iple çekiyorum.

- - -

Çarşamba günü şehir merkezinde öğlen yemeği yemek için Alexandra'yla buluşuyorum.

Hava gayet iyi, o yüzden dışarıdaki masalardan birine oturuyoruz. Alexandra çatır çutur sesler çıkararak ızgara karidesli salatasını yerken, ben de hamburgerimden bir ısırık alıyorum. Sonra ona, "Biliyor musun, biriyle tanıştım," diyorum.

Drew'la bir arada büyüdüğümüz için Lexi'yi daima kendi ablam gibi görmüşümdür ama aynı genleri paylaşmadığımız ve bir arada yaşamak zorunda olmadığımız için, benimle olan ilişkisi, kendi kardeşiyle olandan çok daha farklıdır. Beni her daim kollar, ama Drew'a yaptığı gibi "annelik" taslamaya kalkışmaz. İşleri batırdığımda öfkelenir, ama kendisini bundan sorumlu hissetmez. Bana kalırsa, bu her açıdan en iyisi. Bir ablamın olmasının bütün avantajlarından hiç baş ağrısı çekmeden yararlanıyorum.

"Duyduklarıma bakılırsa sen ve kardeşim pek çok kadınla *tanışıyormuşsunuz.*"

Sırıtıyorum. "Bu seferkinden hoşlanıyorum ama."

Başıyla onaylıyor. "Yine, sen ve Drew zavallı ve saf bir sürü kadından *hoşlanıyormuşsunuz.* Bu seferkinin bahsini açmanın sebebi ne?"

"Ondan *hoşlanıyorum* anlamında hoşlanıyorum."

Alexandra'nın mavi gözleri büyüyor. "Vay be. *Wonder Years*[19]'a gönderme yaptın. Bu iş ciddi olsa gerek. Anlat bakalım."

Utanarak gözlerimi hamburgerime indiriyorum. "İsmi Delores."

"Bunun değişik bir yanı yok."

"Ama o... farklı işte."

19 1988-1993 yılları arasında gösterilen bir Amerikan komedi-drama dizisi (Çev.)

Lexi ağzımdan daha fazla laf almaya çalışıyor. "Yani... üç göğsü falan mı var, nasıl farklı?"

Gülüyorum. "Hayır. Ama şunu bil ki olsa bile ona koymazdı. Çok... efsane biri. Nasıl desem, onunla konuşmaktan keyif alıyorum. Bir ilişki peşinde koşmadığını söylüyor ama fikrini değiştirebileceğimi umuyorum. Ne zamandır böyle hissetmemiştim, şeyden beri..."

Alexandra elini kaldırıyor. "Sakın. O ruh hastasının adını ağzına bile alma. Burada yemek yemeye çalışıyorum."

"Neyse, bu iş bir yere varacak mı, pek emin değilim ama..."

Cümlemi bitirme şansım olmuyor. Çünkü bir anda buzlu, kırmızı bir içecek yüzüme çarpıyor.

Tadı kiraz gibi.

"Seni yalancı şerefsiz!"

Yüzümü silerek yüzümden şapır şapır damlayan içeceği siliyorum. Görüşüm netleşince, karşımda Delores'in dikildiğini görüyorum – elinde artık boş olan bir Slurpee bardağı var.

O anda bardağı da kafama yiyorum.

"Başkalarıyla görüşmeme masallarına ne oldu ha? Hani birbirimizin tek yatak arkadaşı olacaktık? Bana karşı dürüst olsaydın seni sevebilirdim! Ama ben *biliyordum* – senin de kendi seks oyuncağını paylaşmak istemeyen, ama bu arada başka oyuncaklarla oynamakta

sakınca görmeyen hilebaz piçin teki olduğunu biliyordum!"

Alexandra'yla ikimiz çoktan ayağa fırlamışız. Ve ne olup bittiğine dair en ufak fikrim bile yok.

"Delores..." diye lafa girmeye çalışıyorum.

Ama sözümü kesiyor. "Dört gün! Daha dört gün önce başka kimseyle düşüp kalkmayacağını söylemiştin, şimdi ise seni burada buluyorum, yanında ise..."

Lexi ona elini uzatıyor. "Alexandra Reinhart."

Dee'nin öfkeli bakışları Lexi'ye dönüyor. Ama merakı yüzünden bitmek bilmeyen konuşmasını yarıda kesiyor. "Reinhart. Bu ismi nereden tanıyorum ben?"

Cevap vermem için bana bakıyor. Nihayet. "Kendisi Mackenzie'nin annesi," diyorum.

Yakından bakarsanız, Delores'in önceden aramızda geçmiş olan konuşmayı kafasında başa sardığını görmeniz mümkün. "Mackenzie... Şu gerçekte yeğenin olmayan yeğenin mi?" Başı tamamen bana dönüyor. "Bu durumda o da..."

"Beraber büyüdüğüm kız, evet. Drew'un ablası."

Alexandra araya giriyor. "Drew'un ablası, Steven'ın eşi, John ile Anne'in kızı. Pek çok sıfatım var. Ama içlerinden birinin hakkını vermek üzereyim."

Böyle zamanlarda Alexandra'nın lakabını bilip bilmediğinden şüpheleniyorum. Ve bu beni korkutuyor.

Hem de çok.

Alexandra gözlerini Dee'den ayırmadan bana, "Farklı derken ne demek istediğini anlıyorum," diyor. "Sen Delores olmalısın. Matthew da tam senden bahsediyordu. Seninle tanıştığıma memnun olduğumu söylerdim ama saçmalıklara katlanma kotamı bu haftalık doldurdum."

Alexandra ağır ağır onun çevresinde dönüyor. "Biliyor musun, Delores, annem eskiden bana 'bir erkek asla bir kadına el kaldırmamalıdır, ama sen de bundan faydalanmamalısın,' derdi. Hak ettiğim benzer bir tepki görmeyi beklemeden hareket etmememi söylerdi."

Dee kollarını göğsünde kavuşturmuş, Lexi'nin onaylamaz bakışlarının ağırlığı altında inatla dimdik duruyor.

"Matthew sana ilişkimizden bahsetmiş. O benim için ikinci bir kardeş gibidir. Bu iki kardeşim arasından ise, Matthew daha nazik olandır. Kafasına Icee fırlatmaya kalkışmadan önce bunu hatırlasan iyi edersin."

Dee az da olsa siniyor. Bakışlarını kaldırıma indirerek kendisini savunurcasına, "Slurpee'ydi o," diye mırıldanıyor.

Alexandra parmaklarını bana uzatıyor. "Bana gömleğinle ceketini ver."

Kravatımı çıkardıktan sonra istediklerini ona veriyorum ve kaldırımda üzerimde düz beyaz bir atlet, altımda ise gri kumaş pantolonla öylece dikiliyorum. Dee, uzanıp Lexi'nin elindeki lekeli kıyafetleri almaya yelteniyor.

"Onları kuru temizlemeciye götürür, parasını da öderim."

Alexandra gözlerini deviriyor. "Kuru temizlemeciler bu lekeyi asla çıkaramaz. Neyse ki, bizi kurtaracak ev yapımı bir macunum var." Bana dönüyor. "Cumartesi günü gelip alabilirsin."

Ellerini omuzlarıma koyup yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağımda kalan kırmızı lekeyi de peçetesiyle güzelce siliyor. "Artık gitmem gerek. İyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak."

Alexandra gitmeden önce, Dee atılıyor. "Umarım bir dahaki görüşmemiz daha iyi koşullar altında olur."

"Bir daha görüşeceğimizi hiç zannetmiyorum. Matthew iyi huylu olabilir ama aptal değildir," diye karşılık veriyor Alexandra ve çantasını kaparak hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Dee ile ikimiz onun arkasmdan bakıyoruz.

"Hep böyle kaltaklık eder mi?" diyor Dee, neredeyse kendi kendisine konuşarak.

Gülümsüyorum. "Onun işi bu." Sonra elimi yapış yapış saçlarımdan geçiriyorum. "Senin derdin ne, Dee?"

Dee tekrar kollarını göğsünde kavuşturarak, "Özür dileyecek değilim. Böyle hatalar olabilir. Sana bu işlerde iyi olmadığımı söylemiştim. Görünen o ki, yatak arkadaşı olmayı bile beceremiyorum. Öğle tatilimde şöyle bir yürüyüşe çıkayım dedim ve seni görünce gözlerime

inanamadım. Başka ne düşünecektim ki? Beni başından atmak istiyorsan, o senin bileceğin iş. Ama özür dilemiyorum."

Onun omuzlarını kavrayarak çenesini kapatmak için dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Seni başımdan attığım falan yok. Özür dilemek zorunda de değilsin."

Biliyorum, biliyorum kafayı sıyırdığımı düşünüyorsunuz. Hayır, aklım gayet başımda. Onun tutkulu bir hatun olmasını dert etmiyorum, hepsi o. Biraz sahiplenici olmasının da abartılacak bir yanı yok. Üstelik Barney Stinson[20]'ın da söylediği gibi, bu kız öyle seksi ki ne kadar saçmalarsa saçmalasın, onu yatağımdan göndermem.

Ama ona bunu ödetmeden yakayı sıyırmasına göz yumacak değilim. Bu nedenle onu kendime çekerek başımı yüzüne ve saçlarına sürüyorum. Ondan sevgimi ve mümkün olduğunca çok Slurpee'yi hiç sakınmıyorum.

"Ah!" diye bağırarak gülüyor ve kıçıma bir şaplak indiriyor.

Nihayetinde geri çekilerek, "Tamam. Artık ödeştik," diyerek dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "Eve gidip bir duş alayım." O sırada aklıma harika bir fikir geliyor. "Bana katılmak ister misin?"

Yanağını ovarak yapışkan hissi gidermeye çalışırken gülümsüyor. "İşe dönmem gerek."

20 "How I Met Your Mother" adlı Amerikan televizyon dizisinde Neil Patrick Harris'in canlandırdığı çapkın karakter (Çev.)

Başımla onaylıyorum. "Ama bu akşam görüşeceğiz, değil mi?"

"Elbette."

Ancak o arkasını dönüp giderken, siyah deri elbisesi, mor külotlu çorabı ve uzun deri çizmelerinin üzerine giydiği laboratuvar önlüğünü fark ediyorum. "Hey, Dee?" diye sesleniyorum.

Dönüp bana bakıyor.

"Bu akşam yanında laboratuvar önlüğünü de getir. Varsa bir de koruyucu gözlük."

İlişkimizde henüz böyle oyunlar için çok erken bir aşamada olduğumuzu düşünebilirsiniz. Ama size bir sır vereyim: *Fanteziler için asla erken değildir.*

Onuncu Bölüm

Sonraki birkaç gece, Delores ile beraber takılıyoruz. Kulüplerde dans etmeye gidiyor ve bir daha çıkmıyoruz; film izlemeye başlıyoruz ama hepsinin sonunu boş veriyoruz; uzun saatler boyunca ter içinde seks yapıyoruz. Sonrasında iyice edepsiz hissedip, tekrar yapmak için sabırsızlandığınız türden bir seks oluyor bu.

Ayrıca şaşırtıcı bir şekilde konuşuyoruz. Yatakta uzanırken veya yemek masasında karşılıklı otururken...

Ya da yemek masasının *üzerindeyken*. Ne var yani?

Dee'nin çenesi epey düşük. Her şeyi paylaşmaktan ve açıklamaktan hoşlanıyor. Bir de aklınıza gelebilecek her konuda *teorileri* var. Teorilerinin hepsi çok eğlenceli olsa da, bazıları cidden uçuk.

Örneğin, şunu ele alalım:

"John Hughes [21] cinsiyet ayrımcısı, kızışmış domuzun teki."

21 Amerikalı bir film yönetmeni.

"Nereden biliyorsun?"

"*Kahvaltı Kulübü*'ne baksana. Erkekleri belli başlı beş tipe ayırmış – spor meraklısı, sabıkalı, grubun beyni, pislik öğretmen, kafası rahat hademe. Peki ya kızları? İkiye. Güzellik kraliçesi ve dengesiz tip. Genç kızlara bilinçaltından bir mesaj veriyor. 'Ya güzel ya da çatlak olabilirsiniz. İkisi bir arada olmaz.' Çünkü filmin sonunda çatlak kız güzelleşiyor ve artık çatlak gibi davranmıyor. Bu çok saçma. Bu konuda bir dilekçe yazacağım."

Ya da şunu dinleyin:

"Mikrodalga fırınlar şeytan icadıdır. Asla evime sokmam."

"E... peki."

"Çocukluk döneminde görülen hastalıklar, alerjiler ve gelişimsel bozukluklardaki belirgin artış incelendiğinde, bunun mikrodalgaların evlerde yaygınlaştığı zamana tekabül ettiği ortadadır. Müşterileri art niyetle istismar ediyorlar. Ama sen bunu kendine sakla. Büyük şirketlerin her yerde gözleri ve kulakları vardır, yaptıklarını örtbas etmek için hiçbir şeyden sakınmazlar."

"Benden laf çıkmaz."

Sonra bir de şu var ki efsane:

"Sence piramitleri gerçekten Mısırlılar mı inşa etti?"

"Tabii – belgeleri var."

"Ah, seni zavallı, enayi adam. Peki ev kadar taşları nasıl taşıdılar? Hiçbir mühendislik ekipmanı olmadan

nasıl yer altında son derece sağlam tüneller ve odalar inşa ettiler? Ya da o blokları nasıl pürüzsüz, tıpatıp aynı şekilde kesip şekillendirmeyi başardılar?"

"Eee... Mısırlılar yapmadıysa, kim yaptı peki?"

"Uzaylılar tabii."

"Uzaylılar mı?"

"Herhalde. Uzaylıların yüzyıllardır dünyayı ziyaret ettiğine dair bir sürü delil bulundu. Hiç haberin yok."

Hayır yok, olmasını da istemiyorum. Bu son savı benim için çok ürkütücü ve daha da kötüsü akla yakın.

- - -

Cumartesi sabahı, duşta akan suyun sesiyle uyanıyorum. Bir de Delores'in cırlak sesinin yankısı var tabii. Taylor Swift'in *I Knew You Were Trouble*'ı kadar sinir bozucu bir şarkı olamaz ama Dee'nin berbat yorumunu duyunca gülmekten kendimi alamıyorum.

İyi bir fırsatı asla kaçırmam. Özellikle de sabahları. Komodinin çekmecesinden bir prezervatif kapıp yataktan kalkıyor ve banyoya süzülüyorum.

"... *trouble*... ah... ah..." Gözleri kapalı ve duş başlığından akan suyun altında uzun saçlarını durulamak için başını geri atmış. "...ah..."

Duşa girerek hiç vakit kaybetmeden Dee'nin hali hazırda dik duran göğüs ucuna gömülüyorum. Hiç korkmuyor ve bağırmıyor. Tiz "ah" sesi, boğuk bir iniltiye

dönüşüyor ve ellerini omuzlarıma yaslayarak beni kendisine çekiyor.

Gözlerini açmaya dahi yeltenmeden, gelenin ben olduğumu anlaması hoşuma gidiyor. İçinde bulunduğumuz an ve yerde bu güzel göğüslere tapan başka birisi olmasının ne denli düşük bir ihtimal olduğunun farkındayım. Ama demek istediğim şu ki... benim dokunuşumu tanıyor. Benim sesimi, benim hareketlerimi... Birbirimize çok alıştık ve uyum sağladık. Tam doruğa ulaşmadan önce saçını kavrayıp çekmemden hoşlandığını biliyorum. O ise, parmağını göğsündeki piercingde gezdirmesine veya dilini karnımda dolaştırmasına bayıldığımı biliyor.

Kendisini bana sürtmeye başladığında göğsünü bırakarak dudaklarının tadını çıkarmaya girişiyorum. Dudaklarım onunkine değerken dilim ağzının içine kayıyor. Öpüşmemize ara vermeden el çabukluğuyla prezervatifi açıyorum. Bir kolumu beline sararak hiç çaba harcamadan onu havaya kaldırıyorum ve bacakları kendiliğinden kalçalarıma dolanıyor. Üzerimize akan suların sıcaklığının arasından dahi, onun ne denli istekli ve sıcak olduğunu hissedebiliyorum.

Onu fayans kaplı duvara yaslayarak kendimi içine bastırıyorum. Dudaklarını benimkilerden ayırarak iniliyor. Ben sertçe ileri geri hareket etmeye başlarken başını geri yatırıyor. Yüzümü onun yanağına gömerek kesik kesik nefes alıp veriyorum. Omzumu dişlediğinde inlemekten kendimi alamıyorum.

Bana doladığı bacaklarını iyice sıkıyor ve daha derine, daha sertçe, daha fazla gitmek arzusuyla hareketlerimi hızlandırıyorum.

Daima daha fazlasını istiyorum.

"Penisine bayılıyorum. Mükemmel," diye hırıldıyor. Kendisini bana sürterek kalçalarımın hareketlerine göre aşağı inip yukarı kalkıyor. "Hadi, Matthew... Ne kadar mükemmelsin, göster bana."

Sözleri beni iyice deliye döndürüyor. Hareketlerimi hızlandırırken onun iyice sıkılaştığını hissediyorum ve kalçalarımı daha da sert, daha da istekli bastırıyorum. Aynı anda doruğa ulaşmamızı isteyerek daha da hızlanıyorum.

Sırtını duvara yaslamış, göğüslerimizin altında bir santim bile boşluk yok. Kendimi ona iyice bastırıyorum ve tiz bir sesle inleyerek boşaldığını hissediyorum. Ben de anında arayı kapatıyorum. Vücudumdaki her bir sinir ucu zevk dolu bir sarhoşluk içinde âdeta patlama yaşarken, onun ismini haykırıyorum.

Dee beni tekrar öpüyor. Bu sefer daha yavaş, neredeyse şefkatli bile denebilir. Onu hemen bırakmak yerine, yüzümü boynuna gömüyorum. Ona bu denli yakın olmaktan ötürü mutluyum. Elimde olsa bütün gün burada kalabilirim.

Dee dudaklarını hafifçe kulağıma sürterek, "Günaydın," diye mırıldanıyor.

"Gün kesinlikle aydı," diyorum.

Dönüyorum ve ikimiz de duş başlığından akan suların altında kalıyoruz. Nihayet kollarımı gevşeterek onu bırakıyorum. Yüzlerimizde kendinden geçmiş gülümsemelerle ağır ağır birbirimizin yıkanmasına yardımcı oluyoruz ve sonra buharlar yükselen banyodan çıkıyoruz.

Kurulanırken saatime bakıyorum. "Kahretsin, geç kalacağım."

Dee, pamuklu havlusuyla saçlarını kuruluyor. "Neye geç kalacaksın?"

Sırıtıyorum. "Bir randevum var da."

Delores'in ciddi bir ilişki istemediği konusunda ısrar etmesine karşın, bu sözlerimin onu sinir ettiği belli. O zarif omuzları geriliyor, çenesi hafifçe kalkıyor, gözleri koyulaşarak kısılıyor. Sesinin ilgisiz çıkması için elinden geleni yapıyor ama maalesef bunu başaramıyor.

"Ah, randevu mu? İyiymiş. Senin adına sevindim."

Kalçalarını kavrayarak yüzümdeki sırıtmadan başka hiçbir şey göremesin diye onu iyice kendime çekiyorum. "Sen de bize katılmak ister misin?"

Geri çekilmeye çalışıyor. "Üçlü yapmak için sence de biraz erken değil mi?"

Anında kulak kesiliyorum. "Üçlü yaptın mı hiç?"

Yok, bir daha düşündüm de bilmek istemiyorum.

"Boş ver. Buna cevap verme. Ama aklının oralara gitmesi hoşuma gitti. Üçlü falan istediğim yok. Senden hayvanat bahçesine gelmeni istiyorum..."

"Kulağa çok bayağı geliyor."

Kalçalarını avuçlarımda sıkıyorum. "... Mackenzie ve benimle beraber."

Dee bir an söylediklerimi düşünüyor. Sonra yüzünde rahatlamış, minnettar bir gülümseme beliriyor. Ama bir an için tereddüt ettiğini fark ediyorum. "Peki o Bayan Kuru-Temizlemeciler-Bu-Lekeyi-Asla-Çıkaramaz, benim sizinle gelmemi sorun etmez mi?"

Pek çok aile, birbirinin işlerine burnunu sokmayı sever. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Biri, diğerinin hoşlanmadığı bir erkekle evlendiği için birbirleriyle küsen kız kardeşler... Kaltak bir kız arkadaş yüzünden araları açılan erkek kardeşler... Biri aslında hiç istemediği halde verilen tavsiyeyi dinlemediği için ayrı düşen arkadaşlar...

Alexandra, Dee'nin davranışlarına acayip bozulmuş olsa da bana duyduğu saygıdan ötürü bunu göstermeye yanaşmaz. Drew bana aylar boyunca Rosaline'in sandığım gibi bir kız olmadığını anlatmaya çalışmıştı ve benim ona inanmamama, onun ise nihayetinde haklı çıkmasına karşın, bunu yüzüme vurmamıştı.

En iyi aileler, yaşanacak olası bir afetin oluşmasını engellemeye çalışan ama bunu beceremezlerse, hayatta kalan yaralılara ilk yardımda bulunmak için çıkıp gelen türden ailelerdir.

"Benim yanımda olacaksın ya. Sorun etmez."

- - -

Alexandra ve Steven'ın doğu yakasındaki evleri, harika bir yer. Hatta sanırım *Architectural Digest*[22]'ta mı, bir şeyde çıkmıştı. Evin olanca ihtişamına karşılık, Lexi buranın müze gibi görünmeden bir yuva hissi vermesini sağlamayı başarıyor. Kapıyı açıp Dee ile beni içeri alıyor ve evin parlak, mermer döşeli antresine giriyoruz.

Dee en hoş tavrını takınarak, "Merhaba, Alexandra. Seni tekrar gördüğüme sevindim." diyor.

"Delores! Bu ne sürpriz. Bugün Matthew ve Mackenzie'yle beraber hayvanat bahçesine mi gideceksin?"

"Evet."

Lexi gülümsüyor, ancak gözlerinde hayra alamet olmayan bir pırıltı var. "Çok hoş. Yalnız, Mackenzie'yi yiyeceklerini sağa sola fırlatmaktan alıkoymaya çalışıyorum, o yüzden ona iyi örnek olmaya çalışırsan sevinirim."

Kolumu Dee'nin omzuna doluyorum. "Kendimizi kontrol etmeye çalışırız ama söz veremiyorum." diye takılıyorum.

O anda Mackenzie antrede beliriyor. O, kırmızı üç tekerlekli bisikletinin zilini çala çala ortada duran maun rengi yuvarlak masanın etrafında dönerken, vazodaki orkide ve zambaklardan oluşan süslü aranjman zangırdıyor. Bana *Cinnet* filmindeki Danny Torrance'ı hatırlatıyor, tabii o tüyler ürpertici tuhaf halleri hariç.

22 Amerika'da 1920 yılından beri aylık olarak çıkan mimari ve dizayn içerikli bir dergi.

Mackenzie bisikletini park ederek üzerinde kotuyla aşağı atlıyor. "Selam, Matthew Amca!"

Bana sarılıyor.

"Selam, prenses." Başımı Delores'e doğru çeviriyorum. "Bu benim arkadaşım Dee. Bugün bizimle hayvanat bahçesine gelecek, tamam mı?"

Mackenzie hiçbir zaman utangaç bir çocuk olmamıştır. Nerede ve kiminle olursa olsun, özgüveni sağlam ve candan bir kızdır. Ne de olsa bu ailesinde öne çıkan bir özellik.

"Merhaba, Bayan Dee." Bayan kelimesi tamamen Alexandra'dan geliyor. Zira Mackenzie konuşmaya başladığından beri saygılı hitap şekillerini kafasına sokmaya çalışıyor.

Delores ona el sallıyor. O sırada Mackenzie onun üzerindeki siyah kürk yeleğe yaklaşıyor ve uzanıp onu bir tavşanmış gibi okşuyor. Sonra, "Bu senin Cadılar Bayramı kostümün mü?" diye soruyor.

Dee'nin üzerinde beyaz dar bir pantolon, beyaz bir üst ve mücevherlerle süslü, iyice yıpranmış siyah spor ayakkabılar var. Yeleğe bakınca, neden Mackenzie'nin bunu bir kostüm sandığını anlamak zor değil. Dalmaçyalı veya Zebra olabilir.

"Mackenzie, ayıp ediyorsun," diye uyarıyor Lexi onu.

Ama Dee umursamazca elini sallıyor. "Olsun, önemi yok." Eğilerek Mackenzie'nin göz hizasına geliyor. "Her gün Cadılar Bayramıymış gibi giyinmek hoşuma gidiyor."

Mackenzie'nin yüzü aydınlanıyor. "Ne güzel. Ben de öyle yapabilir miyim, anne?"

Alexandra başını iki yana sallıyor. "Olmaz. Yılda sadece bir kere."

Bu sözlerin ardından, bana Mackenzie'nin yaşındaki çocukları dışarı çıkarırken elinizin altında olması gereken öteberiyle dolu, sade bir erkek çantası veriyor. Ve hayvanat bahçesine doğru yola koyuluyoruz.

- - -

Ben çocukken, hayvanat bahçelerinin berbat yerler olduğunu düşünürdüm. Sen git bir ayıyı veya ormanların kralı aslanı al, 90'a 90 metrelik bir kafese kilitle, sağa sola biraz yeşillik ekle ve hayvan mutlu olsun, öyle mi? Vahşi hayvanların... vahşi olması gerekir. Gerçi yaşım büyüdükçe, bu hayvanların çoğunun hasta ya da yaralı olduklarını ve doğada zaten hayatta kalamayacakları için aslında kurtarılmış sayıldıklarını fark ettim. Aslında her şeyi doğal akışına bırakmakla ilgili söylenecek çok şey var, ancak şu anda hayvanat bahçelerini aslanların, kaplanların ve ayıların, hayatlarının son günlerini iyi bakılarak ve beslenerek keyifli bir şekilde geçirdikleri huzurevleri olarak görüyorum.

Vahşi doğada yaşamak kadar eğlenceli olmayabilir belki ama herhalde ölmekten iyidir.

Dee, Mackenzie ve ben, öğleden sonrayı Central Park Hayvanat Bahçesi'ndeki sergileri ziyaret etmekle geçiriyoruz. Tanıdığım diğer kadınların aksine, Dee yılanlardan hoşlanıyor. Çocukken, doğum günü için boa yılanı istemiş, ancak annesi olmaz demiş. Kuzeni ise onu teselli etmek için plastik bir boa yılanı almış.

Öğlen yemeği olarak pizza yiyoruz ve sosisli sandviç arabasına bakmıyorum bile. Baharatlı sosisli sandviç yediğim günler geride kaldı.

Dee, Mackenzie'ye kutup ayısı şeklinde bir balon alıyor ve *Yukarı Bak* filmindeki gibi uçabilmesi için kaç tane balona ihtiyacı olacağını uzun uzun tartışıyorlar. Dee helyum gibi gazlardan anladığı için hesap makinesinde kaç balon gerekeceğini cidden hesaplamayı başarıyor. Mackenzie acayip etkilenmiş durumda.

Ama umarım bu onun kafasına herhangi bir fikir sokmamıştır.

Şu anda patlamış mısır yiyerek penguenleri seyrediyoruz. Mackenzie öylece ortaya, "Dişi penguenlerin, erkek penguenleri taşaklarından yakaladığını biliyor muydunuz?" diyor.

Bir mısır tanesi Dee'nin boğazına kaçıyor.

Mackenzie hiç oralı olmuyor. "Drew Dayı diyor ki, dişiler istedikleri erkek pengueni seçebilirmiş. Onlar için dans etmeleri gerekiyormuş. Sonra erkek penguen uzun bir süre boyunca yumurtayı ayaklarının üzerinde taşıyormuş."

"O dişi penguenler bayağı akıllıymış," diye fikrini beyan ediyor Delores. Mackenzie de hevesle başını sallayarak onu onaylıyor.

Sonra maymunların yanına gidiyoruz. Hangi cins olduklarından emin değilim ama yalnızca birbirlerinin üzerine çıkmaya çalışırken sakin duran küçük, beyaz yün yumaklarına benziyorlar. Delores burun kıvırıyor ve Mackenzie, "Ne çok güreşiyorlar," diyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum ve Dee'nin kulağına eğiliyorum. "Bu küçük azgın herifler kafama bir sürü fikir sokuyor. Kendimi rezil etmeden önce gitsek iyi olacak."

Görünüşe göre kulakları çok iyi işiten Mackenzie, "Matthew Amca, azgın ne demek?" diye soruyor.

Hemen durumu toparlamaya yelteniyorum. "Heyecanlı demek."

Başıyla onaylayarak bu bilgiyi o şirin ötesi, eşsiz zihnine kaydediyor.

- - -

Üçümüz Alexandra ve Steven'ın evinin önünde taksiden iniyoruz. Mackenzie'yi omzuma oturtuyorum. Aslında yarı uyur, yarı uyanık durumda. Dee, Mackenzie'nin balonunu, kendi çantasını ve ona almadan edemediğim bir düzine ufak tefek hediyelik eşyayı taşıyor. Alexandra bizi içeri davet ediyor ve Mackenzie, kendisine gelmek için gözlerini ovuşturuyor. Onu yere bırakıyorum ve kendisine söylenmeden ikimize de sarılıp teşekkür ediyor.

Alexandra ona, "Yatağında bir paket var. Sen dışarıdayken geldi. Sanırım büyükannenin doğum gününde aldığı Elizabeth American Girl bebeği, hani sevkiyatta bir sorun çıkmıştı ya."

Mackenzie'nin ağzı sevimli şekilde açılıyor ve heyecandan yerinde duramıyor. "Ben de bunu bekliyordum! Çooooook azgınım!"

Sonra fırlayıp odasına gidiyor.

Alexandra, şimşekler çakan gözlerini ikimize çeviriyor. "Bunu açıklamak ister misiniz?"

Sıkıntıyla ensemi sıvazlıyorum ve sonra Steven'ı kurban etmeye karar veriyorum. "Bence bunu kocana sormalısın. Mackenzie'nin yanında kullandığı sözcüklere dikkat etsin."

Yemin ediyorum, bunu ona telafi edeceğim.

Dee de bana katılıyor. "Evet. Çocuklar çevrelerinde görüp duydukları her şeyi anında kaparlar."

Lexi'nin yüzündeki ifadeden, bunu yemediği belli.

"Artık gitsek iyi olur," diyor, Delores bana.

"Evet, gidelim," diye esniyorum. "Amfibiler beni çok yordu. Görüşürüz, Lexi."

"Görüşürüz, Alexandra," diyor Dee.

Sonra koşarak oradan kaçıyoruz.

On Birinci Bölüm

O gece, bizimkileri ekip kulübe gitmiyorum. Dee ile Çin yemeği sipariş ediyoruz ve geceyi evimin her odasında olağanüstü bir şekilde sevişerek değerlendiriyoruz.

Bilardo masama bir daha asla aynı gözle bakamayacağım mesela.

Nihayet yatağıma uzanıp sızıyoruz ve çok bitkin olduğumdan, derin bir uykuya dalıyorum. Ta ki gece yarısı, kıyafetlerin hışırtısı ve ayak sesleri beni uyandırana kadar. Gözlerimi açtığımda, Dee'nin yanımda *uzanmadığını*, onun yerine odada dolaşarak kıyafetlerini aradığını görüyorum. Bulduğu parçaları aceleyle üzerine geçiriyor.

"Dee? İyi misin?"

Sesi gayet uyanık ve gergin geliyor. "Evet, iyiyim. Sen uyumana devam et, Matthew."

Uykulu gözlerle saate bakıyorum. Henüz sabahın üçü. "Ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum."

Kendimi zorlayarak doğrulup kafamdaki sis bulutunu dağıtmaya çalışıyorum. "Niye ki?"

"Çünkü orada oturuyorum, unuttun mu?"

Ben uyurken kafasında neler kurdu bilmiyorum ama onunla tartışamayacak kadar yorgunum. Battaniyeyi üzerimden atıyorum. "Tamam. Bana bir dakika ver, seni ben bırakayım."

Gözlerini zeminde gezdiriyor ve çantasının köşede durduğunu görüyor. "Zahmet etme. Ben taksi bulurum."

Zamanımın kısıtlı olduğunu sezerek, altıma bir eşofman geçiriyorum ve üzerimden çıkarıp gece lambasının üzerine fırlattığı tişörtümü giyiyorum. "O zaman ben de seninle taksiye bineyim."

Delores, kaşlarını çatarak beni durduruyor. "Bu seni şaşırtabilir, ama kendi başıma evime gitmekten aciz değilim, teşekkürler."

"Saat sabahın üçü Delores."

Omuz silkiyor. "Kötü bir mahallede yaşamıyorsun ya."

"Burası Manhattan. *Her* mahalle kötü olabilir."

Bana cevap vermediği gibi, beklemeye de yeltenmiyor. Spor ayakkabılarımı elime alıyorum ve ona yetişmek için koştururken anahtarlarımı almak son anda aklıma geliyor. Uyku mahmurluğunu tamamen üzerimden atarak asansörde ayakkabılarımı giyiyorum.

"Bana belli bir şey yüzünden mi kızdın, yoksa bu 'tüm erkekler rezildir' türünden bir şey mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kızgın değilim ki."

Çevirisini ister misiniz? Sen şerefsizin tekisin ama sebebini kendin bulman gerek; çünkü sana söyleyecek değilim.

Lobiden dışarı çıkıyor ve bir taksiye atlıyoruz. Dee'nin evine yaptığımız yolculuk gergin ve sessiz geçiyor. Zaman zaman ona göz ucuyla bakıyorum çünkü kızgın bir köpeğin gözlerinin içine bakarsanız, anında boğazınıza saldırır. Dee fırlayıp kaçma şansı bekleyen, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi dimdik oturuyor. Tam olarak kızgın sayılmaz ama gergin görünüyor.

Taksi onun evinin önüne yanaştığında, sürücü daha aracı tamamen durdurmadan Dee kapıyı açıp iniyor. Taksiciye beni beklemesini söyleyip Dee'nin arkasından iniyorum.

O anahtarı dış kapının kilidine sokarken, elimi onun eline yaslıyorum. "Bana lütfen şu an kafanda neler olup bittiğine dair hiç değilse bir ipucu verir misin? Çünkü hiçbir şey anlayamadım, Dee."

Ellerimize sert bir bakış attıktan sonra içini çekerek bana dönüyor. "Sadece... Bana göre fazla hızlı gidiyorsun."

Omzumu binaya yaslıyorum. "Yavaşlamamı istiyorsan, söylemen yeterdi. Sert, sakin, hızlı, yavaş. Her türlü amacım seni memnun etmek."

"Şirinlik etme, Matthew."

Elimde değil ki.

Panik atak geçirmek üzereymiş gibi eliyle kendisini yelpazeliyor. "Gözlerimi senin yatağında açtım ve her şey çok üzerime geldi. Boğulduğumu hissettim. Bira uzak kalmaya ihtiyacım var."

Uzak kalmak.

Tabii ya.

Bu, tamamen kadınlara özgü bir kavram. Mesafeler, erkeklerin gönlünü o kadına daha çok kaptırmasını sağlamaz, sadece yatağa atabileceği başka birini bulması için dev bir fırsat sağlar. Bir erkek, bir kadından ciddi anlamda hoşlanıyorsa, ona olan hisleri, Pazar günkü futbol maçlarına olan hisleri gibidir. Her zaman daha fazlasını isterler.

Yine de, Delores'in ne demek istediğini anlıyorum.

Geçen hafta bu zamanlarda ona ciddi takılmayacağımızı söylemiştim ama peşi sıra gelen günler, hiç de öyle olmadı. Her şey çok yoğundu. Sürekli bir aradaydık. Ve görünüşe göre, bu onu epey korkuttu.

Her gün aynı kişiyle takılmak bir rutine dönüşünce, hayatınızın eskiden nasıl olduğunu hatırlamak veya bundan sonra nasıl olacağını düşünmek zor olabilir.

Dee ile beraber zaman geçirmek çok hoşuma gitse de, ilgiye muhtaç görünmek istemiyorum. Bir kez sezildi mi çaresizliğin kokusu bir daha çıkmaz.

"Bir süre uzak kalmak istiyorsun. Tabii anlıyorum."

Kapıyı açarak içeri giriyor. Sonra tekrar bana dönüyor. Yüzünde samimiyetsiz bir gülümseme var. "Seni... ararım."

Başımla onaylıyorum.

O ise, kapıyı yüzüme çarpıyor.

- - -

Beni aramıyor.

Ertesi gün de, pazartesi de. Hatta o kutsal üçüncü gün bile. Tamam, beş dakikada bir telefonumu kontrol ettiğim yok ama itiraf edeyim, her an şarjı dolu.

Delores beni başından attı. Ne diyeyim? Vay be!

Evet, geçmişte bazı kızları atlattığım olmuştu. İlgimi çekmeyen cici kızlardı bunlar. Ama şimdi, hayatımda ilk defa, birinin başından attığı kişi ben oluyorum.

Ve hayır, hiç de güzel bir his değilmiş doğrusu.

Onu unutmalıyım. Elimin altında başka pek çok alternatif var. İleriye doğru, hatta yukarıya doğru hareket etmeliyim. Aşağı doğru da eğlenceli olur gerçi. Neyse.

Yapmam gereken şey bu ama istemiyorum ki. Dee'nin inanılmaz göğüslere sahip, güzel, vahşi bir kız olmasından ötürü değil. Bütün bunlarsan öte Dee çok ilgi çekici, büyüleyici. Daha önce çıktığım kızlardan çok farklı. Kafasının işleyiş şekli, bana takılması, bana meydan okuması... Günlerimi Delores'le sadece konuşarak bile geçirsem, asla sıkılmam.

Beni düşündürüyor, güldürüyor ve azdırıyor.

Dee ile harika bir birlikteliğimiz olabileceğini biliyorum. Efsane olurdu. Onun yanında olduğum her an, bu ihtimali seziyorum. Bu yüzden aklım ve fantezilerim sürekli ona kayıyor. Zira biraz zaman ve çaba harcarsak, ikimiz de emeğimizin karşılığını alabiliriz.

Salı akşamı, gözümü budaktan ya da bu durumda, Delores'ten sakınmama kararı alıyorum. Egzersizi boş vererek Delores'i işten eve dönerken yakalamak için oturduğu binanın orada bekliyorum.

Bloğun başından görünüyor. Üzerinde önü açık, parlak topuklu ayakkabılar, kollarının her hareketiyle uçuşan beyaz bir bluz ve yılan derisinden yeşil bir etek var. Ona doğru ilerliyorum. Beni görünce çenesini kararlı bir tavırla havaya dikiyor. Durmaya niyeti yok gibi.

"Merhaba, yabancı."

"Merhaba, Matthew."

Onun yanında yürüyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Çok yoğun."

"Telefonu eline alamayacak kadar yoğun, öyle mi?"

"Birisi üfürükçü çağırsın. Senin içine annem kaçmış."

Onu dirseğinden yakalayarak durduruyorum. İlk başta buna sinirleniyor ama gözlerimiz buluştuğunda, aramızdaki o elektriği ve heyecanı hissediyorum. Gözleri yüzümde gezinerek tüm ayrıntılarını özlemle inceliyor. Günlerce hayal meyal anılarla yetinmek zorunda

kaldıktan sonra onu tekrar görmekten ötürü duyduğum rahatlığın aynısını, onun gözlerinde de buluyorum.

"Ben o değilim, Dee."

"Kim değilsin?"

"O geri zekâlı her kimse, o değilim. Hani her an kaçmaya hazır olmana, ilişkilerden bu denli korkmana sebep olan... Bir şeyler hissetmekten ve birini beni istediğin gibi istemekten korkmana yol açan o geri zekâlı."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Çok sık uçağa binmiyorsun galiba? Hava yollarının bagaj için ağırlık limiti on sekiz kilo. Senin koca kafan ise en az elli kilo ediyordur."

Bu hangi kafadan bahsettiğine göre değişir tabii.

Gülümsüyorum. "Aman ne komik."

Başını çevirerek bir süre yoldan geçen arabaları seyrediyor. Ağzını açtığında ise, sesi kasvetli. Üzüntü ve korkunun bir karışımı gibi. "Tek bir kişi değil, Matthew... Bir sürü kişi. Bunları daha önce de yaşadım. Sonunu zaten biliyorsan, oturup onca drama yaşamayı beklemeye gerek yoktur."

Çenesini avucuma alarak başparmağımı yumuşacık yanağında gezdiriyorum. "Ama ben onlar gibi değilim."

"Hepsi öyle söylüyor, ben de salak gibi onlara inanıyorum. Ama sonra gerçek ortaya çıkıyor ve değer verdiğim, tanıdığımı zannettiğim herif eziğin veya kumarbazın teki, hatta evli, ya da bildiğin orospu çocuğu çıkıyor."

Bu yaralı konuşması karşısında göğsüm daralıyor. Onun acısını hissediyorum. İçimde bir yanım, bahsettiği şerefsizlerin hepsinin peşine düşüp aptallıkları yüzünden suratlarına bir tane çakmak istiyor.

Ona yaklaşarak dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. Zira kuşkularını, korkularını ve hayatına girip çıkan tüm o puştları unutana kadar onu sarmalamak istiyorum. Tek hissettiği, tek hatırladığı ben olayım diye.

"Bu akşam benimle gel, Delores. Bir kez daha. Son kez olsa bile."

Evet demek istiyor. Bunu gözlerinden, bedeninin bana doğru dönüşünden ve elinin kendiliğinden koluma gitmesinden anlayabiliyorum. Ama ağzından çıkan sözcük, "Bilmiyorum..." oluyor.

Dudaklarımı onun kulağına bastırarak, "Tek bir gece daha, ondan sonra eğer istiyorsan seni bir daha rahatsız etmem," diye fısıldıyorum.

Başını geri atarak parmaklarını çenemde gezdiriyor. "Sana hayır demek çok zor."

"Bu Tanrı vergisi bir yetenek."

İçini çekiyor. "Tamam, tek bir gece daha. Ama kulüpler boş olur."

Gülümseyerek onun elini tutuyorum ve tekrar evine doğru yürümeye başlıyoruz. "Kulübe gitmiyoruz ki." Gözlerimi onun pürüzsüz, çıplak bacaklarında gezdiriyorum. "Hatta pantolon giysen muhtemelen iyi olur."

Yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Ona göz kırpıyorum. "Bu bir sürpriz."

Aramızda şimdiden içten içe kızlarıyla evlenmemi dileyenler varsa, bundan sonra olacaklar aklınızı başınızdan alacak demektir.

- - -

Motosikletimi neredeyse bomboş olan park alanında bir yere çekiyorum. Motosikletin ayakta durmasını sağlayan destek çubuğunu ayağımla çekiyor ve aşağı atlıyorum. Delores karşımızdaki ışıl ışıl tabelayı daha iyi görebilmek için başındaki kaskı çıkarıyor.

PATEN MERKEZİ

Newark'tayız. Düzgün kısmında tabii. Zira arabalı sinemalar gibi, paten pistleri de hızla yok oluyor. Manhattan'da hiç yok, Jersey'de ise sadece birkaç tane kalmış. Google'da biraz arama yaptım. Evindeki resimlere bakılırsa, böyle bir randevunun Dee'nin gülmesini ve çenesinin düşmesini sağlayacağını düşünmüştüm.

Bu da seksi ve azgın halini saymazsak, olabilecek en iyi şey.

Her zamanki gibi haklı çıktım. Motosikletin tepesinden inerken, Delores'in yüzünde parlak bir gülümseme var. Ellerini çırparak yerinde zıplıyor. "Aman Tanrım, bu harika olacak! Ne zamandır paten kaymıyordum. En son ne zaman kaydığımı hatırlayamıyorum bile!"

Bu söyleyeceğim kulağa hanım evladı gibi gelebilir ama Delores'in gülümsemesini seyretmek, en sevdiğim şeylerden biri olmaya başladı. Onun gülümsetecek bir şeyler yapmak bir çırpıda yeni hobim olabilir.

"Sen paten kayar mısın?" diye soruyor, ikimiz binaya yürürken.

Çocukken paten kaymak arkadaşlarımla öyle sık sık yaptığımız bir şey sayılmazdı. Ama dengede durabileceğimden eminim.

"Bir kez kaydım, galiba dokuz yaşımdayken."

Kolumu kavrıyor. "Bisiklet sürmek gibi bir şey; hiçbir zaman unutmazsın." Kaşlarını oynatıyor. "Ben harika kayarım."

Gülüyorum. "Ondan eminim."

İçerisi lastik, yer cilası ve biraz da küflü halı gibi kokuyor. Kendimize birer çift paten kiralayıp bağcıklarını bağladıktan sonra, kendimizi piste atıyoruz.

Nihayetinde kıçımın üstüne yapışıyorum.

Sertçe. Ama tabii havalı bir şekilde.

Dee başımda dikilirken kahkahalar atarak elini uzatıyor. Elini tutuyor ve onu aşağı çekiyorum. Tam üzerime. Dudaklarımı dudaklarına bastırarak kıkırdamasını engelliyorum ve onu cezalandırmak için dudağını ısırıyorum. Ama tam işler güzelleşmeye başlamışken, siyah beyaz hakem üniformalı, suratı sivilce içinde bir çocuk, yanımıza doğru kayıyor.

"Şey... Burada böyle şeyler... Burası aile yeri. Burada böyle şeyler yapamazsınız."

Gülümsüyorum. "Affedersiniz." Delores elini ağzına götürerek kıkırtısını bastırmaya çalışıyor.

Duvarın oraya giderek baştan başlıyorum. İkinci turumuzda, ayaklarımın üzerinde daha dengeli duruyorum

ve yan yana kayıyoruz. Pistte bizden başka topu topu bir avuç patenci daha var. Hepsinin yaşı 10'dan küçük görünüyor.

"Galiba buranın en yaşlıları biziz," diyorum Dee'ye.

"Yok canım. Şunlara baksana." Yaşları seksen civarında, el ele tutuşmuş, mükemmel bir uyum içinde kayan İspanyol asıllı çifti gösteriyor. "Çok tatlı değiller mi? Ben de yaşlandığımda öyle olmak istiyorum."

Gerçekten çok mutlu görünüyorlar. Yorgun, tükenmeye yüz tutmuş, ama birbirlerinin yanında çok rahat bir halleri var. Sizi, kendinizi tanıdığınız kadar iyi tanıyan ve nihayetinde hâlâ sizinle paten kaymaya gelmek isteyen biriyle olmak, büyük bir lütuf olsa gerek.

"Yaşlandığımda onlara benzemek güzel olur. Ama Hugh Hefner[23] gibi olmayı tercih ederim."

Dee başını geri atarak bir kahkaha patlatıyor. Sonra bana hak verdiğini söylüyor

- - -

Daha sonra, Delores bir ara vererek gidip banka oturuyor. Ben ise büfeden içecek bir şeyler alıyorum. Dee'nin yanına dönerken, yüzünde kurnaz bir gülümseme olan, beyzbol şapkasını ters takmış bir çocuk ona doğru kayıyor. Fiziksel olarak on iki yaşlarında görünüyor ama daha büyükmüş gibi davranıyor.

23 1926 doğumlu yetişkin dergileri yayıncısı, iş adamı ve tanınmış playboy (Çev.)

Sesi ise, Joey Tribbani [24] gibi çıkıyor. "Hey, yavrum, n'aber?"

Dee sırıtıyor. "N'olsun, iyi işte, sağ ol."

"Birazdan pist çiftlere kalacak. İkimiz beraber kayalım mı?"

Daha Dee ağzım açamadan, içeceğini eline uzatarak onun yerine cevap veriyorum. "O, benimle kayacak, evlat. Çoktan kapıldı."

O küçük, serseri gözleriyle beni şöyle bir inceliyor. Sonra Dee'ye dönerek, "Bu Agnus etinden sıkılıp biraz dana eti denemek istersen, ben o taraftayım," diyor. Başparmağıyla arkasındaki duvarda sıralanan oyun makinelerini gösteriyor ve paten kayarak uzaklaşıyor.

"Bu da neydi böyle?"

Delores gülüyor. "Seni çocukken kafamda *aynen* böyle canlandırıyorum."

Omuz silkiyorum. "Yakın sayılır. Ben bu kadar iğrenç değildim. Çok daha sevimliydim."

"Ya da kendini öyle zannediyordun," diyor Dee, içeceğinden bir yudum alarak.

O sırada DJ'in sesi hoparlörden piste yayılıyor. "Şimdi yalnızca çiftler kayacak ve bir istek parçamız var."

Dee'nin tepkisini izleyerek bekliyorum.

"U2'dan *All I Want is You*, Matthew'dan Dee'ye geliyor."

24 Friends dizisinden, çapkınlığıyla ünlü bir karakter.

Dee'nin gözleri büyüyor. Heyecan içerisinde alt dudağını ısırıyor zira böyle bir şeyi hiç beklemiyordu.

Ayağa kalkarak ona elimi uzatıyorum.

Dee başını iki yana sallayarak bana gülümsüyor. "Şu an on üç yaşımdayken kurduğum tüm hayalleri gerçekleştirdin."

Ayağa kalkarak beni usulca öpüyor. Sonra elimi tutuyor ve beraber piste çıkıyoruz. İsa'ya şükürler olsun ki, yere yapışmıyorum. Işıkları iyice azaltıyorlar ve dönüp duran rengârenk spot ışıkları pisti aydınlatıyor. Dee ile ikimiz birbirimize gülümseyerek kayarken hoparlörlerden Bono'nun sesi yayılıyor. Çok gülünç ve çocukça. Aptalca ve saçma.

Ve hayal edebileceğimden çok daha mükemmel.

- - -

Şehre dönerken, bir kırmızı ışıkta duruyoruz. Delores'in bugün iyi vakit geçirdiğini biliyorum ve akşamın geri kalanını benim evimde geçirmeyi sorun etmeyeceğinden neredeyse eminim.

Ama... bunu ondan duymak istiyorum.

Kadınlar, peşlerinden koşulmasından hoşlanırlar. Arzulandıklarını, kendilerine ihtiyaç duyulduğunu ve değer verildiğini görmek isterler. Benim gibi erkekler de, bu kovalamacadan keyif alırlar. Tabii ancak onları yakalama imkânımız varsa. Delores'in yakalandığını

kabullenmesini, fark etmesini istiyorum. Benimle aynı fikirde olduğunu. Bunu en az benim kadar istediğini...

Yüzünü görebilmek için ona dönüyorum. "Şimdilik bu kadar mı diyelim? Yoksa benimle kalacak mısın?"

Sözlerim iki tarafa da çekilebilir. Alnını temkinli bir tavırla kırıştırdığında, sorduğum şeyi anladığını fark ediyorum. "Bana bunun sen olduğunu söyle," diyor usulca. "Bana bunun... gerçek olduğunu söyle."

"Nasıl görünüyorsa, öyle, Dee."

Kendi kendisine mırıldanıyor. "Aman, neyse ne..." Sonra bana sıkıca sarılıyor. "Seninle kalmak istiyorum."

İçim rahatlarken memnuniyetle gülümsüyorum. Sonra motoru çalıştırarak bizi eve götürüyorum.

On İkinci Bölüm

Cuma akşamı, şehir merkezindeki en sevdiğim galerilerden birinde, Agora'da bir sanat sergisi var. New York'un üst kesimlerinde, sanata düşkün olmak, bir kızın lisede ponpon kızlara katılmak istemesine benzer. Genellikle "spor" aşkından ziyade, kazandırdığı statüyle alakası vardır.

Ama ben sanattan gerçek bir haz alırım. Güzel resimlerden, ilginç heykellerden. Performans sanatları ve belli başlı modern eserler olmasa da olur gerçi. Benim yeteneklerden anladığım şey, bir kavanoza işeyip bunun adına sanat demek sayılmaz.

Saat yedide Dee'nin evine varıyorum. Ama motosikletim evde. Delores bana elbise giyeceğini, o yüzden galeriye kesinlikle taksiyle gitmeyi tercih edeceğini söyledi.

Hem de ne elbise. Evinin kapısını açtığında, gözlerimi ondan alamıyorum. Ağzım açık kalıyor, hatta salya akıtıyor bile olabilirim. Üzerinde kolsuz, kısa bir elbise var. O uzun, bronz bacaklarını iyice ortaya çıkarmış. Parlak

mavi ve yeşil geometrik noktalarla süslü kumaş, o dolgun göğüslerini ve elbisenin alt tarafını sarıyor. Ama karın kısmından ince ve saydam, siyah bir kumaş geçiyor. Daha önce hiç böyle bir elbise görmemiştim. Âdeta seksi kelimesinin sözlükteki karşılığı.

Nihayet ağzımı kapatmayı başardığımda, elimdeki kırmızı güllerden oluşan buketi ona uzatıyorum.

Çünkü, evet, ben böyle ince biriyim.

Dee çiçeklere bayılıyor. Bir elinde buketi tutarken, diğer elini kömür grisi takım elbisemin ceket yakasında ve karnımda gezdirerek aletimi kavrıyor.

Beklenmedik ama çok hoş bir sürpriz.

"Çok güzeller. Teşekkür ederim," diye fısıldıyor beni okşamaya devam ederken tadı çileğe benzeyen dudaklarını dudaklarıma bastırarak.

Geri çekildiğinde, "Paha biçilmez sanat artık o kadar da ilgimi çekmiyor. Belki evden hiç çıkmasak daha iyi olur?" diye mırıldanıyorum.

"Ah olmaz, bu elbisenin göz önünde olması gerek. Ve sen de o takım elbiseyle evde kalamayacak kadar hoş görünüyorsun."

Buna karşı çıkamam doğrusu.

- - -

Met gibi büyük müzelerdeki sergilerin aksine, özel galeri sergileri daha küçük, daha samimi etkinlikler oluyor. Halka açık olmasına rağmen, genellikle sadece ciddi

alıcılar geliyor ve beyaz eldiven giymiş görevlilerin ikram ettiği şarap ile ordövrler bu müdavimlerin pahalı zevklerine hitap edecek şekilde seçiliyor.

Duvarlardaki fotoğraf ve tabloları dikkatle incelerken birer kadeh beyaz şarabın tadını çıkarıyoruz. Galerinin zemini doğal ahşaptan, duvarlar ise bembeyaz. Eserlerin tepelerinde yer alan ışıklandırma, onları tek tek vurguluyor. Konuklar labirent benzeri odaların dört bir yanına dağılmış, alçak sesle ve gösterişçi bir şekilde eserlere ilişkin görüşlerini dile getiriyorlar. Delores ile ikimiz, ayrılmış bir bölmede tek başımıza duruyoruz. Duvarlar, çeşitli konuları resmeden boy boy, renk renk tuvallerle dolu.

"En çok hangisini beğendin?" diye soruyorum.

"Neden? Alacak mısın ki?"

Eserlerin üzerinde fiyatları yazmıyor ama tecrübelerimden, bu eserlerden herhangi birinin kolaylıkla on binlerce dolara gideceğini biliyorum.

"Düşünüyorum."

Ama sormamın sebebi bu değildi. Sanat konusundaki tercihler son derece kişiseldir, neredeyse bilinçaltından gelir. Tıpkı bir erkeğin ne tür bir iç çamaşırı giydiğini ya da iç çamaşırı giyip giymediğini öğrenmek gibidir. Sanat, sizin hakkınızda pek çok şeyi ele verir.

Delores, odayı boydan boya gezerek, bir tepenin üzerindeki beyaz bir çiftlik eviyle ufka doğru uzanan

kırmızı-turuncu renklerde çarpıcı bir gökyüzünü resmetmiş olan bir tablonun önünde duruyor.

"Katie bunu beğenirdi."

"Nereden biliyorsun?"

Başını yana eğiyor. "Çok tertipli. Huzurlu ve güvenli görünüyor. Ama gökyüzüne bakınca vahşi bir yanı da var."

Karşı duvardaki bir tabloyu gösteriyorum. "Drew da bunu beğenirdi."

Resme bir göz atıyor. "Çıplak bir kadının resmi olduğu için mi?"

Gülüyorum. "Evet. Bir de olduğundan farklı görünmeye çalışmadığı için. Aslında bir vajina olan ama çiçek gibi resmedilmiş bir şey değil. İster beğen, ister beğenme, neyse o. Drew, doğrudan yaklaşımın büyük bir hayranıdır."

"Peki sen en çok hangisini beğendin?" diye soruyor.

Hiç düşünmeden, satılık olmayan bir Jackson Pollock tablosunu gösteriyorum. Siyah bir arka plan üzerinde aklınıza gelebilecek her renkte boya sıçratılmış ve sarmallar oluşturulmuş. Dee resme yaklaşarak daha yakından bakıyor. "İnsan bu tabloya bakmaktan asla sıkılmaz. Her baktığımda yeni bir şeyler görüyorum," diyorum. Sonra gözlerimi tekrar Dee'ye çeviriyorum. "O zaman ilk sorduğum soruya dönelim. Sen en çok hangisini beğendin?"

Yeşil renkli küçük çantasını açarak telefonunu çıkarıyor. İçindeki resimlerde hızlı hızlı gezinerek telefonu bana uzatıyor. "Benim en sevdiğim bu."

Ekrana bakıyorum. "Bu periyodik tablo."

Omuz silkiyor. "Bana sorarsan, bir başyapıt. Uyumlu, kusursuzca düzenlenmiş, güvenilir."

"Elementlerin bazıları kararsızdır diye biliyorum ama?"

Gülümsüyor. "Tabii ama tablo sana onların hangileri olduğunu söyler. Ne şaşkınlık yaşarsın, ne de hayal kırıklığı."

İşte bu, Delores'in kişiliğini olduğu gibi ortaya koyuyor. Gündüzleri koruyucu gözlükler takan bir kimyager, geceleri ise simlerle kaplı bir parti kızı. Heyecan arıyor, hayatı anlık yaşamak istiyor ama içinde bir yanı, geçmişte bir sürü şerefsizin incittiği bir yanı güven peşinde. Dürüstlük ve gerçeklik arıyor.

Ben ona her ikisini de vermek istiyorum. Aynı anda hem hız treni, hem atlıkarınca olabilirim. Hem maceracı, hem korumacı. Hem empresyonist, hem periyodik tablo.

- - -

Sergi yavaş yavaş sona ererken, konukların büyük kısmı, galerinin ana salonunda bir araya geliyor. Dee tuvalete gidiyor ve ben de köşedeki devasa bir heykelin başında dikilerek, ne ifade ettiğini çözmeye çalışıyorum. Sonsuz bir mağara da olabilir, bir bataklık canavarı da.

Arkamdan bir ses duyana kadar, birinin yaklaştığını fark etmiyorum.

"Müzik odam için bu eseri almayı düşünüyorum. Çok ilham verici bir enerjisi var, sence de öyle değil mi?"

Sesin sahibi, Rosaline. Üzerindeki straplez bej elbisesi vücudunu iyice sarmış, koyu renk saçlarını da başının tepesinde topuz yapmış. Dağınık tek bir saç teli bile yok.

Ve bana gülümsüyor... bir örümceğin, bir sineğe gülümseyeceği şekilde.

"Ben ilham vericiden ziyade kafa karıştırıcı olduğunu düşündüm. Kendisi bile ne olduğunu bilmiyor gibi."

"Belki bunun sebebi, senin istediğin şeye dönüşmeye razı olmasıdır."

Sesinin tonu, gözlerindeki o muzip ifade... bana asıldığından eminim.

"Hâlâ fotoğrafçılıkla uğraşıyor musun, Matthew?"

"Evet."

Usulca kıkırdıyor. "Hatırlıyor musun, bir seferinde Breezy Point'e gidip o berbat Chablis'den epey içmiştik. O gün fotoğraf makinen çok işimize yaramıştı."

Bahsettiği günü hatırlıyorum. Gençtik, tasasızdık, ucuz şarap ve birbirimize olan duygularımız bizi sarhoş etmişti. Ama Rosaline'le olan hiçbir anımı gülümseyerek hatırlamıyorum. Bir kutu beyaz boyanız olsa ve içine bir damla siyah boya düşse, boyanın tamamı kirlenir. Griye dönüşür.

En kıymetli olması gereken anılar, ayakları yerden kesilmiş, ilk kez âşık olmuş birinin anıları benim ancak midemi bulandırıyor. Çünkü o dokunuşlar, o sözcükler, o öpüşmeler... Hiçbiri gerçek değilmiş meğer.

Ben daha ağzımı açamadan, Delores yanımda biterek rahat bir tavırla koluma giriyor. "Tuvalete bir sürü tablo asmışlar! Sence o sanatçılar neler hissetmiştir? Eserleri saygın, meşhur bir galeride yer alıyor... ama tuvalette."

Bir an, Rosaline'in yüzü asılıyor. Sonra tam bir aktris olduğundan bunu nezaketiyle örtmeyi başarıyor. "Merhaba. Ben Rosaline Du Bois Carrington Wolfe. Peki ya siz?"

"Ben Dee."

"Dee, peki soyadınız?"

Dee sarı saçlarını savurarak, "Sadece Dee," diyor.

"Ee, peki siz ve Matthew... Beraber mi çalışıyorsunuz?"

Dee gülmekle yetiniyor. "Sizce bankacıya benzer bir halim mi var?"

"Hayır... Bana kalırsa yok." Gözleri Dee'nin elbisesine takılıyor ve sesi, bir kadında duymaya tahammül edemediğim o kaltakça, pasif-agresif tona bürünüyor. "Elbiseniz bir bankacı için çok... cüretkâr. Her kadın bu denli... cesur davranıp... bu denli *alışılmadık* bir şey giyemez."

Delores tatlı tatlı gülümsüyor ama iğneleyici bir tavrı var. "Ne kadar naziksiniz. *Sizin* elbiseniz de çok... bej."

Rosaline alçakgönüllü bir tavırla elini elbisesinin kumaşında gezdiriyor. "Eh, ne derler bilirsiniz. Az ama öz."

Delores Rosaline'ın gözlerinin içine bakıyor. "Ama bazen de az sadece... azdır işte."

Bir an onun bunu sindirmesini bekledikten sonra, bana dönüyor. "Bu şarkıya bayılırım. Dans etmek ister misin?"

Galeride bütün akşam enstrümantal müzik çalınmıştı. Dee'nin sevdiği şarkı, Nat King Cole'un *Unforgettable* adlı caz şarkısının sözsüz bir versiyonu.

Rosaline kıkırdıyor. "Canım benim, bu yalnızca arka planda çalan bir müzik. Kimse böyle bir müzikle çıkıp dans etmez."

Delores omuz silkiyor. "Hayat kısa. Güzel bir şarkıyla dans etme fırsatını asla kaçırmam. Matthew, ne dersin?"

Dee ile gurur duyarak elini avucuma alıp usulca öpüyorum. "Derim ki seninle nerede olsa dans ederim."

Sonra onu salonun ortasına götürüyorum. Rosaline'in yanından geçerken, Dee fısıldıyor. "Seninle tanıştığıma sevindim, *canım benim*."

Onu kollarıma alarak kolay bir figürle başlıyorum. Dee hiç zorlanmadan benim adımlarımı izliyor.

"Vay be, şuna bak, tam Fred Astaire[25] gibisin. Böyle dans edebildiğini bilmiyordum."

"Ben çok yetenekliyimdir."

25 1899 - 1987 yılları arasında yaşamış, Amerikalı ünlü dansçı, koreograf, şarkıcı, müzisyen ve aktör. (Çev.)

Dee sırıtıyor. "İnan bana, biliyorum." Gözleri Rosaline'in olduğu tarafa dönüyor. "Eee... Benimle tanıştırdığın her kadın böyle kaltak mı çıkacak?"

Sanırım hepsi bu kadardı. "Hayır, bu sonuncusuydu."

"Eski kız arkadaşın falan mı?"

Hiçbir erkek, kendisiyle nasıl oynandığını, aptal yerine konulduğunu anlatmak istemez. Utanç verici ve rahatsız edicidir. Genellikle bunu kafamızdan atıp, yerine kazanan hamlelerimiz ve tüm gece süren sevişmelerimizi koymak isteriz.

"Öyle bir şey işte. Neden soruyorsun ki?"

"Gözleriyle benim boğazımı kesmek ister gibi bir hali var da."

Bedenimin görüşünü engellemesi için becerikli bir şekilde bizi diğer tarafa döndürüyorum.

Ama Dee'nin konudan sapmaya niyeti yok gibi. "Çok da güzelmiş. Victoria's Secret mankeni gibi."

"Bebeğim, senin yanından bile geçemez o."

Aniden dans etmeyi kesiyor. Yüzünde, o muhteşem yüzünde ise acıyla kuşku karışımı bir ifade var. Bana içerlemiş gibi görünüyor.

"Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Bana barda öylesine tanıştığın bir kızmışım gibi methiyeler düzme. Ondan nefret ettiğini veya onu yatağa

atmak için yanıp tutuştuğunu söyle, iki türlü de sorun etmem. Ne dersen de, sadece... içten ol. Ayakların yere bassın. Gerçek ol."

Kesinlikle haklı. Hatta tam üstüne bastığını bile söyleyebilirim. Refleksler, beyinden emir gelmeden vücudun tepki verme şeklidir. Düşüncelerinizden ve fikirlerinizden bağımsız bir şekilde meydana gelirler. Güvensizlik, Dee'den duymaya alışkın olduğum bir şey değil. Ve Rosaline hakkında konuşmaya devam etmek istemediğimden kesinlikle eminim, o yüzden dilimin ucuna gelen ilk şeyi söylüyorum. Hiç düşünmeden.

Böyle bir şey kastetmeden.

Üstelik o bundan çok daha iyisini hak ediyor.

"Ben... özür dilerim." Onu tekrar kendime çekiyorum ve daha yavaş adımlarla dans etmeye devam ediyoruz. Dee yanağını benimkine yaslıyor ve kulağına hafif bir öpücük konduruyorum. "Demek istediğim... Evet, güzel bir kadın ama yalnızca dış güzelliği var. Diğer yandan, sen... Sen bir elmas gibisin. Berrak ve kusursuz... Tepeden tırnağa."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve tekrar gülümsüyor. Kendimi evrenin efendisi gibi hissediyorum.

"Bunu daha çok sevdim."

Elimi onun kolunda gezdirerek omzuna götürüyorum ve saçlarının arkasına götürerek onu usulca, şefkatle öpüyorum. Dudaklarına ve diline âdeta tapıyorum. Islak ve mükemmel. İnsan içinde olduğunuzu unutmak

istemenize veya bunun farkındaysanız da, umurunuzda olmamasına yol açan türden bir öpücük.

Müzik ve öpüşmemiz sona erdiğinde, Delores dudaklarını yalıyor.

"Hadi buradan çıkıp gidelim."

"Harika fikir."

- - -

Evime döndüğümüzde, Delores topuklu ayakkabılarını çıkararak her birini ayrı bir tarafa fırlatıp müzik sisteminin yanına gidiyor.

"Biraz şarap ister misin?" diye soruyorum.

İstekli bakışları üzerimde geziniyor. "Canımın istediği şey şarap değil."

Müzik sisteminin düğmeleriyle oynarken ona arkadan yaklaşarak dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. Hoparlörden Imagine Dragons'ın *Demons* şarkısı gümbürdüyor. Dee tekrar düğmesine basarak kalçalarını bana yaslıyor.

"Bu şarkıyı çok severim," diyor.

"Ben de elbiseni çok sevdim."

Bana dönüyor ve nefesi kulağımı gıdıklayarak fısıldıyor. "İçindekini daha çok seveceksin."

Ceketimi üstümden çıkarıp, yere fırlatıyor. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırırken o da hızlı hareketlerle gömleğimin düğmelerini çözüyor. Ellerini göğsümde gezdirerek tek kelime etmeden beni kanepeye doğru geri

geri itiyor. Kanepeye oturunca onun kucağıma gelmesini bekliyorum.

Ama öyle bir şey yapmaya niyeti yok gibi. Ayakta bekliyor.

Gözlerindeki o alevli bakışlar, o açlık kalbimin güm güm atmasına yol açıyor. Orta sehpadan fotoğraf makinemi alarak ayrık duran dizlerimin arasına çömeliyor ve onu bana uzatıyor.

"Resmimi çeksene, Matthew."

Derin derin nefes alarak neredeyse homurdanmaya benzer bir ses çıkarıyorum. Bacaklarımın arasında beklenti dolu bir acı hissediyorum. Onu seyretmek, ona dokunmak ve evet, onun fotoğrafını çekmek istiyorum.

Her erkek, bir ara porno yıldızı olmak istemiştir. Yani, cidden, hayatınızı kazanmak için daha müthiş bir yol geliyor mu aklınıza? Evde çekilmiş seks kasetleri ve fotoğrafları, erkeklerin ve kadınların bu fanteziyi tatmasına olanak sağlıyor. Hayatlarının en erotik deneyimini yâd etmek ve baştan yaşamak için...

Bu sizin zevkinize göre fazla vahşi geliyorsa, şimdi anlatacaklarımı geçmek isteyebilirsiniz.

Ben fotoğraf makinesini ellerinden alırken, Dee gülümsüyor. Makinenin filmini ve şarjını tekrar kontrol ediyorum. Bu arada Dee ayağa kalkarak kalçalarını müziğe göre kıvırmaya başlıyor. Gözleri kapalı, başını iki yana sallanıyor, etrafında dönerken o ışıl ışıl, çilek sarısı saçları da onunla beraber uçuşuyor.

Öyle özgür bir hali var ki. Dizginlenemez bir kadın.

Bu görüntüsü nefesimi kesiyor.

İstekli bir tavırla, o anı fotoğraf makinemle yakalıyorum.

Klik, klik, klik sesleri çıkıyor.

Delores arkasına uzanıp göğüslerini ileri iterek elbisesinin fermuarını aşağı indiriyor. Hiç acele etmeden, elbiseyi vücudundan sıyırıp atıyor. Üzerindeki parlak mavi işlemeleri olan siyah, askısız sutyeni ve onunla takım tangası açığa çıkıyor. Diri ve dimdik göğüsleri, incecik kumaştan olduğu gibi görünüyor. Tabii oynamayı en sevdiğim şey olan pırlantalı ışıl ışıl piercingi de.

Dee kendi çevresinde dönüyor. Bir anda kuruyan dudaklarımı yalıyorum ve fotoğraf makinesinin lensini ayarlayarak onun fotoğraflarını çekiyorum.

Klik, klik.

Delores'in elleri kalçalarıyla karnı arasında aşağı yukarı geziniyor ve benim yapmak istediğim şekilde kendi göğüslerini kavrıyor. Parmaklarım gerilirken fotoğraf makinesine sıkıca yapışıyorum.

Klik, klik.

"Gel yanıma, Dee," derken sesim pürüzlü çıkıyor.

Mucizevî bir şekilde dediğimi yapıyor. Yeterince yaklaştığı an, onu üzerime çekerek saçlarını bir elime doluyorum. Diğer elimi ise o pürüzsüz, sıkı kalçalarında gezdiriyorum. Dudakları dudaklarımdayken inildiyor. Kemerimle oynayarak tek bir hamlede pantolonumla

boxerımı aşağı indiriyor. Kanepeden kayarak dizlerimin üzerine iniyor ve yere uzanıyorum. Dee'nin çamaşırının kumaşının üzerimdeki hissi yumuşacık ama onun cildi daha da yumuşak.

Onu dümdüz yatırarak geriliyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan zaten varlığı yokluğu bir olan külotunu çekip çıkarıyorum. Büstiyerini çekeledığimde, iki parçaya bölünüyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum.

"Sana yenisini alırım," diye söz veriyorum.

Dee başını belli belirsiz sallayarak onaylıyor.

Olanca güzelliğiyle çırılçıplak kaldığında, fotoğraf makinemi tekrar elime alıyorum.

Klik, klik, klik, klik.

Fotoğraf makinesini bırakıp ona yaklaşarak üzerine uzanıyorum. İlgilendiğim tek şey, o muhteşem göğüsleri. Birini avuçlarken, diğerinde dudaklarımı gezdiriyorum. Dilimi göğüs ucunda dolaştırarak tamamen ağzıma alıyorum. Dee keyif ve acının o baş döndürücü senfonisiyle bir haykırış koyuverene kadar bir göğsünü hafifçe dişleyerek dilimi üzerinde gezdirip emiyorum.

Sonra diğer göğsüne geçip her şeye baştan başlıyorum.

"Göğüslerimi seviyor musun, Matthew?" diye inildiyor Dee.

Dilimi pembemsi göğüs ucunda gezdirirken, "Bayılıyorum onlara. Mükemmeller. Sabaha kadar böyle devam edebilirim," diye cevap veriyorum.

"Peki, onları yalamayı seviyor musun?" diyor mırıldanarak.

"Evet."

"Mıncıklamayı?" diye içini çekiyor

"Evet."

"Peki ya emmeyi?"

"Evet, hem de nasıl."

"Peki onların arasına girmek ister misin, Matthew?"

Bacaklarımın arasında anında beliren arzu, inlememe yol açıyor. Ona göz koyduğum andan itibaren kafamda kurduğum bir fanteziydi bu.

"Evet," diyorum yalvarırcasına. "Tanrım, evet, çok isterim."

Baş döndürücü bir gülümsemeyle bana bakıyor. İnanılmaz baştan çıkarıcı. Bir meleğin vücuduyla yüzüne sahip, ancak arzuları tam şeytan işi. Arzu ve istek dolu.

"Ben de."

Delores altımda kayarken her yerime öpücükler konduruyor ve yüzü bacaklarımın arasına geldiğinde duruyor. Beni o inanılmaz ıslak dudaklarının arasına alıyor ve boğazının gerildiğini hissediyorum. Ağzını geri çektiğinde, ıslaklığı hâlâ üzerimde duruyor.

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ve Dee onların arasına uzanıyor. Göğüsleri avuçlarından taşıyor. Yavaşça oturarak ağırlığımı baldırlarıma veriyorum. Dee o yumuşacık, kusursuz göğüslerini birbirine bastırarak aletimi onların arasına alıyor. Yaşadığım hisle başım dönerken gözlerimi sıkıca yumuyorum.

"Becer beni."

"O benim lafım," derken, hafifçe gülümsüyor.

Hareket etmek, ona ulaşmamı bekleyen cenneti bulana dek hızla onun üzerinde gidip gelmek istiyorum.

Ama kendimi tutuyor ve sakin kalmaya zorluyorum. Dizginleri onun ellerine bırakıyorum. Gözlerimi açtığımda, Dee'nin ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Göğüslerini yukarı aşağı iterek beni aralarında hareket ettiriyor – tekrar tekrar.

Bu his, *Yüce İsa* hayallerimin bile ötesinde.

Dee aralarından geçebileceğim mesafeyi koruyarak ellerini göğüslerine yaslıyor ve benim kalçalarım ağır ağır ileri geri hareket ediyor. Sonra aniden hızlanıyorum, nefesim sıklaşıyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyor.

Dee altımda nefes nefese. "Fotoğraf makinesini al, Matthew. Fotoğrafları görmek istiyorum. Daha sonra."

İnildeyerek söylediğini yapıyorum. Yerden fotoğraf makinesini alarak ardı ardına fotoğraflar çekiyorum.

Klik, klik.

Ama çektiğim şey, o enfes göğüslerinin arasındaki görüntüm değil. O görüntü zaten ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

Klik, klik.

Çektiğim şey, onun zevkle aralanmış dudakları.

Klik.

O ıslak, arzu dolu dili.

Klik.

İstekle ve güvenle parıldayan kehribar rengi gözleri.

Klik, klik, klik.

Bu görüntüleri ölümsüzleştirmek, onları aklıma kazımak istiyorum.

Çünkü bu anın ötesinde aramızdaki çekimin ve sevişmelerimizin dışında Delores bana güvenmiyor. En azından henüz tamamen güvendiği söylenemez.

Güvenmek istiyor gerçi. Buna değeceğimi umut ediyor. Ama hâlâ içinden atamadığı o şüphe, bana tüm kalbiyle inanmasını engelliyor.

Bunu sorun etmiyorum. Taşıdığı yaraların farkındayım. Ona kendisini bu denli koruma altına alma ihtiyacını hissettirecek neler yaşadı, bilmiyorum. Bana anlatmaya hazır olana kadar bekleyeceğim. Onu, güvenebileceği az sayıdaki erkekten biri olduğuma ikna etmeye çalışacağım.

Çünkü Delores beklemeye ve çaba göstermeye değer.

Ama burada, şu an Dee'nin bedeni, aklının hâlâ şüphede kaldığı şeye inanıyor. Onu asla incitmeyeceğimi biliyor. Onu önceden tanıdığım bütün kadınlardan daha fazla istediğimi, arzuladığımı biliyor. Bana izin verdiği müddetçe, vücudunu, aklını, kalbini, kısacası her bir parçasını el üstünde tutacağımı biliyor.

Şarkı odanın duvarlarında gümbürdüyor. Ve şarkıcının sözleri içeride yankılanıyor.

This is my kingdom come

This is my kindgom come[26]

Zevk verici, tekdüze bir ritimle göğüslerinin arasında gidip geliyorum. O sırada Dee başını kaldırarak öne eğiliyor ve beni dudaklarının arasına alıyor.

Öyle olağanüstü bir his ki yemin ederim ağlayabilirim bile.

Katıksız bir zevk dalgası vücudumu sarıyor. Onun adını inilderken şiddetle boşalıyorum.

Dee her bir damlacığı yuttuktan sonra, beni bırakıyor. Sonra yüzünde yaramaz bir gülümseme beliriyor. "İşte canımın istediği şey buydu."

Bacaklarım artık beni taşımadığından, yana doğru devriliyorum ve nefesimi normale döndürmeye çalışıyorum.

Bir an ikimiz de sessizleşiyoruz ve Dee uzanıp, "Öldün mü?" diye soruyor.

26 "İşte benim krallığım geliyor" (Çev.)

Gülüyorum. "Ramak kalmıştı. Bu kesinlikle hayal ettiğim cennetten çok daha iyiydi."

Onu kendime çekerek göğsüme bastırıyorum. Vücutlarımız ter içinde kalmış. "Muhteşemdi."

"Evet, biliyorum," diye kıkırdıyor.

"Ama birazdan çok daha iyisi gelecek."

Gözlerime bakıyor. "Gerçekten mi?"

Gülümseyerek başımla onaylıyorum. "Gerçekten. Çünkü..." Onu kaldırıp bacaklarından birini diğer tarafa atarak göğsüme oturtuyorum. Dudaklarım bacaklarının arasından sadece birkaç santim uzakta.

Ona fotoğraf makinesini uzatıyorum. "... şimdi sıra sende."

On Üçüncü Bölüm

Dee o hafta sonunu benim evimde geçiriyor.

Cumartesi günü onu da spor salonuna götürüyorum. Üzerinde benim kıvrılmış boks şortum, sporcu sutyeni ve eldivenleriyle çok çekici görünüyor. Boks topunu birkaç kez yumrukladıktan sonra artık kullanılmaz olacağına inanıyor ama topun göründüğünden daha sert olduğunu ona gösteriyorum.

Oradan çıkarken Delores kendisiyle gurur duyuyor – ben de onunla gurur duyuyorum. Top konusunda uzmanlaşmış sayılmaz ama bunu ilk kez deneyen çoğu kişiden kat kat iyiydi.

Sonra Pazar sabahı oluyor.

Fısıltılı olsa da bir tartışmayla uyanıyorum. Kara tahtaya tırnak sürtmek kadar sinir bozucu, son derece keskin bir ses.

"Hayır anne, adam uyuyor yahu. Tanrım, artık keser misin? Böyle yapmandan nefret ediyorum. İyi, tamam. Uyandırırım. Anladık!"

Omzumun dürtüldüğünü hissediyorum ve kendimi bunun sadece bir rüya olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

"Matthew. Matthew – uyan, annem seninle konuşmak istiyor."

Gözlerim bir anda açılıyor ve Delores'in benimle kafa bulmadığını fark ediyorum. Cep telefonunu bana uzatıyor.

Anne babalar beni sever, daima sevmişlerdir. Ama onlarla ilk etkileşimim genellikle sabahın altısında kızlarıyla yataktayken telefon aracılığıyla olmaz.

Biraz rahatsız edici bir durum bu.

Boğuk bir sesle fısıldıyorum, "Annenle konuşmak istemiyorum ya."

"Ay, aman, bir de bana sor. Ama bir türlü aramayı kesmiyor. Suyuna git de, artık uyuyalım."

"Olmaz," diye tıslıyorum. "Çıplağım. Annenle bu halde konuşmak istemiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Telefon bu yahu, Skype değil ya, uzatma." Telefonu zorla bana vermeye çalışıyor.

"Olmaz."

"Bal gibi de olur."

Telefonu gerçek anlamda yüzüme bastırınca, durumu kabullenmekten başka çarem kalmıyor. Sesim,

öğretmenleriyle konuşmaya çabalayan ortaokul çocukları gibi zorlama bir şekilde saygılı çıkıyor.

"Merhaba, Bayan Warren."

Sesi gayet zinde ve güçlü geliyor. Ve bir an geçmişte askeri eğitimden geçip geçmediğini merak ediyorum. "Günaydın, Bay Fisher. Bana kızımla bir ilişkiniz olduğu konusunda bir bilgi ulaştı. Lütfen onaylayın veya reddedin."

İnanamaz bakışlarla Delores'e dönüyorum.

Ağzını, "Üzgünüm," dercesine oynatmakla yetiniyor.

Boğazımı temizliyorum. "Şey... yani... şu an değil."

Annesi esip savuruyor. "Delores Sunshine'ın bir yetişkin olduğunun ve kendi kararlarını alabileceğinin farkındayım. Ama dünyanın geldiği hali düşününce... Nezaket gösterip birkaç soruma yanıt verirseniz, siz de endişeli, bekâr bir annenin içini rahatlatmış olursunuz."

Telefonu elimle örterek sırıtıyorum. "Sunshine?"

Dee yüzünü yastığa gömüyor.

Tekrar Bayan Warren'a dönüyorum. "Buyurun."

Boğazını temizliyor. "Daha önce bir suçtan ötürü tutuklandınız veya hüküm giydiniz mi?"

"Hayır."

"Herhangi bir akıl hastalığından ötürü tedavi gördünüz mü?"

"Hayır." Ama Bayan Warren'ın görmüş olabileceğinden kuşkulanmaya başlıyorum.

"Kazançlı bir işiniz var mı?"

"Evet."

"Tekerlekleri olmayan bir evde mi oturuyorsunuz?"

"Evet."

"Varlığından haberdar olduğunuz herhangi bir çocuğunuz var mı?"

Sanki dünyanın en korkunç hayat sigortası şirketi tarafından sorguya çekiliyorum.

"Hayır, haberdar olduğum ya da olmadığım hiçbir çocuğum yok."

"Kızımla seks yaparken korunmaya dikkat ediyor musunuz?"

Yarışmamızın soru kısmı da böylece tamamlanıyor. Katıldığınız için teşekkür ederiz.

Yatakta doğruluyorum. "Size şöyle anlatayım, Bayan Warren. Kızınızın harika biri olduğunu düşünüyorum. Ona saygılı davranıyorum, değer veriyorum, iyi vakit geçirmesini sağlamaya çalışıyorum." Delores sıcacık, hayran bakışlarla beni izliyor. "Ama açık konuşmak gerekirse, bu soruların cevapları sizi pek ilgilendirmiyor. Bu yalnızca Dee ile benim aramda olan bir şey."

Bayan Warren homurdanıyor. Sonra, "Pekâlâ, sizinle konuştuğuma sevindim, Matthew. Telefonu kızıma uzatın, lütfen," diyor.

"Tabii, efendim."

Telefonu Dee'ye veriyorum.

"Tamam, anne. Evet. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal." İçini çekerek telefonu kapatıyor.

Sonra başını göğsüme yaslayarak kollarını ve bacaklarını bana dolayıp sıkıca sarılıyor. Başına bir öpücük kondurup elimi sırtında gezdiriyorum.

"Lütfen onun deliliğini yüzüme vurma," diye yalvarıyor.

Gülüyorum. "Sen daha benim annem babamla tanışmadın. Ferris Bueller[27]'m dediği gibi, her ailenin kendisine göre tuhaflıkları vardır."

"Eh... iyi haber şu ki, seni sevmiş. Sığınakta kalabilirsin."

"O... o ne demek, anlayamadım."

Dee gözlerini kapatarak açıklıyor. "En son çıktığı birkaç kişiden önce, Amelia bir adamla görüşüyordu. Adam, arka avlumuza bir yeraltı sığınağı yapmıştı. İlişkilerinin aksine, sığınak kalıcı oldu. Annem orayı her an hazır tutuyor. Bu adamın da etkisiyle hükümetin önünde sonunda halkı köleleştirip silahlarını elinden almaya kalkışacağını düşünüyor. Kendisine yakın bulduğu kişileri o zaman geldiğinde orada saklanmaya davet ediyor."

27 *Ferres Bueller'la Bir Gün* adlı komedi filmindeki baş karakter

Dee'nin mırıltısı bana ninni gibi geliyor. Neredeyse uyumak üzereyken, sözleri bir anda kafama dank ediyor.

Kafamı kaldırıyorum. "Bir dakika. Annenin *silahları* mı var?"

- - -

Pazartesi gecesi eve girip anahtarlarımı dresuara fırlatıyorum. O anda bir şeyler tuhaf geliyor.

İçerinin havası bir değişik. Tek başınıza yaşadığınızda bir tür altıncı his geliştiriyorsunuz. Evinize birisi gelmişse, bunu fark edebilirsiniz.

Veya hâlâ oradalarsa...

Salonda her şey yerli yerinde. Koridordan geçerken göz attığım mutfak ve yemek odasında da öyle. Kapısı kapalı duran yatak odasına doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Orada, yatağımın ortasında, üzerinde uçuk pembe dantelli bir külot, sutyen takımı, uyumlu jartiyerleri ve çoraplarıyla... Rosaline yatıyor.

Pek çok erkek için, bu bir fantezidir. Kapınızda içine hiçbir şey giymeden üzerine sadece bir trençkot almış, seksi, ateşli bir hatunun belirmesinden hemen sonra gelen fantezi hem de.

Peki ya benim için? Olağanüstü bir fantezi ama yanlış kadın.

Koyu saçları, ışıltılı dalgalar halinde yastığıma yayılmış. Mavi gözleriyle bana bakarken, kırmızı dudaklarında davetkâr bir gülümseme beliriyor. "Merhaba, Matthew."

"Sen *nasıl* girdin buraya?" Sesimdeki şaşkınlık ve aşağılamayı fark etmemiş gibi görünüyor. Belki gerçekten duymamıştır bile.

Dudaklarına yayılan gülümseme hiç değişmiyor. "Kapı görevlisine eski bir arkadaşın olduğunu söyledim. Adamı ikna etmek için biraz uğraşmam gerekti ama sonunda beni içeri aldı. Gidip yöneticiye şikâyette bulunmalısın. Bu eve ödediğin paraya göre, güvenlik çok yetersiz. Gerçi şu an bundan memnun olduğunu düşünüyorum."

Elini karnında gezdirerek çamaşırının ince kumaşıyla oynuyor. Elini takip etmek gözlerime ne denli cazip gelse de, bakışlarımı yüzünden ayırmıyorum. "Çok yanılıyorsun bence."

Yataktan kalkarak önümde dikiliyor. Bakışları yerde, ellerini çaprazlamış, çok savunmasız bir hali var. "İlişkimizi o şekilde bitirmem *hataydı*. Seni tekrar görünce, sana duyduğum özlemi fark ettim. Artık şehre döndüğüme göre, bana ikinci bir şans verirsin diye umuyordum."

Yalan söylemeyeceğim. Bunları söylediğini duymak bana heyecan veriyor. Egom, zaferle yumruğunu sıkıyor. Reddedilmiş bütün âşıkların hayal ettiği an değil midir bu? Eskiden sevdikleri kişinin hata yaptığını söylemesi? Tekrar bir araya gelmek için yalvarması?

"Julian'ı terk mi ediyorsun?" diye soruyorum afallayarak.

Kıkırdıyor. "Terk etmek mi? Elbette hayır, saçmalama. Onu terk edersem, hiçbir şey alamam. Evlilik sözleşmesinde açıkça yazıyor bu. Ama bu, biraz... kafa dağıtamayacağım anlamına gelmez. İkimiz beraber dağıtırız. Sık sık."

Birkaç hafta önce olsa, bu teklifin üzerine atlayabilirdim. Rosaline'le yatmak, daima muhteşem bir deneyimdir. Ne de olsa ben bir erkeğim. İşin ucunda herhangi bir bağlılık olmadan düzenli seks yapabilmek, benim için gökkuşağının ucunda altın küpü bulmaktan farksız. Hepimizin bulmayı hayal ettiği ama gerçekte var olduğuna inanmadığı şeylerden biri.

Ama şu an bu teklif aletimin bile ilgisini çekmiyor. Rosaline'in neredeyse çırılçıplak olduğunu düşünürsek, bu bile başlı başına her şeyi anlatıyor.

Rosaline bana yaklaşarak kollarını boynuma dolamaya yelteniyor. Ama kollarını yakalayarak onu belli bir mesafede tutuyorum. "Üzerini giyin."

Gerçekten şaşırmış görünüyor. Kafası karışmış gibi.

Ama ben daha açıklama yapamadan, kapı çalınıyor ve Delores'in şarkı söylerken cırlayan sesi içeri doluyor. *"Adın ne senin, âşık çocuk? Gel buraya, âşık çocuk..."*

Kahretsin.

Bu çok kötü oldu. Eski zamanlardan kalma bir Kızılderili mezarlığının üzerine ev inşa edince orada yatanların gerçekten öfkelenip hayata dönmesi kadar kötü.

Rosaline'den uzaklaşarak kapıya giderken, seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Rosaline'i bir dolaba veya yatağın altına saklayabilirim ama Dee onu bulacak olursa, suçlu gibi görünürüm. Delores'i olay yerinden uzaklaştırmaya çalışabilirim ama sebebini öğrenecek olursa, bu sefer yine suçlu gibi görünürüm.

Akla yatkın tek seçenek, her şeyi ortaya döküp Delores'e doğruyu söylemek. Onun herkese güvenen doğasına ve insanların dürüstlüğüne inanan yapısına bel bağlamak.

Evet, aynen öyle. Kısacası, sıçmış durumdayım.

Kapıyı açıyorum. Dee olduğu yerde dans ederken bana elinde tuttuğu *İlk Aşk, İlk Dans* DVD'sini uzatıyor. "Bu film tam bizlik! Senin seyretmediğinden eminim. Ne de olsa testosteron dolu gözlerin, aksiyon filmleri ve savaş pornoları izlemekle meşguldür. Ama senin şansına, bende yönetmenin kurgusu olan versiyon var. Sahnelerin kesilmemiş halleriyle. *Kaldırma* sahnesini beraber canlandırabiliriz. Çok acayip çaça dansı yaparım."

O konuşmayı bitirmeden koridora doğru çekilip arkamdaki kapıyı kapatıyorum. O sırada yüzümün halini fark ediyor ve dans etmeyi kesiyor. "Ne oldu?"

Ellerimi omuzlarına koyup, "Şimdi, paniğe kapılmaman gerekiyor," diyorum.

Elbette bunu söylemek, sadece daha çabuk paniğe kapılmasına yol açacak. *Aptalca* bir hareket.

"Niye paniğe kapılacakmışım ki?"

Daha akıllıca bir şey söylemeye çalışıyorum. "Bana güvenmen gerek, Delores. Durumun göründüğü gibi olmadığına yemin ederim."

Bu da olmadı, değil mi? *Sıçayım ya.*

Endişeli bakan gözlerini önce yüzümde, sonra arkamdaki kapıda ve tekrar yüzümde gezdiriyor. Beni rahatlatmak için hiçbir şey söylemeden, "Kapıyı aç, Matthew," diye talep ediyor.

Ne olacaksa olsun madem.

Kapıyı açıyorum ve Delores benden önce içeri giriyor. Kendisini her neye hazırlamışsa, onu bulamadığı kesin. Gözlerini salonda gezdiriyor. "Sen ne..."

O sırada Rosaline koridorun öbür ucundan beliriyor. Üzerinde hâlâ jartiyerler, danteller falan var.

Zaten bende şans olsa...

"Bence biraz çocukça davranıyorsun..." Rosaline, Dee'yi gördüğünde lafını yarıda kesiyor ama hiç rahatsız olmuş gibi bir hali yok. "İşte bu tuhaf oldu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana üstünü giyinmeni söylemiştim."

"Ben de kendini naza çektiğini düşünmüştüm. Ciddi olduğunu anlamadım."

Ona sırtımı dönerek Delores'e bakıyorum. "Dee..."

Gözlerinde yarım düzine duygu aynı anda dönüyor. Şok, şaşkınlık, incinme, ihanete uğrama, öfke,

aşağılanma... İnanç ve güvenden ise eser yok. Ama dönüp gitmiyor. Ve bir an için, gerçekten onu ikna etmiş olabileceğimi düşünüyorum. Son birkaç gündür ona verdiğim sözleri hatırlayacağına, yaptıklarımı düşüneceğine ve onu aldatan şerefsizin teki olmadığım sonucuna varacağına inanıyorum.

O anda ne yaptığını tahmin etmeniz için size biraz zaman vereyim. Hemen söylersem anlamı kalmaz.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Bana tokadı yapıştırıyor. Yüzümün tam ortasına.

Şak.

Sonra şimşek gibi koşarak kapıdan çıkıp gidiyor.

"Kahretsin!"

Onun peşinden gitmek istiyorum, gideceğim de ama önce halletmem gereken bir şey var.

Rosaline yüzünde umursamaz bir gülümsemeyle, "Nerede kalmıştık?" diyor.

"Seni kapı dışarı etmek üzereydim. Hâlâ öyleyim. Aramızdaki hiçbir şeyi yeniden başlatmak istemiyorum, Rosaline. Bunlar geride kaldı. Partilerde benimle konuşmaya çalışma. Beni sokakta görürsen, yönünü değiştir. Bir daha böyle bir saçmalık yaparsan veya hayatıma burnunu sokmaya çalışırsan, kocanın ve sosyeteden tanıdığın herkesin senin işbirlikçi, duygusuz, ikiyüzlü kaltağın teki olduğunu öğrenmesini sağlarım. Beni anladın mı?"

Kendisine güveni buharlaşıp uçarken, yüzünde incinmiş bir ifade beliriyor. Ama bu, yalnızca bir saniye sürüyor. Sonra bakışları yine buz gibi oluyor. Kızgın ama kontrollü. Kendi bacağını çiğneyip koparması gerekse bile hayatta kalmaya kararlı bir sıçan gibi.

"Pekâlâ."

Kapıdan çıkarken ona son bir bakış atıyorum. "Döndüğümde seni burada görmeyeyim.

Bir sonraki asansöre binip lobiye indiğimde, Dee ortalıkta yok. Koşarak yola çıkıyor ve etrafta New York'un kalabalığında onun sarı saçlarının bloğun öbür ucuna doğru ilerlediğini fark ediyorum.

O anda yağmur yağmaya başlıyor. Şakır şakır, buz gibi bir yağmur. Sanki gökyüzünde devasa bir duş başlığı açılmış gibi.

Teşekkürler, Tanrım. Cidden çok yardımcı oldun.

Yolda yürüyenlerin aralarından koştururken, şemsiyelerden birinin gözümü çıkarmaması için uğraşıyorum. Dee'ye yetişince kolunu yakalayıp onu kendime çeviriyorum. "Koşmayı keser misin? Sana paniğe kapılmamanı söylemiştim!"

Kafasıyla oturduğum binayı göstererek, "Evinde çıplak bir kız bulup da paniğe kapılmamamı nasıl beklersin?" diye bağırıyor.

"Çünkü ben onun yanında değilim! Buradayım, senin peşinden koşarken muhtemelen zatürre olmak üzereyim!"

"Neden peki?"

O anda bunun için hiçbir sebep ortaya koymadan Dee'den bana güvenmesini, geçmişindeki o şerefsizlerden farklı olduğuma inanmasını istediğimi fark ediyorum. Her erkek bir kızın iyi vakit geçirmesini ince düşünülmüş hediyeler, eğlenceli buluşmalarla sağlayabilir ama bu dürüst olduğu anlamına gelmez. İkna edici bir şekilde rol kesiyor olabilir. Belki gizli bir amacı vardır veya çapkınlığını gizliyordur. Sakladığınız hiçbir şey olmadığını ispatlamak için bazen ceplerinizi boşaltmanız, çantanızı açmanız, üzerinizin aranmasına izin vermeniz gerekir. Bu rahatsız edici veya utanç verici olsa bile. Güven kazanılan bir şeydir... Bazen çırılçıplak kalmanız gerekse bile.

"Üniversitedeyken onunla iki yıl çıkmıştık. Onunla evlenmek istiyordum. Onun da aynı şeyi istediğini

zannediyordum. Ama işin aslı öyle değilmiş. Onca zaman beni daha yaşlı, daha zengin bir adamla aldatıyormuş. Ben de bunu göremeyecek kadar kördüm. Adam onu hamile bıraktığında beni terk etti. Kalbimi kırdı. Ve şimdi, kırdığına memnunum. Çünkü olaylar böyle gelişmeseydi seninle asla tanışamazdım."

Delores şaşkın görünüyor. Yüzünde halimden anlar gibi bir ifade beliriyor ama kuşkuları tamamen silinmiş değil.

"Çok güzel bir kadın."

Dee'nin ıslak, birbirine dolaşmış saçlarına, rimel bulaşmış yüzüne, soğuktan morarmış dudaklarına bakıyorum. Sonra başımı iki yana sallıyorum. "Bana göre değil."

Sözlerime inanıyor ve bana hafif bir gülümsemeyle bakıyor. Elimi ona uzatıyorum. "Artık içeri girebilir miyiz?"

Kabul ediyor. "Olur."

Hızlı adımlarla oturduğum binaya doğru yürüyoruz. Yaklaştığımızda, lobinin kapısından Rosaline'in çıktığını görüyorum. Yağmura rağmen koyu renkli güneş gözlükleri takmış, üzerinde kemerli bir trençkot var. Saçlarını alttan düzgünce topuz yapmış. Limuzinin açık kapısına doğru yürürken şoförü başının üzerine bir şemsiye tutuyor. Onun arabaya binip uzaklaşmasını izlemek hiç canımı sıkmıyor. Hatta gittiği için içim rahatlıyor.

- - -

Eve çıktığımızda Dee kollarını kendisine doluyor, ancak dişleri hâlâ birbirine çarpıyor. Islak, buz gibi kıyafetlerimizi çıkarıyoruz ve geniş jakuziyi neredeyse kaynar suyla dolduruyorum. Jakuzide suların arasında sevişmekten daha güzel çok az şey olmasına karşın, aklımdaki şey bu değil. Sadece "sarılmak" istiyorum demeyeceğim zira çok daha fazlasını istiyorum.

Ama şu an değil.

Sırtımı jakuzinin kenarına yaslayarak kollarımı iki yana açıyorum ve Dee bana dönerek başını göğsüme yaslıyor. Gözlerimi yumarak sıcak suyun kaslarımı gevşetmesinin ve vücudumu ısıtmasının tadını çıkarıyorum. Aynalar buhar içinde kalmış, içerisi sessiz ve huzurlu. Sırf orada olmak bile bize yetiyor.

"Hayatında yaptığın en kötü şey ne?" diye fısıldıyor Dee o sırada.

Gözlerimi açıp başımı ona çeviriyorum. "Çok tuhaf sorular soruyorsun."

Gülümsüyor. "İyi şeylerden konuşmak kolaydır. Ama kötü şeylerden daha fazlasını öğrenirsin," diye açıklıyor.

Derin bir nefes alarak yaptığım hataları aklımdan geçiriyorum. Sonra itirafta bulunuyorum. "Ben... Rosaline'den önce... Lisede ve üniversitedeyken tüm kız arkadaşlarımı aldattım. Birkaç kez yakalandım, o zaman da bu onların suçuymuş gibi davrandım."

Delores'in yüzünde yargılayıcı bir ifade yok. Korkmuş ya da tiksinmiş gibi de değil. Yalnızca meraklı görünüyor. "Neden böyle bir şey yaptın peki?"

Erkekler neden mi aldatır? Bu asırlık sorunun çok çeşitli cevapları var. En basiti ise işte, erkek oldukları için. Ama bu her şeyi tek başına anlatmaya yetmez. Bazı erkekler çabuk sıkılır. Kate Upton'ınkine benzeyen bir kızınız olsa bile, sürekli onu okşamak zevk vermemeye başlar. Bazıları için ise bu bir oyundur. Yapmamaları gereken bir şey yapıp bundan paçayı sıyırmanın tadını ve yakalanma ihtimalinin verdiği heyecanı yaşamak isterler. Nihayetinde, bazıları bunu sadece korkağın teki olduklarından yaparlar. Kendilerini seven bir kıza, duygularının karşılıklı olduğunu söyleyecek kadar cesaretleri yoktur. Aralarındaki bağlılığın gerçek olduğuna inanmalarına göz yumarak onları incinmekten koruduklarını düşünürler.

"Çünkü gençtim ve aptaldım. Çünkü onları yatağa atacak kadar seviyordum. Ama bu sevgi başka kadınları yatağa atmamı engelleyecek kadar güçlü değildi. Çünkü böyle kandırılmanın ne denli korkunç ve onur kırıcı bir şey olduğunun farkında değildim.

İşte, ne ekersen onu biçersin, ama aslında bu iyi bir şey. Rosaline'den sonra... Aldatılmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Bir daha kimseye bunu yaşatmayacağıma yemin ettim."

Abuk bir şekilde de olsa, Rosaline bana bir iyilik yapmış sayılırdı. Bana çok ihtiyacım olan bir ders vermişti.

Onun sayesinde daha düzgün bir adam olmuştum. Ondan sonra gelen kadınlara yaramıştı bu.

Delores'e mesela.

Parmağımı Dee'nin çenesine götürerek yüzünü bana çeviriyorum. "Sana *asla* böyle bir şey yapmam. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lütfen, Tanrım... lütfen inansın.

Gözlerimi inceleyerek ifademi okumaya çalışıyor, sonra yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor. "Evet, biliyorum." Başını tekrar bana yaslıyor. "Ama yine de ara sıra hatırlatman gerekecek."

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Senin ne gibi kirli çamaşırların var?"

Hemen cevap vermiyor. "On altı yaşındayken kürtaj yaptırdım," diyor sonra kısık bir sesle. "İlk sevgilimdi. Yakışıklı, kendini beğenmiş, şehrin daha iyi kesimlerinden gelen biri. Beni sevdiğini söylemişti, ben de ona inanmıştım."

Elini suyun altında hareket ettirerek küçük dalgalar oluşturuyor. "Biliyorum, bu konuda... Pişmanlık ve suçluluk duymam gerek. Ama duymuyorum. O an doğru kararı vermiştim." diyor. Ardından da "Yine de," diye sürdürüyor sözlerini. "Zaman zaman şu an bir çocuğum olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Dokuz yaşlarında olacaktı. Ve... tam olarak üzgünüm diyemem... ama olaylar farklı gelişseydi hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum."

Gözlerimin içine bakıyor. "Korkunç biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de bile." Onu kendime çekerek başına bir öpücük konduruyorum.

"Yani, çılgınca olmaz mıydı?" diyor bir süre sonra. Sesi biraz hafiflemiş. "Ben... küçük bir çocuğa annelik edeceğim?"

"Çocuk istiyor musun?" diye soruyorum. "Bir gün?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ki. Çocuk yetiştirmekte iyi olacağımı sanmıyorum. Annem ideal bir örnek sayılmazdı. Onun anne olmaya hazır olmadığını düşünüyorum. Ben kaza eseri olmuştum; Billy'yi ise iyilik olsun diye almıştı. Bizi seviyordu ve çok çaba gösteriyordu, ama çocukluğumda hiçbir şey... düzenli değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sürekli iş değiştiriyordu, kendisini yeniden keşfetmeye çalışıyordu, olmadık yerlerde aşkı arayıp duruyordu. Bize karşı anneden ziyade arkadaş gibiydi. Onun bu tutarsızlıklarının bana geçmiş olabileceğinden korkuyorum."

Bu konuşma tahmin ettiğimden daha ciddi bir yerlere gitmesine karşın, Dee'yi anne olarak hayal etmekten kendimi alamıyorum. Onu topuklu ayakkabılar ve boyundan bağlamalı bir üst giymiş, kucağında bebeğiyle şehirde dolaşırken düşünüyorum.

Hayalimdeki bebek ikimizin mükemmel bir karışımı: Dee'nin çilek sarısı buklelerini, benim ise ela gözlerimi almış.

"Bence sen harika bir anne olurdun."

Gözlerinde ve gülümsemesinde sıcacık bir minnet duygusu ışıldıyor. "Sahiden mi?"

"Sahiden."

Aslında Delores bana pek çok açıdan Alexandra'yı hatırlatıyor. Sevgisini şiddetli bir şekilde gösterecek, sıkıca sarılıp sayısız öpücük konduracak türden bir kadın. En iyi anneler de öyle olur zaten.

Bunun ardından başka bir şey konuşmuyoruz. Beraber sessizliğin verdiği huzurun tadını çıkararak, su soğuyana kadar jakuzide kalıyoruz.

- - -

Bazı kadınlar bunu duymaktan hoşlanmayacaktır ama ben yine de söyleyeceğim: Harika bir seks deneyimi yaşamak için o kişiye âşık olmanız gerekmez. Hayatımdaki en olağanüstü seks tecrübelerinde en ufak bir duygu yoktu. Aksine, hiç umurumda olmayan kadınlar vardı. Onları sevecek ya da sevmeyecek kadar iyi tanımıyordum. Hatta bazılarının adını bile bilmiyordum.

Ama seksi olduklarını gayet iyi biliyordum. Onları çekici buluyor ve arzuluyordum. Ama bu tamamen fizikseldi.

Şehvet kolaydır. Dolambaçsızdır. İnsana keyif verir.

Aşk ise insanı darmadağın eder. Kafa karıştırıcı, bazen korkutucudur.

Şehvet güçlüdür. İlkel ve serttir.

Aşk ise belirsizdir. Geçicidir. Sizinle kafa bulur.

Bu görüşe sahip olanların yalnızca erkekler olduğunu söyleyemem ama istatistiksel açıdan bakarsak, rastgele ve duygusuz seks deneyimlerinden zevk alanların çoğunlukla erkekler olduğunu görürüz.

Bana inanmıyorsanız Google'a bakabilirsiniz.

Pek çok kadın, ilişkiye duygularını da katmak ister. Aksi takdirde kendilerini kaptıramayabilirler.

Ama Delores Warren o kadınlara benzemiyor. İlk çıktığımızda, aklımı başımdan almıştı. Beni şehvet dışında herhangi bir şey hissedecek denli iyi tanımıyordu. Ve ikimiz açısından da muhteşemdi. Hatta böylesini yeğliyor gibi görünüyordu.

Dediğim gibi... şehvet kolaydır.

Ama Rosaline'in evime girdiği gecenin ardından, bir şeyler değişiyor. Farklılaşıyor.

Yeni bir şeye dönüşüyor.

Yalnızca Dee'nin doruğa ulaşmasını sağlamak istemiyorum, onu mutlu da etmeyi de arzuluyorum. Ona yatak odasının içinde de dışında da değer verdiğimi hissetmesini istiyorum.

Uykusunda içini çekiyor ve bu sese uyanıyorum. Yüzüstü uzanmış, battaniye yalnızca beline kadar örtülü olduğundan o kusursuz sırtı gözlerimin önünde. Yüzünü seyrederken rüyasında ne gördüğünü merak

ediyorum. İfadesi rahat, huzurlu. Savunmasız, genç ve masum görünüyor.

O anda yoğun bir koruma duygusu göğsüme dolup taşarak kalbimi sıkıştırıyor. Önce elimi sırtında gezdiriyorum. Sonra dudaklarım ve dilim, sırtından boynuna doğru ilerliyor.

"Matthew," diye içini çekiyor ve onun da uyanık olduğunu anlıyorum.

Sırtüstü dönerek karanlıkta benim gözlerimi arıyor. Battaniyeyi iterek beni bekleyen, aralık bacaklarının arasına yerleşiyorum. Dudaklarımı dudaklarına yasladığımda, öpüşmeden çok öte bir his yaşıyoruz. Diğer öpüşmelerimizden farklı bu.

Ona olan duygularımı bilmesini istiyorum. Okşamalarım ve dokunuşlarımla, bana neler ifade ettiğini göstermek istiyorum. Ve her şeyden çok... onun için aynı şeyleri ifade ettiğimi bilmek istiyorum. Bana bunu göstermesini istiyorum.

Yavaşça içine doğru kayıyorum. Bacaklarının arasının gerilerek açıldığını ve beni kavradığını hissederek geri çekilip kendimi tekrar bastırıyorum. Dudaklarım dudaklarında, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

İnanılmaz bir his bu.

Yüzüme dokunuyor ve ben de onun çenesini, yanaklarını, saçlarını, kulaklarını öperek onu içimde yeni yeni filizlenen bu duyguyla sarmalıyorum. Hareketlerimiz şefkatli... yavaş veya sakin değil ama anlamlı ve yoğun.

Kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve dudaklarımla ondan yükselen iniltiyi bastırıyorum. Benden önce doruğa ulaştığını hissediyorum ve kendimi ardı ardına bastırarak ben de peşinden geliyorum.

Bacaklarını belime doluyor ve beni sıcacık kollarına hapsediyor. Yavaş yavaş sakinleşirken birbirimizin dudaklarını dişleyerek öpüşüyoruz. Yüzümü onun boynuna gömerek kokusunu içime çekiyorum. O ise ellerini kollarımda gezdirerek omuzlarımı kavrıyor.

Bir süre sonra istemeyerek geri çekiliyorum. Dee'nin kolları sıkıca bana dolanmış, o yüzden üzerinden inemiyorum. Benim bedenim onun üzerine battaniye, onunki ise benim altıma yastık oluyor ve öylece uykuya dalıyoruz.

On Dördüncü Bölüm

İlerleyen günlerde, tüm geceleri Delores ile birlikte geçiriyoruz. Nihayet bana açılarak eski erkek arkadaşlarından bahsediyor. Muhtemelen sayılarının çok fazla olduğunu düşünüyorsunuzdur ama değil.

Öncelikle o ilk şerefsiz var tabii. Onu önce hamile bırakıp sonra tekmeyi basan çocuk.

İkinci dangalağın yaşı söylediğinden daha büyükmüş meğer. Daha büyükmüş derken... on yaş falan. Üstelik evliymiş. Çocuğu bile varmış.

Ondan sonraki puşt ile üniversite yıllarında çıkmışlar. Adam onun banka bilgilerini çalıp bütün hesabını boşaltmış ve Vegas'a kaçmış. Bir de aylardır Dee'den saklamayı başardığı bir kumar bağımlılığı olduğunu açıklayan bir not bırakmış.

Sonuncu lavuğa gelirsek... herif ona vurmuş. Delores bunun sadece bir kez olduğunu söyledi ama bana sorarsanız bir kez bile yeterince fazla. Bana adamın ismini

söylemedi ama öğrenmeyi başarırsam tüm kutsal şeyler üzerine yemin ederim ki, o adi herifin peşine düşüp kapısına dayanacağım ve elinin ona dokunan tüm kemiklerini tek tek kıracağım.

Hatta aklında yer etmesi için diğer elini de kırabilirim.

Ah bir de annesiyle babasının öyküsü var. Delores'in anlattıklarına bakılırsa annesiyle babasının ateşli bir ilişkisi varmış. Bunun bir anda gelen ama kalıcı bir aşk olduğuna yeminler ediyorlarmış. Bu, annesi hamile kalana dek sürmüş. O anda babası ortadan yok olmuş... ve ondan bir daha haber alamamışlar.

Şimdi Dee'nin talihsizliklerini ayrıntılarıyla bildiğim için, her şey çok daha mantıklı geliyor. Benden hoşlanmasına rağmen ilk başlarda neden bu kadar gergin olduğunu anlıyorum. *Sebebi* benden hoşlanmasıymış meğer.

Şu an bana güveniyor olması bile mucize. Yaşadığı onca şeyden sonra bu işlerden elini eteğini çekip ilgisini kadınlara yöneltse şaşırmazdım doğrusu.

Bu çok çekici olurdu gerçi ama kendi açımdan bakınca, öyle yapmadığına memnunum.

- - -

Şükran Günü'nden önceki gece, en büyük bar eğlencesi olarak takvimdeki yerini alıyor. Her sene, Şükran Günü'nden önceki gün ofiste düzenlenen partinin ardından Drew, Jack ve ben kendimizi kulüplere atar ve güneş doğana kadar eğleniriz. Bu hindi, iç pilav ve kızılcık sosu kadar geleneksel bir şey.

Gerçi, şu kızılcık sosu muhabbetini de hiçbir zaman anlamamışımdır. Ev yapımı bile olsa hiç sevmem.

Neyse, bu yıl Dee'yi de davet ediyorum. Hem ofis partisine, hem sonraki eğlencelere. Bizimkilerle takılmayalı iki haftadan fazla oldu. Bazen böyle şeyler olabilir. Bir çocuğa Noel'de yepyeni bir oyuncak gelirse, isteyeceği son şey, onu arkadaşlarıyla paylaşmaktır. Oyuncağını kendisine saklar, kimseye göstermez, hatta onu yastığının altına sokup beraber uyur. Sonra bir iki hafta geçince başkasının da biraz oynamasına izin verir.

Tabii Jack ya da Drew'un, Dee ile düşündüğünüz anlamda "oynayacak" halleri yok ama onu yanımda getirmenin vaktidir diye düşünüyorum. Onu bizimkilerle tanıştırmak istiyorum, böylece ne kadar sıkı bir kız arkadaşım olduğunu görebilirler. Onun dart ve bilardo oynayan, keyfimize limon sıkmayan tipte biri olduğunu anlarlar.

Dee'nin evinin önüne gelince motosikletim için park yeri aramak zorunda kalmayayım diye ona telefon açıyorum. Aşağı inmesini beklerken bir sigara tüttürüyorum. Dee binadan çıktığında ise beğeniyle kıyafetini inceliyorum. Siyah saten pantolonu bacaklarını sımsıkı sarmış. Şeker pembesi topuklu ayakkabıları boyundan bağlamalı üstüyle aynı renkte. Elinde kısa, siyah bir ceket taşıyor. Saçlarını kıvırarak tepeden toplamış, bu şekilde dekoltesinin hemen üzerinde sallanan elmas kolyeye dikkat çekiyor.

"Güzel kolye," diyorum ona kaskını uzatırken.

Omuz silkiyor. "QVC'den aldığım dandik bir şey işte."

Ona gerçek bir elmas kolye almayı aklıma yazıyorum. Delores'i üzerinde elmas kolyeden başka bir şey olmadan hayal edince, yüzümde bir sırıtma beliriyor ve bacaklarımın arasında bir hareketlenme hissediyorum.

Kaskı takıyor ama Dee Ducati'ye binmekte bir an tereddüt ediyor. Kaldırımda ellerini kalçalarına yaslayarak düşünceli bir tavırla motosikleti inceliyor.

"Partiye giderken motosikletini benim sürmeme ne dersin?"

"Hiç şansın yok derim. Ben arkada oturmam."

Kafama bir tane indiriyor ama kaskım darbeyi savuşturuyor. "O zaman tek başıma süreyim. Şuraya kadar gidip gelirim."

"Hiç sanmıyorum."

Surat asıyor.

İçimi çekiyorum. "Daha önce motosiklet kullandın mı hiç?"

"Hayır ama hep istemişimdir."

"Eh, ben de hep uçmak istemişimdir ama bu sırtıma kanatları takıp kahrolası Empire State Binası'ndan atlayacağım anlamına gelmiyor."

Bana yaklaşarak ellerini göğsüme yaslıyor. "Hadi ama, lütfen? Çok dikkatli olacağım ve sana minnettar

kalacağım. Öyle minnettar ki... beni yatağa kelepçelemene bile izin verebilirim."

Sınav diye ben buna derim.

Erkekçe tavrımı sürdürüp, gururumu ayaklar altına almayı reddederek sevgili motorumu göstere göstere gelen bir felaketten koruyacak mıyım? Yoksa aletime yenik düşüp, Dee'yi sabaha kadar merhametimin esiri yapacak olan bir seks vaadi karşısında fikrimi değiştirecek miyim?

Bence düşünmeye hiç gerek yok.

"Öyle olsun."

Önümde ona yer açmak için oturduğum yerde geri kayıyorum. Sonra ona debriyajı, gazı ve en önemlisi freni gösteriyorum.

- - -

Hani ölmeden önce hayatınız bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçer, derler ya? Ofis binasına vardığımızda, bunun kelimesi kelimesine gerçek olduğunu söyleyebilirim.

Bütün hayatım cidden gözlerimin önünden geçti. Tam üç kez hem de.

Önce, Dee gidonu o otobüsün önüne kırdığında, sonra lobut gibi devirdiği çöp tenekelerinin orada. Son olarak da, taksinin tekinin bizi neredeyse kaldırıma savuracağı anda.

Gerçi sonuncusu tam olarak Dee'nin suçu sayılmazdı. New Yorklu taksi şoförleri acayip manyak oluyor. Size gözlerini kırpmadan çarparlar ve dikiz aynasından ölüp ölmediğinize bakmaya bile zahmet etmezler.

Motosikleti güvenli bir şekilde park alanına soktuktan sonra, Dee ile el ele tutuşarak özenle dekore edilmiş büyük konferans salonuna gidiyoruz. Bir köşeye kurulmuş DJ hoparlörlerinden içeri hareketli bir müzik yayılıyor, bir duvar boyunca uzanan açık büfeden iştah açıcı kokular yükseliyor, her yerden kahkaha ve konuşma sesleri geliyor.

John Evans pek çok konuda başarılıdır ancak en iyi yaptığı işin harika partiler düzenlemek olduğunu söyleyebilirim.

Dee ile etrafı gezerek onu iş arkadaşlarımla ve asistanımla tanıştırıyorum. Bardan birer içki alarak Jack O'Shay ile takılıyoruz. Bize hafta sonu maceralarının sansürlü bir versiyonunu anlatıyor. Salonun öbür ucunda annemle babamı görüyorum. O tarafa yönelirken Jack benimle göz göze geliyor ve Dee'yi göstererek başparmaklarını havaya kaldırıyor.

Annem ufak tefek bir kadın. Şu an epey yaşlı olmasına karşın boyu 1.90 civarında olan babamdan en az otuz santim daha kısa. Gittikçe yaşlandığını fark ediyorum; onu son gördüğümden bu yana açık kahverengi kabarık saçları biraz daha grileşmiş. Ama gözleri benimkiyle aynı ela rengindeki gözleri hâlâ hayat dolu bakışlarla ışıldıyor.

Annem gerçek bir hanımefendi; zarif, öz güvenli ve sessiz olmak üzere yetiştirilmiş.

Anlatılanlara bakılırsa, babam onun sosyeteye takdim partisine davetsiz girmiş ve anında birbirlerinin dikkatini çekmişler. Babam o günlerde çılgının tekiymiş. Tam bir ortam çocuğu ama annemin sükûnetinden büyülenmiş. Annem ise onun tutkusuna kapılmaktan kendisini alamamış. Büyükbabamın kendisini evlatlıktan reddetme tehditlerine karşın, tanıştıktan dört hafta sonra babamla kaçmış.

Annem kabalıktan hiç hoşlanmaz. Yumuşak başlı, erdemli bir kadındır. Sesi her zaman alçak çıkar. Şu tarihi Beyaz Saray röportajlarındaki Jackie Kennedy misali, neredeyse şarkı söyler gibi. Babam ise ona karşı her daim aşırı korumacıdır. Annem ne istese anında yapar. Aksini hiç ama hiç hatırlamıyorum.

Babam beni elimi sıkarak selamlıyor. "Oğlum."

"Selam, baba."

Annem bana sarılırken Dee de yanı başımda dikiliyor. "Hayatım."

Bir kızı ailenizle tanıştırmak çok stresli bir iş olabilir, özellikle anneniz şu aşırı eleştirel, yargılayıcı ve kimsenin biricik oğlu için yeterince iyi olmadığını düşünen kadınlardan biriyse. Üniversitedeki ev arkadaşımın annesi öyle bir tipti. Herifin kız arkadaşını İşçi Bayramı'ndan sonra beyaz şort giydiği için yerin dibine sokmuştu.

Söylememe gerek yok herhalde, o olaydan sonra ilişkileri çok sürmedi.

Ama benim annem ve babamla geçinmek kolaydır. Özellikle babam, benim bir aziz sayılmayacağımı gayet iyi bilir. Bana katlanmaya razı bir kadın bulabilmişsem, bu ona yeter. Annem ise yalnızca mutluluğumu ister. Tabii onun mutluluktan anladığı evli, iki ya da üç çocuklu, bir de evcil hayvan besleyen bir adam olmam. Bunu mümkün kılacak her kıza kucak açıp ailemize hoş geldin diyebilir. Kız beni motosikletimi satmaya ikna edebilirse, onu daha da çok sevecektir.

"Anne, baba, bu Delores Warren."

Delores'in yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay ve Bayan Fisher."

Babam başıyla onaylıyor. "Biz de öyle."

"Ayakkabıların çok hoş, Delores," diyor annem.

"Teşekkürler. Son zamanlarda en sevdiğim ayakkabılarım bunlar. Üstelik göründüklerinden çok daha rahatlar. Dans ederken bile vurmuyorlar."

"Dans mı ediyorsun, hayatım?" diye soruyor annem.

"Profesyonel olarak değil."

"Ben senin yaşlarındayken dans etmeye bayılırdım. Ne zaman elimize fırsat geçse, Frank'e beni dansa götürmesini söylerdim."

Dee'nin kadehi neredeyse boşaldığı için bara gidip ikimizin de içkisini tazeliyorum. O sırada Kate Brooks'un içeri girdiğini görüyorum ve yanındaki adamın Delores'in kuzeni olduğunu fark ediyorum. Evindeyken fotoğraflarını görmüştüm ya.

Dee'ye içkisini uzatıyorum ve annemle ettikleri sohbetin arasından bir boşluk bulup, "Kuzeninle Kate geldiler," diyorum.

Annem, "Seninle tanıştığımıza çok sevindik, canım. Umarım yakında tekrar görüşürüz," diyerek bize müsaade ediyor.

"Ben de," diyor Dee sıcak bir tavırla.

İkimiz kalabalığın arasına karışırken, "Bir ara anneni dansa götürmeliyiz. İçinde patlamayı bekleyen bir parti kızı olduğunu hissediyorum."

"Patlayacağım derken kalçasını kırmasın?" diye gülüyorum.

Kate ile Billy'nin yanına varıyoruz ve Dee beni kuzeniyle tanıştırıyor. Adam kendinden emin bir tavırla elimi sıkıyor. "Seninle tanıştığıma sevindim, dostum."

Başımla onaylıyorum. Dee, "Kate nihayet sana takım elbise giydirmeyi başarmış, ha? Yakışmış gerçi. Bu kadar derli toplu görüneceğini hayal edemezdim," diye takılıyor kuzenine.

Billy huzursuz bir tavırla yakasını çekiştiriyor. "Çok alışma. Bir daha ancak cenaze falan olursa bu şeyi dolaptan çıkarırım."

Kate gözlerini deviriyor. O sırada John Evans yanımıza geliyor. Tanıştırma faslı bittikten sonra, birkaç dakika hoşbeş ediyoruz. Salonun öbür ucunda Drew'un bize doğru yaklaştığını görüyorum. Onu doğduğundan beri tanıdığım için, yüz ifadesini okumakta uzman sayılırım. Saklamaya çalıştığı zamanlarda bile. Şu an ise, tepesi atmış durumda. Hem de nasıl.

Gerçi meselenin ne olduğundan emin değilim. Kate ile Drew birkaç hafta önce ikisinin de menzilinde olan müşteriyi, Saul Anderson'ı kaybettiler. Babası bu durumdan hiç hoşnut olmasa da, Drew o piçe ağzının payını verdiği için halinden fazlasıyla memnundu; o yüzden meselenin bu olmadığını tahmin ediyorum. Babasıyla arasını düzeltmeyi de başarmıştı, o yüzden canını sıkan bu da olamaz. Bir an için, burnundan solumasının sebebinin belki de Kate'i, onun aklını başından almayı başaran ilk kadım burada nişanlısıyla görmek olabileceğini düşünüyorum.

Ama bu düşünceyi aklıma gelir gelmez bertaraf ediyorum. Drew arabasına ve müşterilerine karşı sahiplenici olabilir ama kadınlara gelince, iş değişir. Kıskançlıkla hiç arası yoktur. İşi pişirmek istediği bir kadın bir başkasıyla yattığı için sinirleneceğini hayal edemiyorum. Bu, Kate Brooks kadar çekici bir kadın olsa bile.

"Drew!" diyor babası ona. "Ben de tam Bay Warren'a Kate'in geçen hafta bağladığı anlaşmayı anlatıyordum. Bizimle olduğu için ne kadar da şanslıyız."

"Hepsi rol," diye sataşıyor Delores. "O kurumsal kıyafeti ve cici kız ayaklarının altında gerçek bir isyankârın kalbi çarpıyor. Size Katie hakkında öyle hikâyeler anlatırım ki gözleriniz yuvalarından fırlar."

Kate dönüp, Delores'e uyaran bir bakış atıyor. "Teşekkürler, Dee. *Anlatmamanı* tercih ederim."

Billy gülerek kolunu sahiplenici bir tavırla Kate'in beline sarıyor. Drew kaşlarını çatıyor. Şaka yapıyor olmasına karşın sözleri vurucu. "Doğru. O zamanlar tam bir küçük serseriydin. Öyle değil mi Kate? Baba, Kate'in eskiden bir grupta şarkı söylediğini biliyor muydun? İşletme fakültesine giderken masraflarını öyle çıkarmıştın, değil mi? Bence direk dansından iyidir."

Dee, Drew'a ses tonundan hiç hoşlanmadığını gösteren sert bir bakış atıyor. Kate öksürüyor ve Drew ona centilmence bir peçete uzatıyor. Ama sonra sivri dilini Warren'a yöneltmeyi tercih ediyor.

"Ve Billy de hâlâ bu işlerle meşgul. Müzisyendin, değil mi?"

"Evet, öyleyim," diye yanıtlıyor Billy.

"Ee, söylesene Billy, Bret Michaels tarzında bir rockçı mısın? Yoksa daha çok Vanilla Ice gibi mi?"

"İkisi de değil."

"Niye akordeonunu ya da artık her ne çalıyorsan onu kapıp sahneye fırlamıyorsun? Bu salonun her tarafında para uçuşuyor. Belki bir düğün kapabilirsin. Veya bar mitsva töreni."

Billy ona ters ters bakıyor. Drew'u yere yapıştırmak için ölüp bitiyor gibi bir hali var. "Ben o tür mekânlarda çalmıyorum."

Drew ise verdiği cevapla, bunu denemesi için ona âdeta meydan okuyor. "Vay be. Ekonomi bu haldeyken yoksul ve işsiz insanların böylesine seçici olabileceklerini düşünmemiştim."

"Bana bak, seni lanet olası –"

Kate, birbirlerine yapışmış iki boksörü ayırmayan çalışan bir hakem gibi, gerginliği azaltmaya çalışıyor. "Billy, tatlım. Bana bardan bir kadeh daha içki getirebilir misin? Bu bitmek üzere." Warren'ın kolunu çekiştiriyor.

Warren bir of çekmesine karşın, söyleneni yapıp bara yöneliyor.

"Drew, sana Genesis işiyle ilgili vermem gereken bazı belgeler olduğunu hatırladım. Ofisimde duruyorlar. Haydi gel, gidelim," diyor Kate. Sesi, Drew'un bakışları kadar öfkeli.

"Bir partideyiz, Kate," diyor John neşeyle. "İşleri pazartesiye bırakmalısın."

"Yalnızca bir dakika sürer," diye gülümsüyor. Drew'un kolunu yakalayıp onu dışarı sürüklerken ise gülümsemesi yok oluyor.

- - -

John, yanındaki bir iş ortağıyla sohbet ederken, Dee bana doğru eğilerek, "Arkadaşının kuzenimle öyle konuşmasından hiç hoşlanmadım. Kate ile de," diyor sessizce.

Kolumu ona doluyorum. "Çok rekabetçi, hepsi bu. İş hayatı işte. Tam bir kurtlar sofrası."

Drew'un bu sofrada Kate Brooks'u yalayıp yutmak için sol testisini verebileceğinden şüphem yok üstelik.

Bu, Dee'yi yatıştırmaya yetmiyor. "Geri gelip yine böyle abuk sabuk konuşursa, onu fena benzeteceğim."

Onunla tanıştığımdan bu yana, Delores'in kaygısız, baştan çıkarıcı, şefkatli, uçarı olmak üzere pek çok farklı yanını gördüm. Ama korumacı yanına ilk defa şahit oluyorum. Sadakate büyük saygı duyarım. Dee'nin arkadaşıyla kuzenini böyle savunması çok hoşuma gidiyor.

Başına küçük bir öpücük konduruyorum. "İşin oraya varmayacağını umarım."

- - -

Kate ile Drew'un konferans salonuna dönmeleri birkaç dakikadan uzun sürdüğünden, Billy tahminimce onları aramaya gitti. Zira on dakika sonra Billy ile Kate, yüzlerinde huzursuz bir ifadeyle Dee'nin yanına geliyorlar. Gergin bir halleri var.

Drew ise partiye hiç dönmüyor.

Yarım saat sonra Jack de çıkınca, Drew ile ikisinin bar turuna erken başlamak için plan yaptıklarını varsayıyorum. Drew'a karşı savurduğu tehditleri düşününce, bu akşam Dee'yi onların yanma götürmek iyi bir fikir olmayabilir. O yüzden parti durulmaya başladığında, Kate, Billy, Dee ve ben beraber şehre iniyoruz. Birkaç blok yürüdükten sonra, yeni yeni kalabalıklaşmaya başlayan bir bara oturuyoruz. Mekânın küçük sahnesini müşterilere açmışlar.

Delores ile Kate, Billy'yi gidip şarkı söylemek için adını yazdırsın diye zorluyorlar. Billy, Kate'e bir dirsek atıyor. "Sen de benimle söyle. Eski günlerdeki gibi."

Kate başını iki yana sallıyor. "Hayatta olmaz. Benim şarkıcılık günlerim geride kaldı. Mikrofonu tamamen bıraktım ben."

Ses tonu şakacı olmasına karşın, Warren hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Hatta biraz incinmiş bile denebilir.

İlk içkilerimizi yuvarladıktan sonra, ekranda Warren'ın ismi beliriyor. Warren sahneye çıkıp barın gitarlarından birini alıyor. *Here's to Us* isimli parçanın değişik bir versiyonunu söylüyor. Asıl grubun ismini hatırlayamıyorum ama müzik tarzlarının heavy metale yakın, vokalistlerinin ise acayip seksi, kızıl bir hatun olduğunu biliyorum.

Söylemem gerekir ki, Billy Warren beni çok etkiliyor. Gitarı cidden iyi çalıyor ve sesi harika. Pürüzsüz, tam gerektiği kadar çatallı.

Dee kadehini kaldırarak onu alkışlıyor ve başını müziğin ritmine göre sallıyor. Ne var ki Kate, Billy'yi gururlu ama ciddi gözlerle seyrediyor. Şarkının sözlerinin biraz hüzünlü ve dokunaklı olduğunu düşünüyorum.

Aşka kadeh kaldırmaktan, güzel zamanlardan, yapılan hatalardan ve hayatına devam etmekten bahsediyor.

Warren şarkının son notasını da kusursuz bir şekilde çaldıktan sonra tüm mekân alkışlarla dolup taşıyor. Kate gülümsüyor ve Billy masaya döndüğünde ayağa kalkarak ona harika bir iş çıkardığını söylüyor. Ben de elini sıkarak ona katıldığımı belirtiyorum. Ama Dee'nin daha abartılı bir övgü anlayışı var. "Acayip işti, Şerefsiz!" Sonra onu nefessizlikten kıpkırmızı kesilene kadar kucaklıyor.

Kate müsaade isteyerek lavaboya gidiyor. Delores'e dönüyorum. "Ee... Anlaşılan ailedeki tüm müzik genleri kuzenine gitmiş, ha?"

"Sanırım Dee-Dee'nin şarkı söyleyişini duymuşsun," diyor Billy.

"İkinize de başlarım şimdi. Harika bir şarkıcıyım ben."

Kuzeni gülüyor. "Tabii ki öylesin. Kilometrelerce ötedeki kediler seni duyup arandığını zannedebilirler."

Gülerek bira şişemi Warren'ınkinin kenarına vuruyorum. O sırada Dee kafasına bir kraker fırlattığı için eğilmek zorunda kalıyor.

Kate geri geldiğinde Billy'nin yanma oturuyor ve sandalyelerinin arasındaki mesafeyi fark etmekten kendimi alamıyorum. Billy öne eğilerek, "Ee... Size bazı haberlerim var. Birkaç ay önce konserime gelen şu müzik prodüktörü aradı. California'ya gelmemi istiyor. Beni bir stüdyoya alabilirmiş," diyor.

Dee'nin yüzüne neşeli bir gülümseme yayılıyor. "Aman Tanrım! Olağanüstü bir haber bu!"

Ama Kate'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunun olağanüstü olduğunu düşünür gibi bir hali yok. "Ne zaman... Ne zaman oldu bu?" diye soruyor.

Billy omuz silkiyor. "Birkaç gün önce." Birasından bir yudum alıyor.

"Peki ben neden şimdi duyuyorum?"

Bir anda ortam geriliyor.

Billy ona sert bir bakış atıyor. "Ya ne zaman söyleyecektim, Kate? Hiç görüşemiyoruz ki."

Kate kaşlarını daha çok çatıyor. "Beraber yaşıyoruz biz."

"Evdeyken bile aklın başka yerlerde."

Kate başını çevirerek bir elini saçlarından geçiriyor. Delores boşanan anne babasının tartışmasını izleyen bir çocuk gibi yüzünde endişeli bir ifadeyle onları seyrediyor.

"Ben..." diye söze giriyor Kate. "Ben şu an California'ya gelemem."

Billy gözlerini bira şişesine dikiyor. "Evet... Biliyorum. O yüzden tek başıma gidiyorum."

Kate şok olmuş gibi görünüyor. İncinmiş, biraz da kızgın bir hali var. "Ama... Bir plan yapmıştık. Ben okurken sen bana destek çıktın. Şimdi sıra bende."

Billy sandalyesini geri itiyor. Öfkeli bir tavırla savunmaya geçerek yumruklarını sıkıyor ve yüzündeki ifade geriliyor. "Planlar değişebilir, Katie. Yani, cidden, gitsem farkına varır mısın acaba? Hiç zannetmiyorum."

Kate ne demek istediğini sormak istiyor. Kelimeler dilinin ucunda ama kendisine engel oluyor ve, "Tartışmak istemiyorum," diyor.

Bu, Warren'ın daha çok kızmasına yol açmaktan başka bir işe yaramıyor. "Tabii tartışmak istemezsin. Bugünlerde benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun ki! Bir yerlere gidemeyecek kadar meşgulsün –"

"Çalışıyorum ben!"

Warren onu duymamış gibi davranıyor. "Tartışmak istemezsin, konuşmak istemezsin, sevişmek istemezsin..."

Kate'in yanakları kıpkırmızı kesiliyor ama utandığı için mi, yoksa sinirlendiği için mi olduğunu söylemek güç.

"Tek yapmak istediğin o kahrolası dosyalarını gözden geçirmek ve işe giderken ne giyeceğine karar vermek."

"Haksızlık ediyorsun!"

"İş hayatında erkeklerin baskın olduğunu biliyordum, ama senin de onlardan biri gibi davranmak zorunda kalacağını anlayamamışım."

Delores araya giriyor. "Bu kadar pislik olma, Billy."

"Sen bu işe karışma, Dee-Dee."

Kate gözlerinden alevler saçarak nişanlısına bakıyor. "Siktir."

Billy acı acı gülüyor. "İlginç bir kelime seçimi oldu doğrusu. Son zamanlarda o işi kiminle yapıyorsun bilemem ama ben olmadığım kesin."

Kate ayağa fırlayıp sandalyenin arkasına astığı çantasını alıyor. "Ben eve gidiyorum. İyi geceler, Matthew. Dee, seni ararım."

Kate kapıdan çıkarken Warren da arkasından kalkıyor ama Dee onun kolunu kavrıyor.

"Billy! Lütfen... Sonradan pişman olacağın şeyler söyleme."

Warren'ın tek yaptığı başıyla onaylamak oluyor. Sonra o da Kate'in peşinden çıkıyor.

Dee, martinisinden büyük bir yudum alıyor. "Olan oldu."

"Sence araları düzelir mi?" diye soruyorum.

"Eminim barışıp ilişkilerini sürdürürler, ayrı şehirlerde olmayı kabullenirler. Ama araları uzun zamandır düzgün değildi zaten. İlişkileri bir morgdan farksız...

ölü gibi. Hem Billy haklı. Bu akşamdan önce en son ne zaman tartıştıklarını hatırlamıyorum bile."

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye soruyorum, biramı bitirirken.

"Onlar için değil. Tartışmamalarının sebebinin ilişkilerindeki mutluluk olmadığını biliyorum. Tartışmıyorlar çünkü bana kalırsa ikisi de bunu kabul etmek istememesine rağmen içten içe tartışmaya değecek bir şey olmadığının farkındalar."

En başarılı evlilikler ve ilişkiler, yakın arkadaşlar arasında olur. Birbiriyle yatmak isteyen arkadaşlar tabii. Ellerini birbirinin üzerinden çekemeyen güvenilir sırdaşlar olmak gerekir. Uzun yıllar boyunca aynı kişiyle beraber olunca, ilişkide bir rahatlık ve gevşeklik olması normaldir. Sürekli giyip aşındırdığınız eşofman altı gibi.

Ama alevleri canlı tutmayı da başarmak gerekir. Tutkulu bir çekim hissetmek, ihtiraslı bir arzu duymak, ilişkinin olmazsa olmazlarındadır. Bazen Steven'la Alexandra'da olduğu gibi, bu hisler dalga dalga yayılır. Hayatın akışı içerisinde fırsat buldukça kendilerini buna kaptırırlar. Ama tutku yok olup giderse ve alevlerin yeniden parlaması için çaba göstermeye bile uğraşmazsanız elinizde kalan tek şey; arkadaşlık, yoldaşlık olur.

Seksen yaşındaysanız, insana bu da yetebilir tabii. Ama daha yirmi beş yaşındayken? Elinizdekine razı oluyorsunuz demektir.

"Yola koyulmaya hazır mısın?" diye soruyor Delores.

"Kesinlikle. Anlaşılan bu akşam sadece ikimiz olacağız."

Elini yumruk yapıyor. "Hafta sonu savaşçıları... Hem de Çarşamba günü. Hadi, vakit kaybetmeyelim."

- - -

Delores ile ikimiz ilerleyen saatleri o bar senin, bu bar benim dolaşarak geçiriyoruz. Dart ve bilardo oynuyoruz. Karşımdakinin antrenmanlı bir bilardo oyuncusu olduğunu fark edemediğim için son oyunda benden elli dolar koparıyor.

Tahmin etmeliydim.

Nihayetinde kendimizi bir kulüpte buluyoruz. Kalabalık dans pistinde eğlenmeye başlıyoruz. Ama Dee normalden daha sönük görünüyor. Kederli, keyifsiz bir hali var. Son birkaç haftadır tanıdığım sürprizlerle dolu, şen şakrak kıza hiç benzemiyor.

Geceyi son birkaç yıldır olduğundan çok daha erken sona erdiriyorum ve onun evine dönüyoruz. Kanepeye oturup konuşuyoruz. Sohbetimizin hiçbir konusu yok... yani her şeyden bahsediyoruz. Nihayetinde evcil hayvanların konusu açılıyor ve ona küçükken sahip olduğum kocaman Danua cinsi köpeğimden, Kral'dan bahsediyorum. O koca kıllı şerefsizi cidden seviyordum, o yüzden Delores bana, "Benim hiç köpeğim olmadı," deyince bir an şok oluyorum.

"Sahiden mi? Hiç mi? Yani... Chihuahua falan bile mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir hamsterım vardı. Onlar kendi başlarının çaresine bakabiliyor çünkü. Annem hiçbir zaman bir köpeğin sorumluluğunu almak istemedi. Bir de salya fobim var zaten."

Sırıtıyorum; zira buradan iyi bir hikâye çıkacağı belli. "Neyin var?"

"Salya fobim. Çok fazla salya üreten insanlara ve hayvanlara yaklaşmamaya çalışıyorum."

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Islak öpüşmelerle sorunum yok. Bunu zaten biliyorsun. O an kendimi kaptırınca hoşuma gidiyor. Ama çok fazla salya rahatsız edici bir şey. Tükürmek, salya akıtmak falan. Beni uzak tutmaya yeter. Midemi bulandırıyor."

Delores kirden, terden ya da pasaklılıktan rahatsız olan bir kız değil. Kemirgenlerden de korkmuyor. Hatta şehirde cirit atan ve bana sorarsanız epey ürkütücü olan kedi büyüklüğündeki sıçanlardan bile. Motosikletime bayılıyor ve yılanları cidden seviyor. O yüzden kuşandığı "hiç takmam" zırhındaki bu çentiği çok şirin ve eğlenceli buluyorum.

Ve ona biraz takılmak istiyorum.

İçimdeki dokuz yaşındaki çocuk, sonucunu bile bile Alexandra'nın yüzüne uzun bacaklı bir örümcek sallandırıp eğlenen çocuk bir anda harekete geçiyor. Şimdi yapacağım şeyin tek açıklaması bu olabilir.

"Yani... şöyle yapsam rahatsız olur musun?" Genzimden gürültülü bir ses çıkararak boğazımdan yoğun bir tükürük çıkarıyorum.

Delores arkasına yaslanarak iğrenmiş gibi gözlerini kapatıyor ve ellerini kaldırıyor. "Yapma şunu."

Tükürüğümü yutarken ona sataşıyorum. "Karşına geçip John Bender gibi yapmamı hiç istemezdin herhalde."

Hani şu *Kahvaltı Kulübü*'ndeki John Bender'dan bahsediyorum. Neyden bahsettiğimi anlayamadıysanız, izleyin ve öğrenin.

Sahiden panik olmuş gibi bir hali var. "Sakın diyorum, sakın!"

Gülümsemem genişliyor. Başımı geri atıp ağzımı açıyor ve havaya efsane bir balgam fırlatıyorum. Biraz yükseliyor, bir an havada kalıyor ve açık bekleyen ağzıma geri düşüyor. Daha ben, "çok leziz," diyemeden, Dee çığlık çığlığa ayağa fırlıyor.

"Iyy! İğrençsin!"

Elbisesinin altında karıncalar geziniyormuş gibi kıvranıp durarak, parmağını bana uzatıyor. "Artık Klitoris Çocuk da değilsin, İlahi Varlık da! Artık Balgam Adamsın ve beni tiksindiriyorsun! Seni bir daha asla öpmeyeceğim!" diye ciyaklıyor.

"Bana meydan mı okuyorsun?"

Gergince gülerek geri çekilmeye başlıyor. "Hayır... hayır, sen ve o iğrenç dilin benden uzak durun!"

Göz açıp kapayıncaya kadar kanepeden fırlayıp kollarımı onun beline doluyorum. Dee benden uzaklaşmak için çırpınıyor ve ikimiz de kahkahalar atarak yere yuvarlanıyoruz. Üste çıkmayı başararak karnına oturuyor ve bileklerini başının üzerine kaldırıyorum. Beni itme şansı olmamasına karşın, bu denemesine engel olmuyor. Altımda kıvranıp durmasından mı, çok eğlendiğimden mi, yoksa bu şekilde yaşadığımız olağanüstü cinsel deneyimlerden midir bilinmez, bir anda inanılmaz bir arzu duyuyorum.

Yine de bunu yok saymaya çalışıyorum. Zira şu an bir şey olacağı yok ve Delores'e biraz işkence etmem lazım. Bilimkurgu tarzındaki korku filmlerinde görülen şu dokunaçlardan biriymiş gibi dilimi ağır ağır Dee'nin suratına uzatıyorum. Başını sağa sola savuruyor ve çığlıkları keskinleşiyor.

Sonra beni ısırmaya kalkışıyor.

Ölümcül darbeyi indirmek üzere atılıyorum. Yanağını ve alnını yalayarak radyasyon sızıntısından ötürü mutasyon geçirmiş bir salyangoz gibi arkamda yoğun bir iz bırakıyorum. Sonra kapalı gözlerine geçiyorum ve tam boynuna inmek üzereyken, kapı gürültülü bir sesle vuruluyor.

Acaba komşulardan biri Dee'nin çığlıklarını duydu da, polis mi çağırdı diye merak ediyorum. Üzerinden kalkıyorum ve o da iğrenmiş sesler çıkararak hışımla suratını siliyor. Sonra bana dönüp, "Seni mahvedeceğim, Fisher. Ben olsam bu akşam uyumazdım," diyor.

Gülmekle yetiniyorum.

Dee delikten bakmadan kapıyı açıyor. Karşısında elinde gitar kılıfıyla Billy Warren'ın durduğunu görüyorum. Başını kaldırıp Dee'ye bakıyor ve "Bu gece burada kalabilir miyim?" diye soruyor.

Dee kapıyı ardına kadar açarak Billy'nin içeri girmesine izin veriyor. "Elbette kalabilirsin. Ne oldu? İyi misin sen?"

Warren gitarını bir köşeye bırakıyor. Gözleri nemli. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş da, başaramıyormuş gibi bir hali var. "Kate ile ben... biz... Kate ile ben ayrıldık."

On Beşinci Bölüm

Billy, olanları Delores'e en ince detaylarına kadar anlattıktan sonra, gidip Kate'e bakması için ısrar ediyor. Anlaşılan kızcağız mahvolmuş durumdaymış. Dee mantosunu kaparak kapıdan benimle göz göze geliyor ve başını kuzeninin olduğu tarafa doğru eğerek bana kendisi yokken onunla takılmamı söylemeye çalışıyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Bana minnettar bir gülümsemeyle bakarak dışarı çıkıyor.

Böylece Billy'le baş başa kalıyoruz.

Ev sahibi rolüne bürünmeliyim diye düşünüyorum ama ne de olsa burası adamın kuzeninin evi. Kendisini rahat hissettiği aşikâr; zira iyi içkilerin nerede durduğunu biliyor. Kapı kapanır kapanmaz mutfağa gidip elinde bir şişe votka, iki bardak ve iki birayla dönüyor.

Kanepeye oturarak kafayı bulmamızı sağlayacak ıvır zıvırı masaya bırakıyor ve bardakları dolduruyor. Birini bana doğru iterek kendisininkini tek seferde yuvarlıyor.

Ben kendi bardağımın dibini gördüğüm sırada, Billy çoktan ikincisini bitirmiş.

Derin bir nefes koyuvererek gözlerini masaya dikiyor. Başını kaldırmadan benimle konuşuyor. "Seni kuzenime uygun buluyorum. Onu... mutlu ediyorsun. Dee'nin erkekler konusunda berbat bir zevki vardır. Genelde hep şerefsizlere denk gelir ama sen düzgün birine benziyorsun."

Biramın kapağını açıyorum. "Öyle olduğumu düşünüyorum. O da beni mutlu ediyor."

Başıyla onaylıyor. Sonra dönüp bana bakıyor. "Muhtemelen sana cehennem azabı çektiriyordur ama o buna değer. Delores cidden insanın başını ağrıtabilir ama bunun tek sebebi canının yanmış olması. Hep yanlış insanlara güvendi... şimdi de tekrar yanlış yapmaktan korkuyor. Ama sevdi mi, tam sever. Nesi var, nesi yoksa ortaya koyar. Birini hayatına aldıysa, yarı yolda bırakmaz."

"Buna değeceğini biliyorum," diye gülüyorum. "Ve beni hayatına alması için uğraşıyorum."

Billy birasından bir yudum alıyor. "Güzel."

Bana bir bardak daha uzatıyor. Ben başımı iki yana sallayınca onu da kendisi içiyor. "Biliyorum; beni tanımıyorsun, dostum, ama umarım bana karşı dürüst olursun. Kate ile o Evans denen herif arasında bir şeyler mi var?"

Sözleri bir an havada asılı kalıyor ve temkinli bir tavırla soruyorum. "Kate sana aralarında bir şeyler olduğunu mu söyledi?"

Birasını içerek başını iki yana sallıyor. "Yok, yalnızca bir his işte. Sürekli ondan bahsediyor. Ya onu kızdırmış ya yardım etmiş ya da çok akıllıca bir şeyler yapmış oluyor."

Böyle durumlarda yalan söylemekten hoşlanmam. Ailem bana insanlara nasıl davranırsan, hayat da sana öyle davranır fikrini aşıladı. Diğer yandan da, Drew benim en yakın arkadaşım. Billy iyi birine benziyor ama birinin arkasını kollamam gerekiyorsa, bunun o olmayacağı kesin.

"Kate sevgilisini aldatacak birine benzemiyor, Billy."

"Değil zaten. En azından şu ana kadar böyle bir şey yapmadı."

Başımla onaylıyorum. "Drew ise... Ofisteki kızlarla takılmaz. Bu onun kurallarından biridir. Daha önce hiç bozduğunu görmedim. Bir kez bile."

Sözlerim onu yatıştırmış olacak ki rahatlayarak arkasına yaslanıyor. "Berbat bir durum bu," diyor sonra pürüzlü bir sesle.

Ona hak veriyorum. "Ayrılıklar hep öyledir."

Burun kıvırıyor. "Bu yaşadığım ilk ayrılık. Kate ile ben... ezelden beri birlikteyiz. On beş yaşımızdan beri. Her şeyin ilkini onunla yaşadım. Her şeyin sonuncusunu da onunla yaşayacağımı düşünmüştüm. Hayatımdaki tek kadın olacağını sanmıştım."

Sadece başımı sallamakla yetinip içini boşaltmasına izin veriyorum. "Ama son birkaç yıldır... sadece birbirimize engel oluyormuşuz gibi geliyor, anlatabildim mi? Hiçbir zaman onu sevmekten vazgeçeceğimi sanmıyorum ama eskisi gibi değil. Artık bu yetmiyor. Artık... birbirimize... uymuyoruz."

Halden anlar bir tavırla, "Böyle şeyler sık sık olur. İnsanlar değişir," diyorum.

O da başını sallıyor. "Evet." Birasından bir yudum daha alıyor. "Yine de berbat hissediyorum."

"Zamanla düzelirsin."

Birkaç dakika konuşmadan oturuyoruz. Gönül sohbetlerine ayırdığımız sürenin sonuna geldik.

Uzaktan kumandayı alarak film seçeneklerine bakıyorum. "*Av* filmini izlemek ister misin?"

Billy kendisine bir içki daha dolduruyor. "Olur. Daha önce izlemedim."

Sırıtıyorum. "Bütün hayatını değiştirecek."

- - -

Güneşin doğmasına birkaç saat kala, Delores eve dönüyor. Billy çoktan kanepede sızmış, ben ise aşınmış televizyon koltuğunda yarı uyur, yarı uyanık yatıyorum.

Boş votka şişesi amacını yerine getirmiş bir şekilde orta sehpada duruyor.

Dee içini çekerek ayakkabılarını çıkarıyor. O sırada beni fark edince şaşırıyor. "Hâlâ burada mısın sen?"

"Olmamam mı gerekiyor?"

"Yok, yok, sorun değil."

Kuzeninin üzerine bir battaniye örterek ateşlenmiş çocuğunu kontrol eden bir anne gibi şefkatle saçlarım geri itiyor. Sonra benim yanımdan geçerek yatak odasına doğru ilerliyor. Kalkıp peşinden gidiyorum.

"Kate nasıl?"

Delores, partiden beri üzerinde olan kıyafetleri çıkarıp yere fırlatıyor ve öylece orada bırakıyor. Üzerinde minik leopar desenleri olan bir külot ve askısız sutyen var.

"Kate berbat halde. Çok incinmiş... Tartışma esnasında Billy korkunç şeyler söylemiş. Epey sert konuşmuş. Kate kendisini suçlu hissediyor. Katie okuldayken Billy ona destek çıkmak için eşek gibi çalışmıştı. Şimdi bu iyiliğinin karşılığını veremeyeceği için kendisinden nefret ediyor."

Dee sutyenini çıkarırken bana arkasını dönüyor ve ancak başından kırmızı bir Phillies tişörtü geçirdikten sonra yüzünü bana çeviriyor. "Onunla kaldığın için teşekkür ederim, Matthew."

"Lafı bile olmaz."

İçini çekiyor ama omuzları hâlâ gergin. "Çok yorgunum."

Dee'nin yanına uzanmak için gömleğimin düğmelerini çözmeye yelteniyorum. Derdim sevişmek değil.

Gerçi içtiklerini düşünürsek, kuzeni kulağının dibinde davul çalınsa uyanmaz.

"Artık gidebilirsin," diyor Dee. İşte bunu hiç beklemiyordum.

Parmaklarım düğmelerin üzerinde donakalıyor. "Ne?"

"Teşekkürler, yorgunum, dedim. Artık gidebilirsin."

Bakışları donuk, yüzü ifadesiz. Tıpkı mağazalardaki mankenlere benziyor. Bu tavrına aldırmadan ona yaklaşıyorum. "Dee, üzgün olduğunu biliyorum..."

"...Belki de seni burada istemiyorumdur, Matthew!" diye patlıyor. "Belki tek istediğim, biraz yalnız kalmaktır."

Evet, merak ediyorsunuz söyleyeyim. İşte kızınca böyle görünüyorum. Çenem geriliyor, dudaklarımı sıkıyorum, gözlerim öfkeyle parlıyor. Söylediklerine, bu haline, geçmişinin kara bulutlarından sıyrılıp bana ve ilişkimize doğru düzgün bakamamasına kızgınım.

"Yalnız kalmak istediğin falan yok. Korkuyorsun, hepsi bu. Kate ile kuzeninin halini gördün ve sonunun onlar gibi olmasını istemiyorsun..."

Ellerini ağır ağır, alaylı bir tavırla çırpıyor. "Çok zekice bir çıkarım, Watson. Chippendales'i falan boş ver sen. Bankacılık işi yürümezse, bu gidişle terapist olabilirsin."

Bir elimi saçlarımdan geçirerek öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Yoksa yumruğumu odanın duvarına indireceğim. "Beni kendinden uzaklaştırıp durman cidden canımı sıkmaya başladı, Delores."

"İşte kapı orada," diye parmağıyla işaret ediyor. "Niye gidip seni sıkmayan birilerini aramıyorsun?"

Sesim alçak ama öfkeli. "İyi fikir. Aynen öyle yapacağım."

Dönüp o lanet olası odadan çıkıyorum.

Elim evin kapısında ama bir an duraksıyorum. Çünkü beklediği şey tam olarak bu. Pes etmemi, kendisinden ve ilişkimizden vazgeçmemi bekliyor.

Dee, önce vuran olmayı ve daha sonra yumruk yemektense havlu atmayı tercih ediyor.

Bunun farkındayım. Gerçekte istediği son şeyin gitmem olduğunun farkında olduğum gibi.

Onu yalnız bırakmamı istemiyor.

Kapıyı tutan elim yana düşüyor ve kararlı adımlarla yatak odasına dönüyorum. Yatağın ucuna ilişmiş, arkası bana dönük oturuyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bağırmak mı istiyorsun? Bana bağırabilirsin. Bir şeylere vurasın mı var? Yumruk yemeyi kaldırabilirim. Hiç konuşmasak da olur. Ama... hiçbir yere gitmiyorum."

Yatağa oturarak ayakkabılarımı çıkarıyorum. Hemen ardından da kıyafetlerimi. Dee örtülerin altına süzülerek lambayı kapatıyor ama oda tamamen karanlığa gömülmüyor. Pencereden içeri onun siluetini görmeme yetecek kadar ışık süzülüyor. Sırtüstü uzanmış, tavanı seyrediyor. Ben de üzerimde boxerımla onun yanına yatıyorum.

Başım yastığa değer değmez, bana yaklaşarak yan dönüyor ve alnını koluma yaslıyor.

"Gitmediğine sevindim."

Kolumu ona dolayarak vücudunu kendime çekiyorum. Yanağını göğsüme, elini ise karnıma yaslıyor ve bacaklarımız birbirine dolanıyor. "Yarın ne yapacağım ben?" diye fısıldıyor Delores. "Ne de olsa Şükran Günü. Kate, Billy ve ben günü beraber geçirecektik. Dışarı çıkıp biftek yiyecektik."

Alnımı kırıştırıyorum. "Biftek mi?"

Omuz silkiyor. "Herkes hindi yiyor. Herkesin yaptığı şeyleri yapmaktan nefret ederim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"İkisinin arasında bir seçim yapamam ki," diye sürdürüyor sözlerini. "Bu zaten yeterince zor olacak. İkisinin de kendisini yalnız hissetmesini istemiyorum." Dee başını kaldırarak gözlerimin içine bakıyor. "Steven ile Alexandra ayrılsaydı, gününü hangisiyle birlikte geçirirdin?"

Sırtını hafifçe okşayarak, ona hiç yardımı dokunmayacak bir cevap veriyorum.

"Bilmiyorum."

Tekrar göğsüme uzanıyor. "Bir seçim yapmana gerek yok ki," diye ekliyorum. "İkisiyle de görüşmezsin ve benimle Drew'un ailesinin evinde akşam yemeğine gelirsin."

Burun kıvırıyor. "Hayır, öyle bir şey yapamam."

Zaten kabul edeceğini düşünmemiştim.

O yüzden bir alternatif sunuyorum. "Kuzenin zaten epey uzun bir uyku çekeceğe benziyor. Uyandığında da biftek yemek istemeyeceği kesin. Billy'ye bir not bırakıp Kate ile bruncha git, öğleden sonrayı onunla geçir. Sonra akşam da Billy'yle yemeğe çıkarsınız."

"Ama ikisi de günün geri kalanında yalnız olacak."

"Onlar yetişkin insanlar, Dee. Bununla başa çıkabilirler. Hem, kim bilir, belki yarın araları düzelir."

"Hiç sanmıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Hatta düzelmemesi daha hayırlı olur."

"Kuzenin de aşağı yukarı öyle dedi zaten."

Göğsüme usulca bir öpücük konduruyor. "Sadece çok... hazin. Bir devir kapandı."

Onu sıkıca kucaklıyorum. Dee başını yana eğerek bana bakıyor. "Matthew, beraber geçirdiğimiz şu son birkaç haftada... Ben..." Bir an duraksayıp dudaklarını yalıyor. "Ben... Bu gece burada kalmana gerçekten sevindim."

"Ben de öyle."

Birkaç dakika geçtikten sonra, düzenli ve derin bir şekilde nefes alıp vermeye başlıyor. Bir an için uyuyakaldığını zannediyorum ama sonra hafif bir sesle, "Ama... beni incitme... olur mu?" diyor.

Elimi saçlarında gezdirerek ona sıkıca sarılıyorum. "Asla, Delores. Söz veriyorum."

İkimiz de uykuya dalmadan önce son konuşmamız bu oluyor.

- - -

Ertesi sabah erken saatlerde, Dee uyanıp bana bir veda öpücüğü verdikten sonra tekrar uykuya dalıyor. Kanepede ölü gibi uyuyan Billy'nin yanından geçerek uzun bir duş almak için eve gidiyorum. Sonra o günkü buluşma için Drew'un ailesinin şehir dışındaki evine gidiyorum.

Bütün kadro orada. John ile Anne, Steven ile Alexandra, George, annemle babam... Hepsiyle el sıkışıp kucaklaştıktan sonra arka taraftaki cam odaya doğru ilerliyorum. Buranın el değmemiş arka bahçeye bakan güzel bir manzarası var. Drew ile Mackenzie'nin çocukken, neredeyse bir ömür kadar uzak bir geçmişte beraber oynadığımız tahterevallinin iki ucunda oturduklarını görüyorum.

Aralarında ciddi bir konuşma geçiyor gibi görünmelerine karşın, arka kapıdan çıkarak yanlarına gidiyorum. Drew benim geldiğimi haber verince, Mackenzie tahterevalliden atlayarak beni aylardır görmemiş gibi kollarıma atılıyor. O minik kollarını boynuma dolayınca onu uzun uzun kucaklıyorum. Sonra onu yere bırakıyorum ve beraber Drew'un yanına gidiyoruz.

"Hey dostum," diyor bana.

"Ne var ne yok?" diye soruyorum. "Dün akşam erken çıktın. Sonra da partiye dönmedin."

Omuz silkiyor. "Havamda değildim. Spor salonuna gittim, oradan da eve dönüp yattım."

Ne? Drew'dan beklenmeyecek davranışlar bunlar. Bunun partide Kate ile Billy'ye karşı takındığı o uyuz tavırla bir alakası olup olmadığını merak ediyorum.

"Sen şu Delores denen kızla mı takıldın?" diye soruyor.

Başımla onaylıyorum ve şöyle bir ağzını aramaya niyetleniyorum. "O, Kate ve Billy ile."

Başını iki yana sallıyor. "O herif tam bir asalak."

Mackenzie yanımıza gelerek Kötü Sözcük Kavanozu'nu uzatıyor. Bu, Alexandra'nın bizleri çocuğunun yanında kontrol altında tutmak için icat ettiği bir şey. Sürekli diken üstünde oturmama sebep oluyor ve bence inanılmaz isterik bir fikir.

"O kadar da kötü değil."

"Geri zekâlı insanlar sinirime dokunuyor," diyor Drew ve bu bir dolarına daha mal oluyor.

Bana kalırsa bunu kasıtlı yapıyor çünkü kavanoz olmasa normalde bu kadar hakaret etmez. Sistemle dalga geçip ablasına kendisini kontrol altına alamayacağını göstermeye çalışarak tuhaf bir ters psikoloji uyguluyor.

Belki ona neden Billy ile Kate'in ayrıldığını söylemediğimi merak ediyorsunuzdur. Cevabı basit: Erkekler dedikodu yapmaz. Diğer insanların ilişki meseleleri gibi saçmalıklardan bahsetmeyiz. Kendi ilişki meselelerimizden bile doğru düzgün bahsettiğimiz yoktur. Bu kadar basit.

Ayrıca Drew, Kate'in terk edildiğini bilse, anında üzerine atlardı. Çünkü herkes, terk edilmiş kadınların kolay lokma olduğunu bilir. Bu bilginin, aralarında geçen küçük savaşta ona haksız bir avantaj sağlayacağını düşünüyorum. Bence buna gerek yok.

Son olarak, çoğu insan zaten sürekli ayrılıp ertesi gün bir araya geliyor. Dee'nin söylediklerine karşın, Billy, Kate konusunda epey yıkılmış görünüyordu. Ve son düdük çalınmadan önce, son bir atak yapmayı deneyeceğini hissediyorum. O arada Drew'a boş yere umut vermenin anlamı yok.

"Ee, Delores'le olayınız ne peki?" diye soruyor.

Gülümseyerek "Takılıyoruz işte. Harika biri," diyorum kısaca.

"Herhalde kızı yatağa attın?"

Kaşlarımı çatıyorum. Çünkü niyetinin saygısızlık etmek olmadığını bilmeme karşın, Dee öylesine düşüp kalktığım biri değil. Onun hakkında böyle konuşması, kulağıma saygısızca geliyor. O yüzden sözlerini düzeltiyorum.

"Öyle bir şey değil bu, Drew."

Beni pek iyi anlayamıyor. "Nasıl bir şey peki, Matthew? İki haftadır yüzünü göremedik. Olay çok yeni, durmadan kızı becermekle meşgulsündür diye düşünüp, davranışlarını anlayışla karşılamaya çalışıyorum. Ama öyle bir şey yoksa, olay nedir?"

Mackenzie'nin elinde Kötü Sözcük Kavanozu'yla yanımıza gelmesini bekliyorum ama öyle bir şey olmuyor. Herhalde bu konuşmayı duymadı.

Sonra Drew'a hislerimi anlatmayı deniyorum ama hayatında kendisinden başka kimseye âşık olmadığı için, beni anlayabileceğinden emin değilim. "O çok... farklı. Anlatması zor. Biz muhabbet ediyoruz. Nasıl desem? Onu aklımdan çıkaramıyorum. Daha onu evine bıraktığım an, tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Beni... kendisine hayran bırakıyor. Keşke ne demek istediğimi anlayabilseydin."

Beni uyarıyor. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun, dostum. Steven'ın neler yaşadığını görüyorsun. Bu yol adamı Karanlık Taraf'a götürür. Hep o yolun yolcusu olmayacağız derdik. Bundan emin misin?"

Gülümsemeyi sürdürerek en iyi Darth Vader taklidimle, "Karanlık Taraf'ın gücünü bilmiyorsun," diyorum.

- - -

Bu Şükran Günü yemeği, kesinlikle rekor kitapları için hazırlanmış. Ya da koleksiyon albümleri için. Fotoğraf makinem yanımda olsaydı, tüm o komik ve korkutucu fiyaskoları belgeleyebilirdim. Her şeyi duyan Mackenzie'nin, Drew'dan benim birilerini "becerdiğimi" duymadığına inanmam aptallıktı. Gayet iyi duymuş meğer. Ondan para istememesinin sebebi, bunun "kötü sözcük"lerden biri olduğunu bilmemesiymiş.

Bu kelimeyi Şükran Günü masasında tekrar ettiği zaman ise, öğrenmiş oldu. O anda kıyamet koptu işte.

Düşündükçe gülmekten kendimi alamıyorum. Onun Steven'a, "*Becermek* ne demek, baba?" diye sorması, hayatımda duyduğum en komik şey olarak sonsuza dek aklımda kalacak. Öyle şok olmuştum ki, ağzımdaki siyah zeytini sağ gözüne fırlatarak neredeyse Steven'ı kör edecektim. Drew'un babası boğazına kaçan hindi yüzünden az kalsın nefessizlikten ölecekti ve annem, şarap kadehini devirerek Anne Evans'ın dantel masa örtüsünde asla çıkmayacak bir leke bıraktı.

Güzel bir gündü.

Alexandra haklı olarak çok kızmıştı. Gerçi öfkesinin hedefindeki kişi ben olsaydım, muhtemelen olan biteni bu kadar komik bulmazdım. Ama tüm hıncını Drew'dan çıkardığı için Mackenzie'nin yarattığı felakete eve dönerken arabada bile gülmeye devam ettim.

Keşke Delores de orada olup buna şahit olabilseydi. Dee'den bahsetmişken, şehre girmeden önce benzin almak için duruyorum ve onu arayıp gününün nasıl geçtiğini soruyorum.

"Beklediğimden daha iyi," diyor. "Ama bu akşam sende kalsam olur mu? Kuzenim duygularını müziğe dökmekle meşgul. Onu şarkı söylerken dinlemeyi seviyorum ama kalbinin nasıl kırıldığına dair bir şarkı daha duyarsam, besin zehirlenmesi geçirdiğimiz gün bunun anmda cennet gibi kalacak."

Hayatım bir anda tam anlamıyla kusursuzlaşıyor. Dee ile aramızda ilk kıvılcımlar alev aldığında, bir ilişki peşinde olmadığını söylemişti. Güvensizlik duyduğu anlar olduğunu da biliyorum ama şu anki halimize bir baksanıza. Bana geliyor, evimde kalmak istiyor. Bu, tek başına çok şey ifade ediyor. O da benimle aynı şeyleri istiyor demek. Aynı dili konuşuyoruz. Benimle bir gelecek ona da cazip geliyor ve buna yatırım yapıyor.

Cep telefonuma doğru gülüyorum. "Tabii, yarım saate evde olurum. Çık gel, bebeğim."

- - -

En karanlık saat, şafak sökmeden hemen öncedir. Çok bilinen bir deyiş bu. O kadar yaygın olmamakla beraber, aynı ölçüde doğru olan bir başka deyiş ise, *Çok kibirlenenin düşmesi yakındır.*

Bir süre önce size kadınların kurbanı oynamaktan vazgeçmesi gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Erkeklerin hareketlerini kafalarına göre yorumlayıp başka anlamlar çıkarmamaları, söyledikleri şeyi olduğu gibi algılamaları gerektiğinden bahsetmiştim. Dee'den öyle çok hoşlanıyordum, aramızdaki şeyden ötürü öyle heyecanlıydım ve sonuna kadar gitmeye öyle istekliydim ki, kendi tavsiyemi kendim dinlemedim.

Daha önce İcarus efsanesini duymuş muydunuz?

Muhtemelen Yunan mitolojisi dersi beklemiyordunuz ama bir dakika bana kulak verin, bu önemli. İcarus, usta bir zanaatkârın oğludur. Babası ona tüylerle

balmumundan bir çift kanat yapar ve bunları ona vermeden önce, çok yüksekten uçmaması gerektiği konusunda uyarıda bulunur. İcarus bunu kabul eder.

Ama bir kez havalandığında, kendisini güneşin güzelliği ve sıcaklığına öyle kaptırır ki, babasının uyarısı tamamen aklından çıkar. Nereye gittiğini bildiğinden son derece emin olduğundan, burnunun dibindeki işaretleri yok sayar. Her şeyin kontrolü altında olduğunu düşünür.

Sonra neler olduğunu tahmin etmişsinizdir. Evet, İcarus'un kanatları dağılır ve düşerek yeryüzüne çarpar.

Ne yazık ki... kendimi bu hikâyeyle bağdaştırabiliyorum.

On Altıncı Bölüm

İncil'e göre, her şeyin mevsimi, göklerin altındaki her olayın bir zamanı vardır. Savaş zamanı ve barış zamanı, yırtma zamanı ve dikme zamanı, sevme zamanı ve... bir kıza onu sevdiğini söylemenin zamanı.

Gerçi İncil'de tam olarak böyle demiyor. Ama dese iyi olurdu. Zira pek çok zavallı, kadınlara bunu en olmayacak zamanlarda söyleme hatasını işliyor.

Mesela seviştikten sonra. *Büyük hata.* Başınıza bela mı arıyorsunuz?

Ya da tartışma esnasında. *Çok büyük hata.* The Doors'un *Love Her Madly* şarkısının günümüzde hâlâ popüler olmasının bir sebebi var. Zira *"Kapıdan çıkıp giderken de onu sevmiyor musun?"* sözleri, her çağa hitap eden bir fikir taşıyor. Erkekler kaybetmekten hoşlanmaz. Söz konusu şey ister bir iddia olsun, ister en sevdikleri tişört, ister kız arkadaşları... Ve bu sonuncu şeyi kaybetme korkusuyla, aptalca bir şeyler söyleyebiliriz. Gerçekte demek istemediğimiz şeyler...

Ama benim için, bu gece Dee ile ilişkimi bir sonraki aşamaya taşımak için mükemmel bir zaman. Evimin anahtarından ona da bir tane yaptırdım ve onu avuçlarına bırakırken, sana âşık oluyorum diyeceğim.

Şaşırmadınız, değil mi? Yüce İsa aşkına, bunu tahmin etmeliydiniz.

Son zamanlarda sık sık bunu düşünüyorum. Gerçi bu fikir kafamda yavaş yavaş oluştu ama en iyi yolu da bu. Dört haftadır Dee yatağa atmak istediğim bir kızdan beraber vakit geçirmek istediğim, gerçekten hoşlandığım ve... hayatımda olmamasına dayanamayacağım bir kıza dönüştü.

Sürekli onu düşünüyorum, beraber ne kadar vakit geçirirsek geçirelim, ayrı olduğumuz zamanlarda onu özlüyorum ve yanımda olmasını istiyorum. Çok eğlenceli, güzel ve ilginç bir kız... gerçi bazen tam bir baş ağrısı olabiliyor ama size en başta da söylediğim gibi, onu garipliklerine rağmen değil, tam da o gariplikleri yüzünden seviyorum.

Geçirdiğimiz son iki buçuk hafta harikaydı. Billy hâlâ onun evinde kalıyor, o yüzden Dee onu kontrol etmeye gittiği zamanlar hariç, genellikle burada, benim yanımda oluyor. Ama yine de daha fazlasını istiyorum. Son birkaç gün içerisinde bombayı kucağına bırakabileceğim fırsatlarım oldu tabii ama bunun akılda kalıcı ve özel olmasını istedim. Kate'e ya da bir gün çocuklarımıza gururla anlatabileceği bir şey. Kızlar böyle şeylere bayılır.

Bugün henüz onunla konuşmadım. Bütün gün ofis dışında, bir müşteriden diğerine gezip durdum. Ama bu akşam eve geldiğinde yapacağım her şeyi planladım. Duymak ister misiniz?

Jersey sahiline bir yolculuk ile başlayacağız. Ben küçükken annemle babam beni sürekli oraya götürürlerdi. Gerçi aylardan Aralık ama oyun stantlarının çoğu yıl boyunca açık oluyor. Oranın tarif edilemez bir büyüsü var. Her şeyin daha kolay olduğu günlerin havasını taşıyor. Burada nostaljik bir güzellik görüyorum. Delores'in elini tutacağım. Ona iki dolarlık bir pelüş hayvancık kazanmak için o teneke kutuları beysbol topuyla devirmeniz gereken şu oyunlardan birinde otuz papel harcayacağım. Çarpışan arabalara, hatta belki hız trenine bineceğiz, beraber lezzetli ama sağlığa inanılmaz zararlı turtalardan yiyeceğiz.

Sonra ayakkabılarımızı çıkarıp sahilde yürüyeceğiz. Suya ay ışığının dalgalara vurmasını seyredecek kadar yakın yürüyeceğiz ama bu arada ıslanmamaya da dikkat edeceğiz. Hava soğuk olacaktır, o yüzden bana yaslanacak ve kolumu omzuna dolayarak onu ısıtacağım. İşte tam o anda, arkamızda kıyıya vuran dalgaların sesiyle, ona hayatımı değiştirdiğini, geri kalan günlerimi onunla paylaşmak istediğimi ve her şeyin dört hafta öncekinden çok farklı olduğunu, çünkü onun her şeyi inanılmaz derecede güzel hale getirdiğini söyleyeceğim.

Bunun onu ürküteceğini sanmıyorum ama öyle bir ihtimal de var. Eğer öyle bir şey sezersem, ona hemen

Ama benim için, bu gece Dee ile ilişkimi bir sonraki aşamaya taşımak için mükemmel bir zaman. Evimin anahtarından ona da bir tane yaptırdım ve onu avuçlarına bırakırken, sana âşık oluyorum diyeceğim.

Şaşırmadınız, değil mi? Yüce İsa aşkına, bunu tahmin etmeliydiniz.

Son zamanlarda sık sık bunu düşünüyorum. Gerçi bu fikir kafamda yavaş yavaş oluştu ama en iyi yolu da bu. Dört haftadır Dee yatağa atmak istediğim bir kızdan beraber vakit geçirmek istediğim, gerçekten hoşlandığım ve... hayatımda olmamasına dayanamayacağım bir kıza dönüştü.

Sürekli onu düşünüyorum, beraber ne kadar vakit geçirirsek geçirelim, ayrı olduğumuz zamanlarda onu özlüyorum ve yanımda olmasını istiyorum. Çok eğlenceli, güzel ve ilginç bir kız... gerçi bazen tam bir baş ağrısı olabiliyor ama size en başta da söylediğim gibi, onu gariplikerine rağmen değil, tam da o gariplikleri yüzünden seviyorum.

Geçirdiğimiz son iki buçuk hafta harikaydı. Billy hâlâ onun evinde kalıyor, o yüzden Dee onu kontrol etmeye gittiği zamanlar hariç, genellikle burada, benim yanımda oluyor. Ama yine de daha fazlasını istiyorum. Son birkaç gün içerisinde bombayı kucağına bırakabileceğim fırsatlarım oldu tabii ama bunun akılda kalıcı ve özel olmasını istedim. Kate'e ya da bir gün çocuklarımıza gururla anlatabileceği bir şey. Kızlar böyle şeylere bayılır.

Bugün henüz onunla konuşmadım. Bütün gün ofis dışında, bir müşteriden diğerine gezip durdum. Ama bu akşam eve geldiğinde yapacağım her şeyi planladım. Duymak ister misiniz?

Jersey sahiline bir yolculuk ile başlayacağız. Ben küçükken annemle babam beni sürekli oraya götürürlerdi. Gerçi aylardan Aralık ama oyun stantlarının çoğu yıl boyunca açık oluyor. Oranın tarif edilemez bir büyüsü var. Her şeyin daha kolay olduğu günlerin havasını taşıyor. Burada nostaljik bir güzellik görüyorum. Delores'in elini tutacağım. Ona iki dolarlık bir pelüş hayvancık kazanmak için o teneke kutuları beysbol topuyla devirmeniz gereken şu oyunlardan birinde otuz papel harcayacağım. Çarpışan arabalara, hatta belki hız trenine bineceğiz, beraber lezzetli ama sağlığa inanılmaz zararlı turtalardan yiyeceğiz.

Sonra ayakkabılarımızı çıkarıp sahilde yürüyeceğiz. Suya ay ışığının dalgalara vurmasını seyredecek kadar yakın yürüyeceğiz ama bu arada ıslanmamaya da dikkat edeceğiz. Hava soğuk olacaktır, o yüzden bana yaslanacak ve kolumu omzuna dolayarak onu ısıtacağım. İşte tam o anda, arkamızda kıyıya vuran dalgaların sesiyle, ona hayatımı değiştirdiğini, geri kalan günlerimi onunla paylaşmak istediğimi ve her şeyin dört hafta öncekinden çok farklı olduğunu, çünkü onun her şeyi inanılmaz derecede güzel hale getirdiğini söyleyeceğim.

Bunun onu ürküteceğini sanmıyorum ama öyle bir ihtimal de var. Eğer öyle bir şey sezersem, ona hemen

bir karşılık vermek zorunda olmadığını söyleyeceğim. Ben çok sabırlı bir erkeğimdir. Bekleyebilirim.

Sonra öpüşüp koklaşacağız. Ve harika olacak. Kumsalda seks abartıldığı kadar iyi bir şey sayılmaz. Kumlar, genital bölgeler için zararlıdır. Ama... Dee bunu isterse, onu geri çevirmeyeceğim kesin.

- - -

Anahtarın kilitte dönüp evin kapısının açıldığını duyduğum esnada, banyodaki aynada saçlarımı kontrol ediyorum. *Gayet iyi görünüyor.* Sonra gülümseyerek salona geçiyorum. Ama Delores'in yüzünü gördüğümde gülümsemem yok oluyor.

Öfkeden köpürüyor. Dişlerini gıcırdatarak ortalıkta volta atıyor ve burun delikleri titreşiyor. Kelimeleri silahtan fırlayan mermiler gibi üzerime yağıyor. Adeta bir kurşun yağmurunun ortasında kalıyorum.

"O arkadaşın yok mu, şerefsizin teki! Bana hemen onu nerede bulabileceğimi söylemeni istiyorum."

"Hangi arkadaşımı?"

"Aletini kesip zorla yedireceğimin Drew Evans'ı!"

Gülmemem gerektiğini bilmeme karşın, kendimi tutamıyorum. "Dur bakalım, Lorena Bobbitt[28]. Sakinleş."

Sakinleş. Aklımdan ne geçiyordu acaba? Bu kelime, yangına körükle gitmek demek. Öfkeli bir kadını daha da fazla kızdırmaya niyetliyseniz, en kestirme ikinci yoldur bu. Birincisi ise, elbette regl olup olmadığını sormaktır.

28 Eşi John Bobbitt'in penisini bıçakla kesip koparmasıyla tanınan kadın (Çev.)

"Sakinleşeyim mi? Bana sakinleşmemi mi söylüyorsun?" diye bağırıyor Dee.

"Neler oluyor yahu?"

"Neler olduğunu söyleyeyim, seni hödük; Kate'in yanından geliyorum. Harap halde. Tam anlamıyla mahvolmuş. Çünkü senin şu kankan, Drew, onunla bir güzel oynamış. Sonra da parasını ödemeye bile zahmet etmeyeceği bir fahişe gibi davranmış."

Drew'un Kate'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama yine de sesimdeki şaşkınlığı bastıramıyorum. "Drew ile Kate yatmışlar mı?"

Dee kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Herhalde. Billy'yle yaşadığı ayrılıktan bu yana ona çok nazik ve ince davranmıştı. Ona gerçekten değer verdiğine inandırmıştı. Kate hafta sonunu onun evinde geçirdi. Sonra bu sabah işe gidince, ona yatakta berbat olduğunu, bir tur daha dönmeye değmeyeceğini falan ima etmiş."

Parmaklarımı alnıma bastırarak, Dee'nin anlattıklarını sindirmeye çalışıyorum ama kulağıma hiç mantıklı gelmiyor. Drew hiçbir kadını evine götürmez ki. Diğer yandan aynı kadınla iki kez yatmaz zaten. En azından... zamanında yatmış olduklarını hatırlıyorsa. Ve bütün hafta sonunu bir kızla geçirmiş olması? Yok artık, daha neler.

"Kate'in söylediği ismin Drew olduğuna emin misin?" diye soruyorum.

"Ondan 'proje' diye bahsetmiş, Matthew! 'Artık işim bitti' demiş! Ben de onun suratını projeye çevirmezsem ne olayım. Kate tanıdığım en iyi insandır. Dışarıdan sert

görünür belki ama içi yumuşacıktır. Kırılmaya çok müsaittir. O herifin ona böyle davranmaya hakkı yok."

Dee'nin öfkesinin altında acı hissi yatıyor. En iyi arkadaşının canı yandığı için, onun da canı yanıyor. Ona sakinleştirmek ve rahatlatmak için elimi uzatıp ona dokunmaya yelteniyorum ama o geri çekiliyor.

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırıyor ve mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyorum. "Drew öyle şerefsizin teki değildir, Dee. Kadınlara çok saygı duyar. Kendince tabii... İyi vakit geçirmeyi sever. Güçlü duygular yaşamak istemez. Kızlara kendilerini kötü hissettirmeye çalışmaz. Birini, özellikle de... Tanrım, özellikle de Kate'i incitmek için kendi yolundan şaşmaz."

"Şaşmış işte!"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kate onu yanlış anlamış olmalı."

Bir an bana öylece bakıyor. Bakışları beni ilk kez görüyormuş gibi üzerimde geziniyor. Sonra yüzündeki haklı öfkenin yerini, duyduklarına inanamaz bir ifade alıyor. Sesi ise sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Onu mu savunuyorsun yani?"

"O benim en yakın arkadaşım. Elbette onu savunuyorum!"

Yumruk yemiş gibi keskin bir hareketle çenesini yukarı kaldırıyor. "O zaman senin de cehenneme kadar yolun var," diye tıslıyor.

"Anlayamadın?"

"Onun yaptıklarında yanlış bir yan bulamıyorsan, demek ki sen de sandığım gibi biri değilmişsin. Alakan bile yokmuş."

"Ciddi misin sen Tanrı aşkına?" diye bağırıyorum.

"Evet! Cidden geri zekâlıyım. Sana nasıl inandığımı düşünüyorum da... İşlerin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Artık bitti, Matthew. Çıkıp evime gelme, sakın beni arama! Sen de, o şerefsiz arkadaşın da bizden uzak durun!"

Sözleri karşısında mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. Konuşması canımı yakıyor ama ondan da öte kanıma dokunuyor. Öfkeleniyorum. Dee'nin monoloğu sürüyor ama artık dinlemiyorum. Düşünebildiğim tek şey ne kadar aptalca davrandığım.

Nasıl bu kadar kör olabilmişim?

Bir kez daha.

Bu kadar acı verici olmasaydı, bu olanların ironisi karşısında neredeyse gülecektim. Dee bana defalarca bunu yapamayacağını, ilişkilerinin asla iyi bir şekilde bitmediğini söylemişti. Ama ben onu dinlememiştim. Duymak istediklerimi duymuş ve onun fikrini değiştirebileceğime inanmıştım. Yeterince tatlı ve iyi davranırsam, onun da harika bir çift olabileceğimizi göreceğini düşünmüştüm.

Ne kadar salakmışım meğer.

Onun, Rosaline'den hiçbir farkı yokmuş. Aynı sebeplerden olmasa bile, uyarı işaretleri hep gözümün önündeymiş. Ama ben onları görememişim.

"Kahretsin," diye orta sehpaya bir tekme indiriyorum ama kırılmıyor. Sehpayı kırana kadar tekrar tekrar tekmeliyorum. Bacakları yere yıkılırken camdan yapılma üst kısmı parçalanarak Delores'in monoloğunu bir anda yarıda kesiyor.

Delores yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle birkaç adım geriliyor. Beni çok fazla zorladığından korkmuş gibi bir hali var. Ona böyle hissettirmekten nefret ediyorum. Ama öyle kızmış, öyle hayal kırıklığına uğramış durumdayım ki kendime engel olamıyorum.

"Demek Kate dışarıdan sert görünür ama içi yumuşacıktır, ha? Peki sen hiç aynaya bakmayı denedin mi, Dee? Korku içindeki küçük bir kızdan başka bir şey değilsin. Daha iyi bir şeylere şans vermektense yalnız kalıp bunun kendi seçimin olduğunu söylemeyi tercih ediyorsun. Harika olabilecek şeyleri elinin tersiyle itiyorsun. Ben senin için kıçımı yırttım! Haftalardır seni korkutmamak için attığım her adıma dikkat ettim! Sonunda ne oldu peki? Bir bok olmadı! Bitti diyorsun öyle mi? Bence çoktan bitti! Çünkü buna değmez."

Kollarını kavuşturup dik durmaya çalışıyor. Artık kızgın bir hali yok. Daha çok üzgün görünüyor.

Derin bir nefes alarak elimi saçlarımdan geçiriyorum. Kendi kendime gülmeye başlıyorum çünkü geri zekâlının, zavallının tekiyim. "Her şeyi planlamıştım. Seni iskeleye götürüp senin için oyuncak ayı kazanacaktım. Sana hayatımda tanıdığım en inanılmaz, güzel, olağanüstü kadın olduğunu söyleyecektim. Ve sana âşık olduğumu itiraf edecektim. Şimdiyse... Hiçbirini

söyleyemiyorum." Başımı iki yana sallıyorum. "Çünkü sen sürekli oyalanıp kendince sebepler uyduruyorsun... Çünkü hayatımdan çıkıp gitmeye bu kadar hevesli birini sevemem ben."

Delores'in sesi bu sefer daha alçak, daha yumuşak çıkıyor. "Sana söylemiştim... Bu işlerde iyi olmadığını söylemiştim."

Çenemi sıkıyorum. "Evet, galiba sonunda sana inanıyorum."

Dee'nin bal rengi gözlerinin içine bakıyorum. Tek kelime etmeden, her şeyi bakışlarıyla anlatan o gözlerine. Ve ona sırtımı dönüyorum.

"Git artık, Dee. Hadi git, başından beri istediğin şey buydu zaten."

Nefes alıp verişini, bir an olduğu yerde beklediğini duyuyorum. Sonra ayak sesleri yankılanıyor. Eşiğin orada duraksadığında, bir an, hem harika, hem berbat bir an için fikrini değiştirdiğini umut ediyorum.

"Hoşça kal, Matthew," diye fısıldıyor.

Cevap vermiyorum ve dönüp bakmayı reddediyorum. Kapıyı arkasından kapatıp gidiyor.

On Yedinci Bölüm

"Kahretsin!"

Dee'nin gidişinden bu yana geçen yarım saati, evde küfürler savurup volta atarak geçiriyorum. Önüme gelen her şeye tekmeler savuruyorum. Öfkem sadece ona değil, bütün dünyaya.

"Lanet olsun!"

İşlerin bu noktaya gelmesine izin verdiğim, sabrım tükendiği ve tepem attığı, hatta en başta kendimi Dee'ye kaptırdığım için bile öfkeliyim. Kendime duyduğum kızgınlık öyle yoğun ve öyle çeşitli yerlerden vuruyor ki ben bile anlayamıyorum.

Bana güvenmediği, bunun için en ufak bir çaba harcamadığı için Delores'e kızgınım. Aramızdaki şeyin bu riski almaya değdiğini düşünmediği, hatta onu aksine inandırmak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen beni bir risk olarak görmekten vazgeçmediği için...

Drew'a da öfkeliyim ama henüz sebebinin ne olduğunu bile bilmiyorum. Belki Dee'nin dediği gibi Kate'i bir kenara atmıştır. Böyle bir şey yaptıysa, şerefsizlik etmiş. Üstelik bu şerefsizliği ne hikmetse benim üzerime kaldı. Her şey bir yana, Kate'le yatmış olmasına bile kızgınım. O kıymetli, aptal kuralının mantıklı bir sebebi vardı. O sebep de *buydu* işte. Çünkü kahrolası bir intihar bombacısı gibi yaptıkları çevresindeki herkes için acı verici sonuçlar doğurdu.

Ama her şeyden öte, Drew'un telefonunu bir türlü açmaması beni çıldırtıyor. Ne olduğunu bir türlü öğrenemiyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Erkeklerin muhabbet etmeye bayıldığı söylenemez. Nerede buluşacağımızı öğrenmek veya son beyzbol skorlarını kontrol etmek dışında, telefon bizim için bir gereklilik değildir. Ama şu an Drew'la cidden konuşmam lazım ve kendisi sırra kadem basmış durumda. Drew'un sekreteri Erin'i arıyorum. Hâlâ ofiste ve bana Drew'un bu öğleden sonra rahatsızlanıp eve gittiğini söylüyor. Grip olmuş galiba.

Aman ne güzel!

Sıçayım böyle işe. Telefonumu bırakıp anahtarlarımı kapıyorum ve Drew'un evine yollanıyorum. Madem öyle, olan bitenleri direkt onun ağzından öğrenirim.

Ama evine vardığımda kapıyı açmıyor.

Kapıya üçüncü ya da belki on üçüncü kez vuruyorum. "Drew! Şu kahrolası kapıyı açsana! Bugün neler oldu Tanrı aşkına? Drew!"

Ses yok. Bir an durup evin içinden herhangi bir yaşam belirtisi duyabilecek miyim diye kulak kabartıyorum ama her tarafa sessizlik hâkim. Ayak sesleri veya kanepe yaylarının gıcırtısı bile duyulmuyor. Muhtemelen evde değil. Bu da demek oluyor ki şu an şans yüzüme gülmeyecek.

Hızlı hızlı soluyarak binadan çıkıyorum. Motosikletime atlayıp süratle, keskin hamlelerle sürmeye başlıyorum. Büyük ihtimalle iyi bir fikir değil bu ama kendimi alamıyorum. Tünelden geçip trafiğin neyse ki az olduğu paralı yola çıkıyorum.

Hızımı iyice artırıyorum. Rüzgâr öyle şiddetli ve soğuk esiyor ki yüzüm uyuşmaya başlıyor. Ama bu iyi bir şey. Hiçbir şey hissetmemek, kaybettiklerinin acısını hissetmekten çok daha iyidir. Dee ile aramızdaki her şey, sahip olabileceğimiz her şey yok olup gitti.

Saatlerce motosikletimi sürüp onu kafamdan çıkarmaya çalışıyorum. Bugünü ve geçirdiğimiz dört haftayı tamamen zihnimden silmem gerek.

Motosikletimi garaja park edip iniyorum. Yaptığım yolculuk yüzünden kaskatı kesilmiş ve donmuş vaziyetteyim. Delores'in burada, beni bekleyeceğini umduğuma hiç ihtimal vermemiştim. Korkunç bir hata yaptığını anlayıp kapıma dayanarak yalvaracağını ve özürler

dileyeceğini düşündüğümü zannetmiyordum. *Özellikle de yalvarma kısmını.*

Ama evimin kapısına varıp onun orada olmadığını görünce... Bunu umut ettiğimi fark ediyorum.

Hayal kırıklığı korkunç bir şey.

Telefonumdaki cevapsız çağrıları kontrol edip hiçbirinin Dee'den gelmediğini görünce, hayal kırıklığım daha da artıyor.

Ama içimden onu aramak gelmiyor.

Çok öfkeliyim ve onu şimdiden özledim ama aramayacağım. Onun peşinden koşmayacağım. Bu kez olmaz. Hatta bir daha asla olmaz.

Drew da aramalarıma dönmemiş. Yarın işe gitmek için sabırsızlanıyorum. Böylece onu görüp olan bitenleri öğrenir ve muhtemelen o aptal suratına yumruğu indiririm. Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlar.

Merak etmeyin, ona zarar verecek değilim. Benim kadar sık boks yapmasa da, Drew da korkağın teki değildir yani. Başının çaresine bakabilir. Delores'la olan ilişkimin aksine, onunla dostluğumuz devam eder. Arkadaşlar arasında birkaç yumruklaşma büyütülecek bir mesele değildir.

Canım hiçbir şey yemek istemiyor, o yüzden akşam yemeğini boş veriyorum. Bir duş almakla yetinip çırılçıplak ve ıslak bir halde yatağa yığılıyorum. Ama yüzümü yastığa gömdüğümde, onun kokusunu alıyorum.

Teninin ve saçının o tatlı, buram buram elma ve tarçın kokan kokusunu...

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

Muhtemelen kalkıp kanepede uyusam daha iyi olacak ama yastığı kendime bastırıp örtüleri üzerime çekerek uyuyana kadar kendimi Dee'nin anılarıyla sarıp sarmalıyorum.

Acınası bir halim var, değil mi?

Evet, ben de öyle düşünüyorum.

- - -

Salı sabahı, resmen sürünerek işe gidiyorum. Ölü gibi uyumuş olmama karşın darmadağın, huysuz, bok gibi bir haldeyim. Oraya vardığımda, Billy Warren'ın lobide Kate için yaptığı gösteriyi duyuyorum ve barışıp barışmadıklarını merak ediyorum. Büyük jestleri düşününce, herkesin içinde serenat yapmak ve tüm lobiyi çiçeklerle süslemekten daha abartılı çok az şey vardır. Ama Kate, Billy'yle barıştıysa, neden Drew'un kendisi hakkında nasıl düşündüğünü veya hissettiğini umursasın ki?

Boktan geçen gün boyunca, Drew'un gelip gelmediğine bakıyorum. Bir türlü ortaya çıkmıyor. Gerçekten hasta olup olmadığını merak ediyorum. Ya da Kate ile aralarında geçenler ve hemen sonrasında kızın eski sevgilisine dönmüş olması ihtimali onu düşündüğünden daha fazla etkilemiş olabilir.

Bütün günümü bunu merak ederek geçirdiğim için Dee'yi düşünmeye vaktim kalmıyor. Ama elbette kafam ona ilişkin düşünceleri araya sokmak için bir yol bulup duruyor.

Acı verici bir sürü düşünce...

Acaba şimdi nerede? Kendisini nasıl hissediyor? Acaba o da benim kadar kötü mü?

Erin beni, Steven'ı ve Jack O'Shay'i bir araya toplayıp, Drew'un yokluğunda onun yerine bakmamızı rica ediyor. Herifin kendisi gibi müşterileri de acayip şımarık ve Drew yanlarında olup ellerini tutmazsa bir anda çıldırabiliyorlar. Drew'un dosyalarından birkaçını alıyorum; zira şu an onun bok kafalının teki olduğunu düşünsem de kariyerini batırmasına göz yumacak değilim.

Elimde fazladan işler olunca, gün daha hızlı geçiyor ve ben hiç fark etmeden mesai saati bitiyor. Kendimi berbat hissetmeme rağmen spor salonuna gidip kendimi acımasızca egzersize ve boksa vuruyorum. Çünkü erkeklerin çoğu, acı çektikleri zaman böyle yaparlar. Kendilerini veya acilen birileriyle yatması gereken huysuz patronlar gibi çevrelerindeki insanları cezalandırmaları gerekir.

Spor salonundan çıktıktan sonra tekrar Drew'un evine uğruyorum. Bu kez dün akşamdan çok daha sakinim. Kapıyı yine açmıyor ama bu kez içeriden gelen televizyon sesini duyuyorum. Seslere bakılırsa, *Anchorman: O Bir Efsane*'yi izliyor.

Kapıyı yumrukluyorum. "Açsana, geri zekâlı."

Aldığım tek cevap, Sex Panther'm homurtusu oluyor. Filmin can alıcı repliklerinden biri... Tekrar kapıya vuruyorum. "Hadi ama, şerefsiz herif. Sorunları olan tek kişi sen değilsin, farkında mısın?"

Yine cevap vermeyince, cidden endişelenmeye başlıyorum. "Drew, bana bir işaret vermen gerekiyor. Vermezsen, sahiden ölüm döşeğinde olduğunu düşünüp acil servisi arayacağım."

Bir dakika geçiyor. Sonra bir dakika daha. Tam telefonumu çıkarmak üzereyken, kapının iç tarafından bir gümleme geliyor. Kapıya bir şey atılmış gibi. Bir beyzbol topu mesela.

Güm.

"Drew? Sen misin o?"

Güm.

"Kapıyı kırayım mı?"

Güm... Güm.

Bir an düşünüyorum. Sonra doğru anladığımdan emin olmak için, "Bir kere evet, iki kere hayır mı demek?" diye soruyorum.

Güm.

Sanırım şimdilik bununla yetinmek zorunda kalacağım. Yere oturup sırtımı Drew'un kapısına yaslıyorum ve kendimi geri zekâlının teki gibi hissederek cevabı evet ya da hayır olabilecek sorular sormaya başlıyorum. Korku filmlerinde ruh çağırma tahtası aracılığıyla diğer

tarafla iletişime geçen ve böyle işlerin hiçbir zaman iyi bitmediğini bilmeyecek kadar salak olan bir ergen gibi görünüyor olmalıyım.

"Erin ona mesaj attığını söyledi. Gerçekten grip mi oldun?"

Güm.

"Geçen hafta sonu Kate ile mi takıldın?"

Güm.

"Hayal ettiğin kadar iyi miydi?"

Güm... Güm.

Bu cevap sizin kafanızı karıştırmış olabilir. Ama ben anlıyorum. "Daha da mı iyiydi?"

Anlamlı bir bekleyiş oluyor. Sonra ise... *Güm.*

"Peki sonrasında piçlik ettin mi?"

Güm... Güm.

Hayır. Demek ki Dee yanılmış. Ama o sırada Drew açıklamasını sürdürüyor. Yani, buna açıklama denirse.

Güm.

Hem hayır, hem evet. Drew, Kate'e piçlik etmiş ama anlaşılan bunun için geçerli bir sebebi olduğuna inanıyor.

Konuşmayı sürdürüyorum. "Delores benden ayrıldı. Senin Kate'e olan davranışların yüzünden. Ondan cidden hoşlanıyordum, dostum. Ben... ben ona âşık olmuştum."

Sesim güçleniyor ve öfkeli bir tona bürünüyor. "Umurunda mı acaba? Özür dileyecek misin?"

Anlamlı bir bekleyiş daha oluyor. Sonra... *Güm.*

Pişmanlığını duymak iyi gelse de, bana bir faydası yok ki. Hem nihayetinde, Dee ile ilişkimi bitiren aslında Drew değildi. Bu tamamen bizim suçumuzdu. O bana bir türlü güvenmedi, ben ise onun güvenini kazanma çabalarımı sürdürmedim.

Drew, Kate'e artık her ne dediyse, bunun acısını çektiği belli. O yüzden onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"İşin aslı, bu sadece senin suçun değil. Bizim... sorunlarımız vardı. Aşabileceğimizi sanıyordum ama... anlaşılan o, buna benim kadar hevesli değildi. Böyle işleri bilirsin."

Güm.

"Sonsuza dek orada kalmayı mı planlıyorsun?"

Güm... Güm.

"Bir şey istiyor musun? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Güm... Güm.

Beni göremeyecek olmasına rağmen başımı onaylarcasına sallıyorum.

"Yarın tekrar gelmemi ister misin?"

Bir an sessizlik oluyor ve bu teklifimi tarttığını varsayıyorum. Sonra cevap veriyor.

Güm.

Evime dönüp akşamın geri kalanını televizyon izleyerek geçiyorum. Yüzümdeki nemrut ifade hiç değişmiyor. Kanalları gezerken, şu inanılmaz uzun reklamlardan biri çıkıyor. Seksenlerin soft rock koleksiyonunun tanıtımı. Phil Collins'in *One More Night* şarkısı yüksek sesle çalıyor. Sözlerinde, kızı arayıp aramamak konusunda kararsız kalıyor.

Acayip bir bilim kurgu filmi gibi. Sanki televizyon aklımı okuyor. Gözlerimi dikip cep telefonuma bakarken, derin derin düşünüyorum.

Sanki hem telefonu, hem kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Arasana, pislik herif, hadi ara.

Telefonu alıp parmaklarımı numaralarda gezdiriyorum. Dee'nin on haneli numarasının dokuz rakamını yazmışken televizyondan yükselen şarkı sözleri, bana onun belki yalnız olmayabileceğini hatırlatıyor.

Telefonu, mikrodalga fırından yeni çıkmış bir sandviç gibi elimden fırlatıyorum. Sonra yüzümü kanepedeki yastığa gömerek, "Kahretsin," diye boğuk bir sesle haykırıyorum.

Reklamın müziği değişiyor ve *Against All Odds* başlıyor. Bu şarkı, bir kıza söyleyecek çok şeyi olan bir adam hakkında. Ama kız bir türlü ona bu şansı vermiyor.

Birileri Phil Collins'in kafasını fena bozmuş herhalde.

Evde tek başıma olmanın rahatlığıyla şarkıya biraz eşlik ediyorum. Seksenlerden kalma bir şarkıya göre epey iyi.

Ah, şu işe bakın! Şimdi de *Total Eclipse of the Heart* başladı. İnsanın canına okuyan, niye gidip kendini öldürmediğini sorgulatan seksenler müziğinin sonuncu halkası.

Süper.

Müsaadenizle, ben gidip bileklerimi kesmeye çalışacağım galiba.

On Sekizinci Bölüm

Çarşamba sabahı, konferans salonunda personel toplantısı yapılıyor. Konuşulanları neredeyse bilinçsiz bir halde, yarım kulakla dinliyorum. Toplantı bittikten sonra herkes salondan çıkıyor. Kate ise masada oturmuş, önündeki kâğıt yığınını düzenleyerek dosyalamakla meşgul.

O, Delores'in en iyi arkadaşı ve aralarında bozulmaz bir sessizlik anlaşması olacağının farkındayım. Ama şu geldiğimiz noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Hey."

Bana usulca gülümsüyor. "Merhaba, Matthew."

Lafı hiç dolaştırmıyorum. "Hiç... hiç benden bahsediyor mu?"

Kate, konferans masasına bakıyor. "Tek kelime bile etmiyor."

Demek öyle.

Ama umutlarımdan vazgeçmiyorum. "Beni düşünüyor mu peki?"

Kate'in gözleri benimkileri buluyor. Gözlerinde anlayışlı, biraz da hüzünlü bir bakış var. Bu hüznünün benim için mi yoksa Delores için mi olduğundan emin olamıyorum. "Her gün. Her an. Hiç dışarı çıkmıyor. Sadece... etrafı temizleyip film seyrediyor. Bir türlü kabul etmiyor ama sebebinin sen olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor.

Eh... bu da bir şeydir. Acı paylaşılmayı sever. Delores'in acısı ise garip bir şekilde içimi rahatlatıyor. En azından tek başıma değilim.

"Matthew, neden onu aramıyorsun? Beraber olan insanlar bazen tartışır; bu ilişkilerinin bittiği anlamına gelmeyebilir."

Onu dinlerken kafamı iki yana sallıyorum. "Bunu yapamam. Delores peşinden koşulmasından hoşlanıyor, onu anladım. Ama bir noktaya gelince, artık kaçmayı bırakıp onu yakalamama izin vermesi gerek. Kendimi onun için ortaya attım. Benim için ne kadar değerli olduğunu ona göstermeye çalıştım. Ciddi düşündüğümü anlasın diye uğraştım."

Kibir, her daim bir günah sayılmaz. Bazen sizi kendinizi rezil etmekten koruyan bir kurtarıcıdır. Sizi yalnızca aptal gibi görünmekten değil, öyle davranmaktan da alıkoyar.

"Ben... başka bir şeyler isteyen biriyle berabermişim. Belki de başka *birilerini*. Bunu tekrar yaşamayacağım."

Kate yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını sallayarak beni onaylıyor. "Öyle olsun. Umarım Dee yakında aklını başına toplar."

"Sağ ol."

Kapıya yöneliyorum, ancak bir anda duraksıyorum. Zira Drew'u tam olarak görmüş sayılmam ama içgüdülerim bana onun çok acı çektiğini, yaralarını sarmaya çalıştığını söylüyor.

Ölümcül yaralar hem de.

Tahminimce, Kate de aynı yaraları taşıyor. Sadece bunu saklamak konusunda daha başarılı.

"Dinle, Kate... Drew'la aranızda olanlar..."

Yüzündeki dostane ifade tamamen siliniyor. Bakışları sertleşiyor, dudaklarını sıkıyor ve sert bir sesle lafımı kesiyor. "O konuyu hiç açma, Matthew."

Sanırım bu konuda konuşmayı reddeden tek kişi Drew değil.

"Tamam." Onun omzunu sıvazlıyorum. "Sana iyi günler."

Bana gergine gülümsüyor ve ofisime yollanıyorum.

O akşam, Steven ile Alexandra sinemaya giderken Mackenzie'ye göz kulak olmak için onların evine gidiyorum. Lexi kapıyı açıyor ve yüzümdeki ifadeyi uzun uzun inceledikten sonra, arkama bir göz atıyor. Orada kimsenin olmadığını görünce, yüzü bana duyduğu acımayla yumuşuyor.

Bana sıkıca sarılarak, "Bak ne diyeceğim, Matthew. İnsanlar birbirlerinden çok farklı olabiliyor," diyor.

Yüksek sesle yutkunuyorum. "Evet, biliyorum, Lex."

Acıma partisi düzenlemek için fazla zaman yok; zira koridorun öbür ucundan sarışın bir siluet beliriyor. Üzerinde mavi renkli bir prenses geceliği, elinde ise oyuncak ayıcığı var. Bacaklarıma yapışarak kollarını dizlerime doluyor. "Gelmişsin!"

Mackenzie'yi kollarının altından kavrayıp kucağıma alıyorum. "Merhaba, prenses."

"Çay partisi vermek ister misin, Matthew Amca?"

"Bu hafta daha eğlenceli hiçbir şey yapmadım doğrusu."

Bana muhteşem bir gülümseme lütfediyor. Günlerdir ilk kez, yüreğime çöken ağırlığın biraz olsun hafiflediğini hissediyorum.

Steven, Alexandra'ya mantosunu tutuyor ve ikisi de Mackenzie'ye birer öpücük veriyorlar.

"Yatma saatimiz sekiz," diyor Alexandra. "Daha geç saate kadar ayakta kalmak için pazarlık yapmasına göz yumma."

"Bu kocaman mavi gözlere ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum."

Sırıtıyor. "Güçlü ol."

Onlar evden çıkınca kapıyı arkalarından kilitliyorum. Sonraki bir buçuk saat boyunca, Mackenzie'yle çay

partisi veriyoruz. Sonra Barbie bebeklerle oynuyoruz. Sonra bloklardan bir duvar inşa edip, onu uzaktan kumandalı Humvee ile yıkıyoruz. Yatmadan önce ona doğum gününde aldığım Fisher-Price'ın ayarlanabilir basketbol potasına birkaç atış denemesi yapıyoruz.

Yatağa girdiğinde benden kendisine bir hikâye okumamı istiyor ve yastığının altından ince bir Disney kitabı çekip çıkarıyor.

Sinderella.

Mackenzie ayısına sarılarak beni kırpıştırıp durduğu uykulu gözleriyle süzüyor. Prensin ayakkabının sahibi olan kızla evleneceğini duyurduğu bölüme geldiğimizde, "Matthew Amca?" diyor.

"Efendim?"

"Neden Sinderella cam ayakkabısını alıp prense gitmemiş ki? Neden 'o, bendim' dememiş? Niye oturup onu beklemiş?"

Bu sorularını Delores ile kendime yormaktan kendimi alamıyorum.

"Belki... belki Sinderella prensin duygularından tam olarak emin değildir. Belki onun gelip kendisini bulmasını istemiştir. O zaman onun kendisini sevdiğini anlayacaktır."

Bu çok hüzünlü bir şey. Oturmuş, dört yaşındaki bir çocukla aşk hayatımı paylaşıyorum.

Ne oldum değil, ne olacağım demeli.

Açıklamam Mackenzie'nin aklına yatmış olacak ki, başını onaylarcasma sallıyor ve okumaya devam ediyorum.

Derken, "Matthew Amca?" diye beni bölüyor.

"Efendim?"

"Peki, prens nasıl o kızın Sinderella olduğunu anlamamış? Eğer onu sevmişse, nasıl göründüğünü hatırlaması gerekmez mi?"

Dee'nin imalı gülüşünü, o muhteşem dudaklarını, yanımda uyandığında gözlerinde gördüğüm o sıcacık bakışları, parmak uçlarımı gül yaprağına benzeyen yanaklarında gezdirmenin verdiği hissi düşünüyorum.

Ona cevap verirken sesim boğuklaşıyor. "Evet, Mackenzie. Onu sevmişse, nasıl göründüğünü asla unutamaz. Hiçbir zaman."

Uzun bir esneme koyuveriyor. Sonra yan tarafına dönerek yastığına iyice yerleşiyor. İçini çekerek, "Galiba Drew Dayım haklı. Prens hakikaten dangalağın teki."

Uyumadan önce söylediği son sözler, bunlar oluyor.

- - -

Perşembe günü iş yerindeyken babam ofisime uğruyor ve annemin beni o gün akşam yemeğine beklediğini haber veriyor. Annemi düş kırıklığına uğratmak idamlık bir suç. Şu anda en son ihtiyacım olan şey ise, bizim pederin kara listesinin başında yer almak.

Saat tam beş buçukta orada oluyorum. Annemle babam kum taşından yapılma, 1920'lerde inşa edilmiş iki

katlı bir evde oturuyor. Salonu, çalışma odası, müzik odası, dört yatak odası, kileri ve kocaman bir yemek odası var. Orijinal pervazları ve üç adet gösterişli şöminesi dikkat çekiyor.

Bu kadar büyük bir eve gerçekten ihtiyaçları var mı diye sorarsanız cevabım hayır. Ama buradan taşınmayı hayal bile edemezler. Özellikle annemin dediği gibi ben evden taşındıktan sonra nihayet yeniden "güzel eşyalara" sahip olabildikleri için...

Sanırım birkaç yıl içinde onları merdivenden çıkarmak için şu havalı otomatik sandalyelerden almamız gerekecek.

Yıllardır annemlerin yanında çalışan yardımcıları Sarah bana kapıyı açıyor ve salona girdiğimde annemin elinde bir kadehle şöminenin başında oturduğunu görüyorum.

Beni gördüğünde gülümseyerek ayağa kalkıyor ve bana sarılıyor. "Merhaba, hayatım. Bugün gelebilmene çok sevindim." Yüzümü inceliyor. "Yorgun görünüyorsun. Çok mu çalışıyorsun?"

Ona gülümsüyorum. "Hayır, anne."

Oturuyoruz. Bana yetiştirdiği kasımpatılardan ve şehir kulübünde olup bitenlerden bahsediyor. Babamın çalışma odasından çıkması, yemeğin hazır olduğu anlamına geliyor.

Yemek masası çok büyük sayılmaz. Altı kişilik. Ama babam masanın bir ucuna geçmiş, gazetesine göz

gezdirirken, annem de diğer ucunda oturuyor. Ben ise aralarındayım.

Annem tabağındaki tavuğu bıçağıyla bölerken, "Hâlâ ofisteki partide tanıştığımız o genç bayanla görüşüyor musun?" diye soruyor. "Onu çok sevmiştim, Matthew. Ne kadar da hayat dolu bir kızdı. Öyle değil mi, Frank?"

"Ne?"

"Matthew'un ofisteki partiye getirdiği kızı diyorum. Onu sevmiştik, öyle değil mi? Adı neydi, Deanna mı?"

"Delores," diye homurdanıyor babam, etrafında olup bitenlerin farkında olduğunu kanıtlayarak.

Bazen ilgisini çekmeyen konuşmalara katılmak zorunda kalmamak için bilerek dünyadan haberi yokmuş gibi davrandığını düşünüyorum. İşe yarar bir hile doğrusu.

Aniden boğazımın daraldığını hissederek yemeğimi zorlukla yutuyorum. "Yok,anne. Dee ile ben... yani, yürütemedik işte."

Düş kırıklığı içinde "Ah, çok yazık olmuş." diyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Sadece senin bir yuva kurduğunu görmek istiyorum, hayatım. Dünyaya kazık çakacak halimiz yok ya."

İşte başlıyoruz. Annem harika biridir. Nazik ve şefkatlidir. Ama sonuçta o da bir anne. O yüzden her an, birinin benimle ilgilenmesi gerektiğinden ve ölmeden

önce torunlarını sevmek istediğinden dem vurmaya başlayacak. Bu konuşmayı daha önce defalarca yaptık.

Annem bana doğru eğilerek entrikacı bir ses tonuyla fısıldıyor. "Yoksa... aranızda cinsel bir problem mi vardı?"

Ağzımdaki tavuk parçası boğazıma kaçacak gibi oluyor, sesim çatallı çıkıyor. "Ne?"

Annem sandalyesinde doğruluyor. "Bunda utanılacak bir şey yok, Matthew. Bebekken senin kıçını ben silmedim mi? Cinsel hayatın hakkında iki yetişkin gibi konuşmamamız için bir sebep göremiyorum."

"Kıçını silmek" ve "cinsel hayat" ifadeleri, asla ama asla aynı konuşma içinde kullanılmamalı. Tabii Woody Allen değilseniz.

Hâlâ alev alev yanan boğazımı tekrar temizliyorum. "Hayır, anne. O anlamda bir sorunumuz yoktu."

"Emin misin? Bazı kadınlar her zaman ihtiyaçlarını açık açık söyleyemeyebilirler..."

Bu olup bitenler şaka herhalde, değil mi?

"... Arzuları konusunda rahat konuşamayabilirler. Kitap kulübünde bu ay tam da bu konuya eğilen bir romanı tartışıyoruz. *Grinin Elli Tonu.* İstersen sana ödünç verebilirim, Matthew."

Suyumdan büyük bir yudum alıyorum. "Hayır, o kitabı biliyorum zaten. Sağ ol."

O tatlı, biricik annemin de o kitabı biliyor olması ise beni kesinlikle kâbuslara boğacak.

Annem elimi sıvazlıyor. "Tamam o zaman. Fikrini değiştirirsen haberim olsun. Bay Grey denen adam kravatla epey yaratıcı işler çıkarıyor."

Neyse ki, akşam yemeğinin geri kalanında daha az mide bulandırıcı konularda sohbet ediyoruz.

Sofra toplandıktan sonra ayağa kalkıp annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, anne. Ve... tavsiyen için... teşekkürler."

Bana gülümsüyor. "İyi geceler, hayatım."

Babam ağzını silip peçetesini masaya bırakıyor. "Seni geçireyim. Hem bir sigara içerim."

Babam onu bildim bileli sigara içer. Ama benim içtiğimden haberi yok. İster on üç yaşında olayım, ister otuz – sigara içtiğimi öğrenirse, parmaklarımı kırar.

Aşağı iniyoruz ve babam ışığı yakınca eşikte duruyoruz. Babamın parfümünün ve yeni yaktığı sigarasının o tanıdık kokusu, beni garip bir biçimde rahatlatıyor.

"Senin neyin var?" diye homurdanıyor o sert, pürüzlü sesiyle. "Son birkaç gündür Kral'ı gömdüğümüz zamanki gibi dolaşıyorsun ortalıkta."

Gördünüz mü? Belki lafa çok karışmıyor olabilir ama bunun tek sebebi kimseye çaktırmadan dinlemek ve gözlem yapmakla meşgul olması.

Ön basamaktaki bir çakıl taşına tekme atıyorum. "Bir şeyim yok, baba."

Beni inceleyen bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Hayır, var." Sigarasını küllüğe bastırarak söndürüyor. "Ama geçecek."

Sonra beni güçlü bir şekilde kucaklıyor. Ben çocukken iş gezilerine çıkmadan önce kucakladığı gibi.

"Sen iyi bir çocuksun, Matthew. Hep öyleydin. O kız bunu fark edemediyse, seni hak etmiyor demektir."

Ben de onu kucaklıyorum; çünkü... buna çok ihtiyacım var. "Sağ ol, baba."

Ayrılıyoruz ve ben burnumu sıvazlarken o sırtıma vuruyor.

"Ofiste görüşürüz."

"İyi geceler, evlat."

Kapıyı arkamdan kapatıyor.

Doğruca eve yollanmıyorum. Attığım her adımda Dee'nin yüzünün aklımda belirmesini önlemeye çalışarak on blok kadar yürüyorum. Bir caddeyi geçerek Drew'un oturduğu binaya gidiyorum.

Kapı görevlisi beni karşılıyor ve teras katına çıktığımda, koridora oturarak sırtımı Drew'un kapısına yaslıyorum.

Dinlediğinden tam olarak emin değilim ama öyleymiş gibi hissediyorum.

Ve gülmeye başlıyorum. "Dostum, umarım bir yerde oturuyorsundur çünkü annemle aramda geçen konuşmaya inanamayacaksın..."

- - -

Cuma zorlu bir gün. Onu çok... özlüyorum. Şiddetli, sonu gelmez bir özlem bu. Anılarımız ve onun yüzü her an kafamda. Bana resmen musallat oluyorlar. Dikkatimi toplayamıyorum, yemek yiyemiyorum. Bedenim külçe gibi, göğsüm daralıyor ve bronşit geçiriyormuşum gibi sızlıyor. Onun her şeyini özlüyorum. Kahkahalarını, o saçma sapan teorilerini ve evet, yalan söyleyecek halim yok, o muhteşem göğüslerini özlüyorum. Dee'nin yanında veya üzerinde uyumaya çok alışmışım. Kollarımı ona dolamak veya başımı o yumuşacık göğüslerine yaslamak istiyorum.

Kahrolası yastığım onun yerini tutmuyor ki.

Ama asıl ihtiyacım olan şey seks yapmak. Bunu duymak hoşunuza gitmemiş olabilir ama üzgünüm, gerçek bu.

Diyelim ki arabanız bozuldu ve tamir edilemeyecek durumda. İçinde oturup onunla işe gittiğiniz, arkadaşlarınızı ziyaret ettiğiniz veya uzun yolculuklara çıktığınız zamanları düşünür müsünüz? Tabii ki hayır. Ne kadar aptalca. Yapılacak en mantıklı şey, hatta tek şey gidip yeni bir araba almak olur. Ancak bu şekilde yolunuza devam edebilirsiniz.

İster erkek olun, ister kadın. Bir ayrılık yaşadıktan sonra seks yapmak aynen böyle bir şeydir. Birkaç saniyeliğine

bile olsa kendinizi iyi hissetmenizi sağlar ve size ayrılığın ucunda ölüm olmadığını hatırlatır. İlişkiniz sona erdi diye dünyanın da sonu gelecek hali yoktur ya. Birisiyle yatmak, güvenle daha güzel yarınlara bakmanızı sağlar. İleride böyle acılar çekmeyeceğinize inanırsınız.

Bu fikri destekliyorum ve yapmam gerekenin bu olduğunu biliyorum... ama istemiyorum ki. Delores Warren olmayan bir kadınla yatmak gibi bir arzum yok. Size gerçeği söylemem gerekirse, içimdeki küçük de olsa kılıbık bir yanım, bunu yapmaktan, hatta denemekten bile korkuyor.

Her gün eve dönüp onun orada olmadığını görünce hayal kırıklığıyla çöken de aynı yanım. Hâlâ onun ne kadar iyi bir çift olduğumuzu fark edeceğine, bana deli gibi âşık olduğuna ve koşa koşa bana döneceğine bir ihtimal veren yanım. Bunlardan biri ya da hepsi gerçek olsa, ayrı olduğumuz dönemde başka bir kadınla yattığımı söylemek zorunda kalmak istemem. Öyle ya da böyle, Delores'in güveninin kazanmak için yaptığım her şey boşa gider. O yüzden zaten istemediğim rastgele bir kız için böyle bir risk almaya hiç hevesim yok.

- - -

Cumartesi de daha iyi geçmiyor. Jack bana kendisiyle dışarı çıkmam için yalvararak kendisini terk edilmiş hissettiğinden şikâyet ediyor. Dediğine bakılırsa, *ekürisini* çok özlemiş. Ama hiç canım istemiyor.

Onun yerine altılı birayla bir pizza alıp Drew'un evinin kapısında acınası bir piknik yapıyorum. Konuşmanın büyük çoğunluğunu ben yürütüyorum. O yalnızca hâlâ hayatta olup olmadığını sorduğumda *güm*leyerek cevap veriyor. Gelen seslere bakılırsa *Zafer Patenleri*'ni izlemeye geçmiş. Will Ferrell'a bu saplantısı da garip doğrusu.

Neyse, pizzamı bitirip son biramın da dibini gördükten sonra, başımı kapıya yaslıyorum. Kafam biraz dumanlı ve anında filozof kesiliyorum. Çocukken amcamın Drew, Steven ve beni Adirondacks'teki kulübesinde kamp yapmaya götürdüğü hafta sonundan bahsediyorum.

Steven'ın zehirli sumağa karşı berbat bir alerjisi var. O yüzden her tarafı şişmişti.

Ama bu bile, onu define arayışımızda bize katılmaktan alıkoymamıştı. Amcam bize babamla ikisinin küçükken hazırladıkları bir harita vermişti. O zamanlar gümüş paralarla dolu bir kutuyu gömmenin harika bir fikir olduğunu düşünmüşler. Harita da gömünün yerini gösteriyordu.

İlk üç gün, hevesle o gömüyü aramaktan başka bir şey yapmamıştık. Ama sonra... çocukların genellikle yaptığı gibi vazgeçmiştik. Kendimizi ağaçlara tırmanmaya, birbirimizi sopalarla dövmeye ve üniversiteli kızların gölde çıplak yüzmesini seyretmeye kaptırmıştık.

O günleri ve elbette her zamanki gibi Delores'i düşünüyorum. "Sence biraz daha çabalasaydık, etrafa biraz

daha baksaydık, biraz daha uğraşsaydık... defineyi bulabilir miydik, Drew?" diye soruyorum üzgün bir sesle.

Cevap vermiyor. Anlaşılan benim kafam sandığımdan daha dumanlı. O yüzden orada bayılıp kalmadan, eşyalarımı toplayıp bir taksiye atlayarak kendi yatağıma dönüyorum.

Ve her gece olduğu gibi, rüyamda Dee'yi görüyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Bir erkek, kalbi kırıldığında üç seçenekten birine yönelir: Ya içki içer, ya seks yapar ya da dövüşür. Hatta bazen bir gecede hepsini birden yapabilir.

Delores'i görmeyeli ve biriyle yatmayalı altı gün oldu. Pek bir şey içtiğim de yok ama kesinlikle dövüşmeye hazırım. Her gün spor salonuna gidiyorum ve normalden daha ağır egzersizler yaparak ona duyduğum özlemi olumlu bir şeye çevirmeye çalışıyorum.

Pazar günü öğleden sonra spor salonunun kapısından içeri girdiğimde gördüğüm ilk kişi Shawnasee oluyor. Onu hatırlıyorsunuz, değil mi? Bir süre önce bahsettiğim, şöyle iyi bir dayak yemeye ihtiyacı olan puşt herif?

Anlaşılan bugün şanslı günü.

Bana tehditkâr bir tavırla sırıtıyor. "Birkaç raunda ne dersin? Yoksa yine korkup kaçacak mısın?"

İçimde bir şeylerin yırtıldığını hissediyorum. Hani tişörtünü parçalayan Hulk gibi. "Hadi bakalım," diye cevap veriyorum.

Ringe çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bir şeylere vurmam, son altı gündür içimi kemiren öfke, suçluluk ve genel anlamdaki bütün o kötü duygulardan kurtulmam gerekiyor. Olduğum yerde zıplayarak başımı iki yana sallayıp boynumu kütletiyorum. Sonra eğilip iplerin altından geçiyor, eldivenlerimi birbirine vuruyor ve ringin ortasına doğru yürüyorum.

Shawnee çoktan hazır bir şekilde beni bekliyor. Hem öz güvenli, hem istekli bir hali var. Ronny aramızda dikilerek temiz dövüş ve sportmenliğe ilişkin her zamanki talimatlarını yağdırıyor. Eldivenlerimizi birbirine vurarak kendi köşelerimize çekilip bekliyoruz.

Ve çan sesi duyuluyor.

Hızlı ve sert bir şekilde ona doğru atılıyorum ama aklım burada değil. İşin aslı, şu an dövüşmeyi umursamıyorum. Zira kafamı karşımdaki rakibe veremiyorum. Hayatın adaletsizliğini düşünüyorum. Beni istemeyen bir şeyi, birini arzulamanın ne kadar acı bir şey olduğuna kafa yoruyorum. Yaşadığım kalp kırıklığı ve ıstırabı yumruklarla içimden atmayı umut ediyorum.

Shawnasee ile ikimiz, birbirimizin çevresinde halka çizerek zıplıyoruz. O sırada ön kapıda beliren siluet dikkatimi dağıtıyor. Ve ayak hâkimiyetini, savunma

duruşlarını, yumrukları, sol kroşeleri ve gövde hamlelerini bir anda unutuyorum.

Çünkü eşikte duran kişi, Delores Warren.

- - -

Bir bakışta zihnim onu baştan aşağı algılıyor. Saçlarını atkuyruğu yaptığından makyajsız ve güzel yüzü iyice ortaya çıkmış. Siyah Converse spor ayakkabıları ve dar mavi kot pantolonunu üzerine giydiği düz beyaz tişörtünü göbeğinin bir kısmını açıkta bırakmış. Ona selam verecek, hatta neden burada olduğunu soracak vaktim bile yok.

Çünkü onu gördüğüm anda, Shawnesse, çeneme Thor'un çekici gibi inen bir aparkat savuruyor.

Dişlerim birbirine çarpıyor ve başım geri savruluyor. Sırtüstü düşüp yere çarparken gözlerim kendiliğinden kapanıyor.

Ne kadar süre baygın kalmışım, bilmiyorum ama birkaç dakikadan uzun olamaz. Gözlerimi açtığımda, Ronny'nin kirli sakallı suratı birkaç santim mesafeden bana bakıyor. Görüşüm bulanık, renkler ve ışıklar titreşerek birbirine karışıyor. Sesler bozuk bir televizyondan yükselir gibi kulaklarımda uğulduyor.

Gürültülerin arasından, Ronny'nin sesini seçiyorum. "Fisher! Beni duyuyor musun, Fisher?"

Gözlerimi kırpıştırarak cevap vermeye yelteniyorum ama sesim suyun altında konuşuyormuşum gibi boğuk çıkıyor. "Evet, seni... duyuyorum."

"Beni net görebiliyor musun?"

"Evet, Ronny. Senden bir sürü görüyorum."

Ronny dönüp yanındaki biriyle konuşuyor. Yalnızca birkaç kelime kulağıma çalınıyor: "... beyin sarsıntısı... hastane." Sonra tekrar bana doğru eğiliyor. "Ayağa kalkman gerek, Fisher."

Bacaklarım bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor.

"Senin için sorun olmazsa, ben burada kalayım."

"Ayağa kalkman lazım, Matthew."

Olmaz. Bacaklarım hâlâ benimle uğraşma" diyor.

"Kalkabileceğimi sanmıyorum."

O anda onu görüyorum. Ronny'nin yanına çömeliyor, hemen başucuma. Sıcacık eli koluma dokunuyor. "Hemen ayağa kalk, seni orospu çocuğu... çünkü Mickey seni seviyor," diye fısıldıyor.

Bir anda nefesim tıkanıyor. Bu çarpıcı film alıntısından ötürü değil, seçtiği kelimelerin bizim için ne anlama gelebileceğini bildiğim için.

"Sen *Rocky 5*'i mi izledin?"

Delores başıyla onaylıyor. "Hepsini izledim. Mickey'nin ölmesi hayatımda gördüğüm en hüzünlü şeydi, seni pislik herif."

Yüzünü buruşturuyor ve ağlamaya başlıyor.

Gözyaşlarını saklamaya çalışmıyor. Elleriyle yüzünü örtmüyor veya hıçkırıklarını bastırmaya çabalamıyor. Çünkü rol yapacak bir kadın değil o. İster kabul edin, ister etmeyin, olduğu gibi biri.

Onda sevdiğim şey bu işte. Sevdiğim onlarca şeyden biri.

Kolum külçe gibi ama kaldırmaya çabalıyorum. Hâlâ elimde duran boks eldiveniyle gözyaşlarının iz bıraktığı yanağını okşuyorum. "Ağlama, Dee."

"Üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Sana berbat davrandım."

"Hayır... pislik yapan bendim. Sana sabırlı davranacağıma söz vermiştim ama sonra... sabrım taştı."

"Hayır, sen haklıydın. Her konuda haklıydın."

Ronny araya girince yalnız olmadığımızı fark ediyorum. "Tamam, çocuklar, bir süre hepimiz soyunma odasına gidelim de şu çifte kumrulara ağlaşıp durmaları için zaman verelim." Diğerleri onun peşinden dışarı çıkarken, Ronny dönüp Dee ile ikimize doğru başını iki yana sallıyor. "Kadınları spor salonumda bu yüzden istemiyorum işte."

Yalnız kaldığımızda, kendimi doğrulmaya zorluyorum. Sırtüstü uzanırken yapmak isteyeceğim bir konuşma değil bu. Tabii... o esnada çıplak değilsem.

Dee eldivenlerimi çıkarmama yardımcı oluyor ve gövdemi ringin köşesine yaslıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana.

"Evet. Tır çarpmış gibi hissediyorum ama yine de iyi sayılırım."

Kindar bir bakışla, Shawnasee'nin az önce girdiği soyunma odasına göz atıyor. "Buradan çıkmadan o herifin lastiklerini patlatacağım. O zaman kendini daha iyi hisseder misin?"

Gülüyorum. "Sakın değişme, Dee."

Bir anda toparlanarak bakışlarını ellerine indiriyor. "Sana karşı duygularım... yani cidden, 'sonsuza dek' süren türden duygularım olduğunu düşünmek ödümü patlatıyor," diye itiraf ediyor.

Bu sözleri canımı sıkmıyor. Zira zaten bilmediğim bir şey söylemiş değil. Asıl *önemli* olan... şu an burada olması.

"Biliyorum."

"Senin varlığına alışmak istemedim, çünkü alışırsam, çekip gittiğinde... mahvolacağımı biliyordum. Ama artık çok geç. Mahvoldum çünkü. Şu son birkaç gün... Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Yapayalnız. Bomboş."

"Ben de senden farksızdım."

Bu sözlerim karşısında gözlerinde parıldayan yaşların arasından gülümsüyor ancak sesi hâlâ ağlamaklı. "Ama seninleyken... sen yanımdayken... her şey mükemmel. Beni hayal edebileceğimden çok daha mutlu ediyorsun, Matthew."

"O iş kolay. Her an... senin yanında olsam yeter. Çok zor olmaz herhalde. Çünkü ben... yani, ben... sana âşığım."

"Sen harika bir adamsın, Matthew. Eğlenceli ve sıcakkanlısın, düşünceli ve inanılmaz seksisin. Sen... sen başıma gelen en güzel şeysin." Gözlerimin içine bakarken gözlerinde sevecen ve yumuşak bir ifade var. Usulca yüzüme dokunuyor. "Seni seviyorum, Matthew."

Çenem her an ikiye ayrılacakmış gibi hissetmeme rağmen gülümsüyorum. Elimde değil. Elimi Delores'in boynuna yaslayarak kendime çekiyorum. Dudaklarım hafifçe onunkine değiyor ve sonra öpüşmeye başlıyoruz. Onu kollarıma alıyorum. Dillerimiz bize daha fazlasını vaat ederek ağır ağır birbirine dolanıyor.

Dee içini çekerek alnını benimkine yaslıyor. "Seni sevdiğimi böyle söylemeyi hayal etmemiştim."

"Ben de öyle. Ama... akılda kalacak bir şey oldu, öyle değil mi? Bizim için önemli olan bu."

"Kesinlikle öyle." Dee aniden ayağa fırlayıp elini bana doğru uzatıyor. "Burada hâlâ ne yapıyoruz?"

Ondan yardım almadan ayağa kalkmayı başarıyorum. Ama ayaklarımın üzerinde dikildiğimde, ilk başta bizi

bu noktaya getirenin ne olduğunu hatırlıyorum. "Dee, sana Drew ve Kate ile ilgili..."

Parmağını dudaklarıma yaslıyor. "Hayır. Onlardan bahsetmeyeceğiz. Hiçbir zaman. Sen o piç kankan gibi değilsin, bunu biliyorum. Onun aramıza girmesini istemiyorum."

Hakkı var. Burada konu Drew, Kate, Rosaline ya da onun geçmişindeki şerefsizlerden biri değil. Onlar bizi etkilememeli. Bize dokunamazlar.

Önemli olan Dee ile benim.

Ringden inerken, "Buraya gelirken taksi mi tuttun?" diye soruyorum.

"Evet. Neden?"

Sırıtıyorum. "Ben Ducati'yle geldim."

Dee memnun oluyor. "Bacaklarımın arasında gücü hissetmeyi özledim."

Kolumu onun omzuna doluyorum ."Ah, asıl gücü seni eve götürdükten *sonra* hissedeceksin."

Delores kolunu belime doluyor ve başını iki yana sallıyor. "Amma bayıksm." Sonra sesi daha sert, daha ısrarcı bir tona bürünüyor. "Ama ikimiz de gücü hissetmek için biraz beklemek zorunda kalacağız; zira eve gitmeden önce bir taksi çevirip acil servise gitmemiz gerekiyor."

"Ne? Ben iyiyim, cidden." Dişçiye gitmek istemeyen altı yaşındaki bir çocuk gibi sızlanıyorum.

Dee başını iki yana sallıyor. "Duymamış olayım. Hadi gidiyoruz. Beyin sarsıntısını ciddiye almak gerekir. Sana daha yeni kavuştum, kaybetme riskine giremem."

Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum çünkü sahiden iyiyim. Dee tekrar yatağıma girdiğinde ise olağanüstü olacağım. Gerçi mutfak tezgâhı da olabilir, yemek masası da, salonun duvarları da... Ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

Ama ben itiraz edemeden, "Üstelik senin için planladıklarımı düşünürsek, bir doktor kontrolünden geçmen gerekecek," diye ekliyor.

Madem öyle söylüyor...

- - -

Hastaneye gidişimiz nispeten kısa sürdü. Bir sürü soru ve birkaç testin ardından, doktor bana hafif bir beyin sarsıntısı tanısı koydu.

Kahrolası Shawnasee!

Spor salonuna bir dahaki gidişimde bunu ona fena ödeteceğim, hiç kaçarı yok.

Doktor bana mide bulantısı veya görüşümde bozukluk olması ihtimaline karşı dikkatli olmamı söylüyor. Dee ile ikimiz aynı zamanda seks yapmaya izin olup olmadığını soruyoruz.

Olduğunu söylüyor.

Bu sebepten ötürü evin kapısı kapanır kapanmaz, Dee ile birbirimizin üzerine atlayarak öpüşmeye ve

kıyafetlerimizi çekiştirmeye başlıyoruz. Altı gündür içimizde biriken arzunun acısını çıkarmak niyetindeyiz. Benim kıyafetlerimi çıkarmak, Dee'ninkileri çıkarmaktan çok daha kolay. O yüzden yatak odasının kapısına ulaştığımızda, çoktan çırılçıplak kalmış haldeyim.

Şu an onun içinde olmak benim için nefes almaktan bile daha hayati bir şey.

Dee'nin tişörtünü çıkarıp atıyorum.

Sutyeni ise kendisini yemek odasındaki bilardo masasının üzerinde buluyor.

Ona sarılırken çıplak göğüslerimizin birbirine yaslanmasının verdiği his ve cildinin o kadifemsi yumuşaklığı aklımı başımdan alıyor. Ama parmaklarım pantolonunun düğmesinde gezinmeye başladığı sırada, Dee beni durduruyor. Elini elime yaslayarak bir adım geriliyor. Göğsü hızla inip kalkarken nefesini düzene sokmaya çalışıyor. "Matthew... Sana söylemem gereken bir şey var. Ben dün gece... bir şey yaptım."

Hadi oradan ya!

Dün gece cumartesiydi. Aklıma gelen ilk şey, "Dee dün başka biriyle yattı" oluyor. Bunun verdiği ıstırap ve öfkeyle, mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Biliyorum, teknik olarak birlikte değildik. Ayrılmıştık. Kızmaya hakkım yok.

Bırak ya – kendimi tutamayacağım.

Affedip unutabilirim... Bir şeyleri binlerce parçaya ayırıp kokain almış bir goril gibi duvarları yumruklamadıktan *sonra* tabii.

Yatağa çöküyorum. "Ne yaptın? Her ne yaptıysan ben... neyse ya, söyle hadi."

O anda çok garip bir şey oluyor. Dee gülümsüyor ve pantolonunun düğmesini açarak bacaklarından aşağı kaydırıyor. "Bütün hafta senin söylediklerini düşünüp durdum. Korktuğumu, bize bir şans vermek istemediğimi..."

"Onlar öfkeyle söylenmiş sözlerdi, Delores."

"Ama aynı zamanda da doğru sözlerdi. O yüzden sana güvendiğimi ispat etmek için bir şey yapmak istedim. Bu ilişkiyi ve seni sonsuza dek istediğimi göstermek için."

İç çamaşırını çıkarıyor ve bir an karşımdaki görüntü karşısında hipnotize olmuş gibi hissediyorum. O sırada leğen kemiğinin altındaki küçük beyaz bandajı fark ediyorum. Bandajı çıkarıyor ve altından görünen tenine yaptırdığı parlak mavi dövmeyi görüyorum.

Benim adımın yazılı olduğu dövmeyi.

MATTHEW

Nefesim kesiliyor ve şaşkınlıkla bakakalıyorum.

Onun önünde diz çökerek ismimin yazılı olduğu yumuşacık, hassas tenini öpüyorum.

"Dövmene bayıldım. Seni seviyorum." Parmaklarımı usulca dövmenin üzerinde gezdiriyorum. "Şimdi cidden bana kaldın."

Delores çenemi hafifçe tutup yüzümü kaldırıyor ve ellerini saçlarımda gezdiriyor. "Cidden öyle oldu."

Ayağa kalkıp onu etrafımda döndürüyor ve yatağa fırlatıyorum. Sonra kendim de üzerine atlıyorum.

Yirminci Bölüm

Saatler ilerliyor. Güneş batmış ve yatağımdaki örtüler birbirine dolanmış. Hasret dolu dokunuşlar ve arzulu iniltilerin arasından gelen sayısız "seni seviyorum", "seni özledim" ve "sakın beni bırakma" fısıltılarının ardından, kendimi yataktan kalkmaya zorluyorum.

Ama bu hiç kolay değil. Dee dudakları şiş, saçları ise darmadağın olmuş bir halde yanımda çırılçıplak yatıyor. Elimde pantolonumla bir an durup ona bakıyorum.

"Tanrım, çok güzelsin."

Bu sefer gülümsüyor. Çünkü bana inandığını biliyorum.

Elini bana uzatıyor. "O zaman gitme. Yatağa dön, Matthew."

İnildiyorum çünkü benim de tek istediğim şey yatağa dönmek zaten. Ama başımı iki yana sallıyorum. "Uzun sürmez. Hemen gidip Drew'u kontrol etmem gerekiyor. Bu erkekler arasındaki bir şey. Giyinme odasında

kendisini asmadığından emin olmaya gitmeseydim, ne biçim bir arkadaş olurdum?"

"Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen bir arkadaş olurdun."

O sırada komodinde fotoğraf makinemi görüyor. Makineyi eline alıp evirip çeviriyor ve dudağını ısırıyor. "O zaman benim de kendi kendime oyalanmam gerekecek... Makinenle kırmızı noktalı resimler çekebilirim. Sen geri döndüğünde onları beraber basarız."

Bir an durup kafamda beliren ve orada kalmayıp fotoğraf makinemde de görme şansına erişeceğimi umduğum görüntülerin tadını çıkarıyorum.

Sonra ona fazladan iki film rulosu daha uzatıyorum.

Ona bir veda öpücüğü vererek bacaklarımı kapıya doğru sürüklüyorum. Tam çıkacakken Dee, "Matthew," diye sesleniyor.

Dönüp ona bakıyorum.

"Seni seviyorum."

Gün içerisinde bunu söylediği her seferinde olduğu gibi, dudaklarımda şapşalca, abuk bir şekilde mutlu bir sırıtma beliriyor. Yatağa dönüp onu bir kez daha öpüyorum.

"Bilesin diye söylüyorum, senden bunu duymaktan asla sıkılmayacağım."

Bana memnun bir gülümsemeyle bakıyor. "Çabuk gel."

Motosikletimin yanına koşa koşa gidiyorum. Sırf çabuk gelebilmek için...

- - -

Drew'un evinin kapısında yine aynı gösteri sahneleniyor. Kapıyı çalıyor ve sesleniyorum ama aldığım tek cevap, hâlâ nefes alıp almadığını sorduğumda kapıya fırlattığı beysbol topunun gümlemesi oluyor.

İçimi çekerek elimi kapıya yaslıyorum.

Sevgimi biraz sertçe göstermenin zamanı geldi de geçiyor bile.

"Dostum, artık kendine gelmen gerekiyor. Kate ile aranızda her ne olduysa – ne denli mahvolmuş olursan ol – dışarı çıkıp bununla yüzleşmezsen hiçbir şey düzelmeyecek."

Cevap yok. Ona sataşmayı deniyorum.

"Seni bunca yıldır tanırım ama hiçbir zaman böyle koca bir ödlek olabileceğini düşünmemiştim. Gözümdeki imajını tamamen bitirdiğinin farkında mısın?"

Hâlâ ses yok.

"Hadi ama, Drew. Kapıyı aç. Ben Rosaline'den sonra ne hale gelmiştim, unuttun mu? O zaman sen benim yanımdaydm. Bırak, ben de aynı şeyi senin için yapayım."

Üçüncü hamlem de işe yaramayınca pes ediyorum. Eski günlerde olsa yumruğumu Drew'a indireceğim gibi kapıya vuruyorum.

"Pekâlâ dostum, senin dediğin gibi olsun. Yarın yine gelirim, tamam mı?"

Güm.

Kapı öbür taraftan çarpan topun darbesiyle titriyor ve beni duyduğunu anlıyorum.

Başımı iki yana sallayarak asansöre doğru ilerliyorum. Çünkü yarın geldiğimde, yalnız olmayacağım. Bunu yapmayı cidden hiç istemezdim ama korkunç bir hafta yaşadım. Bana başka bir seçenek bırakmadı.

Bel altından vurma vakti geldi.

Binanın lobisinden çıkarak kaldırımda dikiliyor ve telefonumu çıkarıp tuşlara basıyorum. Aradığım kadın, iki çalıştan sonra telefonu açıp bana selam veriyor.

"Selam, Alexandra. Dinle, senin yardımına ihtiyacım var. Mesele... Drew'la ilgili."

Ne derler bilirsiniz, gerisi zaten malum.

Artık her şeyi öğrendiniz. Daha önce perde arkasında kalan kısımları gördünüz, kafanıza takılmış olabilecek bazı sorulara cevaplar buldunuz. Size verebileceğim çok tavsiye kalmadı. Ama son olarak şunu söyleyeyim: Hayat kısa, çılgın bir yolculuk. Frenlere asılmaya çalışmayın, hayatın her anını çözümlemeye veya kontrol altına almaya uğraşmayın. Sizin de benim gibi şansınız yaver giderse, iyi günde kötü günde yanınızda oturup elinizi tutacak o mükemmel kişiyi bulabilirsiniz. Sadece elinizi tutmak mı? Daha eğlenceli yanları da var, emin olun.

Sonsöz

Altı ay sonra...

Las Vegas, Nevada'dayız. Elvis Şapeli'nde. Aslında buranın adı Küçük Beyaz Evlilik Şapeli ama töreni Elvis kılığındaki biri gerçekleştirdiği için, buraya daima Elvis Şapeli diyeceğim. Yan odada oturmuş, sıranın bize gelmesini bekliyoruz. Etrafımızdaki duvarlarda yeminlerini burada etmiş ünlülerin imzalı fotoğrafları var.

Dans pistindeki ilk öpüşmemizden bu yana altı ay geçti. Belki çok hızlı gittiğimizi ya da çılgın olduğumuzu düşünüyorsunuzdur. Ama Dee ile bana kalırsa, çılgınlık son derece *normal.*

Mesela nasıl nişanlandığımızı ele alalım:

"Bay Fisher, lütfen uzanın!" diye bağırıyor hemşire, emreder bir ses tonuyla. Ama onu duymazdan geliyorum.

Ne korkunç bir felaket bu.

Dee'nin en sevdiği restoranda baş başa, romantik bir akşam geçirmek yerine, kendimi üzerimde hastane kıyafetleriyle kahrolası acil serviste sedye tepesinde yatarken buldum. Bunu daha kötü hale getirebilecek tek şey, şu yapış yapış parmaklı hemşire veya evsiz birinin nişan yüzüğünü çalması olurdu herhalde.

Yüzüğü kendim tasarladım ve muhteşem oldu. Zümrütler, yakutlar ve safirlerle çevrili, iki karatlık kusursuz bir pırlanta yüzük. Tıpkı Dee gibi rengârenk ve benzersiz. Şimdi tek yapmam gereken, yüzüğü ona vermek.

Plastik hastane torbasından pantolonumu çıkarıyor ve cebinden yüzük kutusunu alıyorum. Sonra hemşireler beni durdurmaya yeltenemeden koridoru koşa koşa geçip acil servisin bekleme salonuna, Delores'in yanına gidiyorum.

Beni görür görmez ayağa kalkıyor. Ona doğru ilerliyorum ve bir dizimin üzerine çöküyorum. "Bundan böyle bana ait olmanı istiyorum. Ve ben de senin olmak istiyorum. Yüzündeki gülümsemenin sebebi olmak istiyorum. Hayatımın geri kalanını senin tüm teorilerini dinleyerek ve sana iyi filmlerle kötü filmler arasındaki farkları öğreterek geçirmek istiyorum. Seksen yaşıma geldiğimde seninle el ele buz pateni yapmak istiyorum. O ana kadar da hiçbir zaman seni sevmekten vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Benimle evlenir misin, Delores?"

Evet, işte böyle romantik bir evlilik teklifinde bulundum.

Dee nişanlılık dönemini uzatmak istemedi ve ben de bunu memnuniyetle karşıladım. "Neden bekleyelim ki?" felsefesiyle yola çıkmıştık ve henüz bir zararını

görmemiştik. O yüzden işte şu an ben, Dee, Drew ve Kate burada, Vegas'tayız. Yıldırım nikâhı kıymak ve ardından çılgınca kutlama yapmak için geldik.

Aynaya bakıp kravatımı düzeltmeye çalışıyorum ama boyun eğmiyor.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor Drew arkamdan, özel dikim smokininin içinde.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım, kanka."

Kravattan umudumu kesiyorum. *Boş ver, salla gitsin.*

"Gerçekten emin misin?" diye soruyor Drew. "Vazgeçmek için henüz geç değil."

Sırıtıyorum. "Artık çok geç."

Gözlerini yamuk duran kravatımda gezdiriyor ve önümde dikilip duruşunu düzeltiyor. Tıpkı oğlunun mezuniyet balosuna hazırlanmasına yardımcı olan bir baba gibi. Kravatın görüntüsü içine sinince ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakarak, "Gerçekten emin olduğuna emin misin?" diye soruyor.

Kate odanın öbür ucundan kızgın bir sesle bağırıyor. "Drew?"

"Efendim, tatlım?"

"Evet, emin. Ona bunu bir daha sorarsan hiç mutlu olmayacağım. Ve mutsuz halimi hiç sevmeyeceksin."

Sanırım son zamanlarda *Yeşil Dev Hulk*'ın tekrarlarını seyrediyorlar.

Drew başıyla onaylıyor. Ama Kate arkasını döner dönmez ağzını "Emin misin? Gerçekten emin misin?" dercesine oynatıyor.

Gülüyorum. Çünkü eminim.

Ayrıca Drew'un hiçbir zaman bir kadından gözünün korkacağını düşünmemiştim. Ama görünüşe göre olan olmuş.

Hepimiz aynı durumda değil miyiz zaten?

Dee gözlerinde sıcacık bir mutlulukla yanımda yürürken kol düğmelerimi düzeltiyorum. Dee'nin üzerinde bembeyaz, danteller içinde, uzun kollu mini bir elbiseyle bebek mavisi topuklu ayakkabılar var. Çilek sarısı saçlarını yanlardan tutturmuş ve omuzlarına dek uzanan duvağı saçlarını bir hale gibi çevrelemiş. Başında duvağı tutması için pırlantadan küçük bir taç var.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

Kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum. "Seni aradığım ilk anı düşünüyorum. O an itiraf etmek istememiştim ama biraz gergin sayılırdım." Usulca şakağına bir öpücük konduruyorum. "Ama şimdi gergin değilim."

Başını göğsüme yaslıyor. "Ben de."

O anda şapelin çift kanatlı kapısı açılıyor ve kristallerle bezeli Elvis içeri giriyor. "Gösteriyi başlatmaya hazır mıyız, çocuklar?"

Kapılar bir kez daha kapanırken Drew ile ikimiz mihraptaki yerlerimizi alıyoruz. Enstrümantal gitar müziği

başlıyor ve kapılar açılınca kemerli yolun başında Kate beliriyor. Gözümün kenarından, Kate'in her hareketini izleyen Drew'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldığını görebiliyorum. Kate yanımıza vardığında Drew ona göz kırpıyor ve Kate de ona sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıyor.

Kate yerine geçtikten sonra kapılar bir daha açılıyor ve Dee beliriyor. Elvis onunla koridorda yürürken, düğün şarkımız olan *Can't Help Falling In Love*'ı söylüyor.

Delores ile el ele, yan yana duruyoruz ve Elvis yeminlerimizi duymak istiyor.

"Sen, Matthew Franklin Fisher, Delores Warren'ı karın olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Ona asla 'köpek gibi' davranmayacağına, 'zalimlik etmeyeceğine' ve 'bu gece yalnız' bırakmayacağına söz veriyor musun?"

"Evet."

"Onun 'devasa aşkı' ve 'oyuncak ayısı' olacağına, ölüm sizi ayırana dek onu bütün kalbinle seveceğine söz veriyor musun?"

Dee'nin yüzünü avuçlarıma alıyorum. "Sonsuza dek."

Dee gülümsüyor ve ben elimdeki platin alyansı nişan yüzüğünün hemen üzerine takarken gözleri yaşarıyor. Sonra Elvis ona dönüyor.

"Sen, Delores Sunshine Warren, Matthew Fisher'ı kocan olarak kabul ediyor musun?"

Dee kesin ve net bir sesle cevap veriyor. "Evet."

"Hiçbir zaman onun 'mavi süet ayakkabılarına' basmayacağına, hiçbir zaman 'şüphe' duymasına yol açmayacağına veya onu 'sarsılmış halde' bırakmayacağına söz veriyor musun?"

"Evet."

"Onu hep aklının bir köşesinde bulunduracağına, ona 'harikalarını' göstereceğine ve ölüm sizi ayırana kadar bu 'tutkulu aşka'[29] sahip çıkacağına söz veriyor musun?"

"Evet."

Dee elindeki yüzüğü parmağıma geçiriyor. Elvis sözcükleri uzatarak, "Ben de Nevada Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi karı koca ilan ediyorum," diyor ve omzumu sıvazlıyor. "Gelini öpebilirsin."

Bunu ikiletmiyorum. Kollarımı Dee'ye dolayarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ona karşı duyduğum aşkın, heyecanın ve minnetin her bir zerresini hissetmesini istiyorum. İnsanın düğün öpücüğünde dilini kullanması uygun mudur, bilmiyorum ama bunu kafama takacak halim yok.

29 Parçada çevirileri geçen 'Hound Dog', 'Don't Be Cruel', 'Lonesome Tonight', 'Big Hunk O' Love', 'Teddy Bear', 'Blue Suede Shoes', 'Suspicious Mind', 'All Shook Up', 'Wonder of You' ve 'Burning Love', Elvis Presley'e ait şarkılardır. Yazar evlilik yemininde bu şarkıların isimlerini kullanarak kelime oyunu yapıyor. (Çev.)

Ben Delores'i havaya kaldıramadan o kollarıma atlıyor ve öpüşmeye devam ederken onu kucaklıyorum. Kate alkışlıyor ve Drew ıslık çalıyor. Binlerce fotoğraf çektikten sonra Elvis'e teşekkür ederek dışarı çıkıyoruz. Dördümüz gecenin geri kalanını ayakta duramayacak hale gelene kadar dans ederek ve kahkahalar atarak geçiriyoruz.

Gerçekten hayatımın en güzel gününü yaşıyorum. Ve bu daha başlangıç.

New York Times çoksatar yazarı Emma Chase'in sizlere bir hediyesi var. Sayfayı çevirin!

Evliliğin Böylesi...

Birinci Bölüm

Plaza Hotel'in süitinde, yatak odasının bir köşesindeki yüksek arkalıklı koltuğa oturmuş, *Bride* dergisinin reklam dolu sayfalarını çeviriyorum. Kadınları hedef alan reklamlar çok saçma oluyor. Makyaj malzemeleri ne kadar "kusursuz" görünüm vaat ederlerse etsinler; doğal halinizle Victoria's Secret mankenleri gibi görünmüyorsanız, dünyadaki hiçbir ürün sizi onlara benzetemez.

Anlamadığım bir şey daha var. Kimse Plaza'yı öve öve bitiremiyor ama oda baştan sona çiçek desenleriyle kaplı. Yatak örtüleri, döşemeler ve çerçeveli resimler dengesiz bir büyükanne tarafından tasarlanmış gibi görünüyor. Oturduğum yerde kayarak rahat etmeye çalışıyorum ama anlaşılan koltuk oturmak için değil, göze hitap etsin diye konulmuş. Dergiyi bırakıp beklemeye koyuluyorum.

Neyi bekliyorum diye soruyorsunuz, değil mi?

Elbette Kate'i.

Şu an kapısı kapalı duran banyoda, muhtemelen duş alıyor. Ve henüz burada olduğumdan haberi yok. Ona sürpriz yapacağım. Onu yirmi dört saattir görmemenin acısını çıkarabileceğim, şehvet dolu bir sürprizden bahsediyorum.

Neler olup bittiğine dair en ufak fikriniz bile yok, öyle değil mi? Durun, bekleyin; birazdan anlayacaksınız.

Çünkü banyonun kapısı açılıyor ve Kate odaya giriyor. Aletim ise sahibini bütün gün görmemiş bir köpek gibi, onu görür görmez havaya dikiliyor.

Elinde köpüklü, dolu bir şampanya kadehi var. Saçını tepeden topuz yapmış ve o enfes bukleleri ıslak boynuna değiyor. Üzerine hayal gücüne pek yer bırakmayan kısa, kırmızı, ipek bir sabahlık almış. Bu sabahlığı ona hediye etmemin sebebi de buydu zaten.

Beni gördüğünde ona gülümsüyorum. O çarpıcı kahverengi gözleri büyüyor. "Drew?" Kapıya doğru bir bakış atıyor. "Burada ne yapıyorsun? Burada olmaman gerekiyor."

"Biliyorum. Gizlice girdim. Biraz sinsilik ettim."

Bana doğru yaklaşıyor. "Dee seni görürse kafayı yer."

Kate'in tam bir psikopat olan en yakın arkadaşının ismi geçince kaşlarımı çatıyorum. Kadının hayattaki tek amacı, benim hayatıma salça olmak. "Dee'yi boş ver. Ben seni görmeye geldim."

Dün gece, Kate benim evime taşındığından beri ayrı geçirdiğimiz ilk geceydi. Tek bir gecenin o kadar da abartılacak bir yanı olmadığını düşünüyor olabilirsiniz ama yanılıyorsunuz. Bağımlılığından kurtulmaya çalışan bir uyuşturucu müptelasına, arınma gecelerinden hangisinin en zor olduğunu bir sorun bakalım. Kendilerini bir doz almaya en aç hissettikleri an ne zamanmış?

Alışkanlıklarınızdan vazgeçtiğiniz ilk saatler, her zaman en zor olanlarıdır.

Kate beni bağışlarcasma gülümsüyor ama "Erkeklerin törenden önce kızları görmemeleri gerekir. Gelenekler böyle," diye hatırlatmaktan da geri durmuyor.

Ayağa kalkıp Kate'i kendime çekiyorum; çünkü onu karşımda görüp vanilya ve lavanta kokulu teninin kokusunu alınca, ona dokunmaktan kendimi alamıyorum.

"Çok aptalca bir gelenek bu. Üstelik gerçek bile değil. Asıl kurala göre *damat, gelini düğün töreninden* önce göremez. Delores bu saçmalığı sırf beni perişan etmek için uydurdu."

Şimdi anlamaya başladınız mı?

Kate kıkırdıyor. "Çünkü dünyanın merkezinde sen varsın, değil mi?"

"Evet... aynen öyle."

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için ona doğru eğiliyorum ama benden kaçıyor. "Burada kalamazsın."

Ona aldırmayarak boynuna uzanıyorum. Köprücük kemiğinin üzerindeki narin tenini öpüp emerken, "Tabii ki kalırım," diye mırıldanıyorum.

Kate bana karşı koyarken bile içini çekerek başını havaya kaldırmaktan kendisini alamıyor. "Peki Dee burada olduğunu öğrenince ne olacak?"

"Delores bu odaya girecek olursa, gözleri bayram eder," diye gülüyorum. "Ya da kör olur. Veya düşündüm de, belki bir şeyler öğrenir. O da Matthew'un şansına olur."

Kate sözlerimdeki bilgeliği fark ediyor. Veya o da en az benim kadar azgın. Karşı çıkmaktan vazgeçip kendisini bana yaslayarak kollarını boynuma doluyor.

Zafer benimdir.

Elimi sabahlığının altına götürerek o yumuşacık, biçimli göğsünü avuçluyorum. "Beni dün gece özlediğini söyle," diye fısıldıyorum.

Daha fazlasını isteyerek elini elime bastırıyor. "Özledim."

Hafif öpücükler kondurarak göğsünden aşağı inerken hedefime ulaşmak için dizlerimi kırıyorum. Yüzümü kadifemsi göğsüne gömerek, "Beni düşündüğünü söyle, Kate," diyorum.

"Mmm... Seni her an düşünüyorum."

Bu sözlerini, dilimi göğsünde gezdirerek ödüllendiriyorum. Kate hayatı buna bağlıymış gibi bana sıkıca tutunuyor. Elimi tam bacaklarının arasına götürürken...

Kapı çalıyor ve yatak odasının dışından bir ses geliyor. 80'li yıllarda şu şeytana tapan gençlerin heavy metal şarkılarını tersten çaldıklarında duydukları türden, gıcırtılı bir ses.

"Kate? Hey, Katie, uyuya mı kaldın?"

Delores, ikisinin iki yatak odalı süiti paylaşmalarının *harika* bir fikir olacağını düşünmüş. Anneleri de birkaç oda ilerideki süitte beraber kalıyor.

Kate bir anda geriliyor ve gözlerimi yumarak Dee'nin cehennem olup gitmesi için dua ediyorum. Beklendiği

üzere, dualarım karşılık bulmuyor. Kapının tokmağı sağa sola dönüyor. "Kate, aç kapıyı."

Kate'in göğsünü son bir kez emerek bırakıyorum. Kate sabahlığının önünü kapatarak beni kapıya doğru sürükleyip açıldığında arkasına saklanmam için köşeye itiyor. Derin bir nefes alarak yüzüne düşen saçlarını geri itiyor ve kapıyı sadece Delores'i görmesine yetecek kadar aralıyor.

"Buradayım. Banyo yapıyordum. Ne oldu?" diye soruyor.

"Fotoğrafçı yola çıkmış, geliyor. Acele et, bir saate burada olur." Delores bir an duraksayıp, "Sen iyi misin?" diye soruyor.

"Evet, elbette. Gayet iyiyim."

Dee'nin ses tonu şüphe dolu. "Kızarmışsın sen. Neden kızardın?"

Kate pek çok konuda son derece başarılıdır. Yalan söylemek dışında. O konuda berbat olduğunu söylemem gerekir.

Elini havada sallıyor. "Bil... bilmem ki."

"Mastürbasyon mu yapıyordun yoksa?" diye takılıyor Dee ona.

Ah, tüm melekler ve azizlere sesleniyorum. Keşke öyle olsaydı.

Kate'in benim karşımda kendisini tatmin etmesini izlemek efsane olurdu doğrusu. Büyük fantezilerimden biri de bu. O tereddüt ediyor ama bu fikre ısınmasını sağlamaya çalışıyorum. Bir taşla iki kuş falan filan.

Erkekler için çok azdırıcı bir şey. Siz bayanlar, işleri biraz renkli hale getirmek istiyorsanız, biraz kendinizle

ilgilenin. Bana inanın. Karşınızdaki adam, bu performansın tekrarı için yalvaracaktır.

Kate burun kıvırıyor. "Hayır, Dee, mastürbasyon falan yapmıyordum."

Delores hâlâ ikna olmuş değil. "O puştla telefonda seks mi yapıyorsun?"

Telefonda seks. Bu da yapılacaklar listemin en tepelerinde yer alıyor.

"Sana Drew'a öyle dememeni söylemiştim," diye kaşlarını çatıyor Kate.

"Biliyorum, haklısın. Elimde değil. Yüzü gözlerimin önüne gelince o kelime kendiliğinden ağzımdan çıkıyor."

Kate'in sesi sabırsızlaşıyor. "Oldu. Evet, tamam mı? Drew'la telefonda seks yapıyordum."

"Iyyy! Neden bana söyledin ki bunu? Bilmek istemiyorum."

Kate içini çekiyor. "Neden sordun o zaman? Bak, Dee, şu an *kendini* düşün, olur mu? Ben fotoğrafçı geldiğinde hazır olacağım."

"Tamam. Yardıma ihtiyacın varsa, annen hazır olmak üzere," diyor Delores gönülsüzce. Sonra, "Ya da puştu orada bıraksan nasıl olur? Mavi şeyimiz[30] onun taşakları olabilir mesela," diye öneriyor.

"*Hoşça kal,* Delores." Kate kapıyı kapatıyor.

30 Amerika'daki geleneklere göre gelin, kendisine iyi şans getirmesi için düğün esnasında üzerinde mavi bir şey taşır. (Çev.)

Dee'nin kendi yatak odasının kapısını kapattığını duyduktan sonra, bizim kapımızı da kilitleyerek bana dönüyor. "Gözü üzerimizde. Seni gizlice buradan çıkarmadan önce kafasını başka bir şeye verdiğinden emin olmam gerek. Bir süre burada takılman gerekebilir."

Sırıtıyorum. "Ah, olamaz... Peki o süreyi nasıl dolduracağız?"

Kate dönüp unutulmuş koltuğa doğru ilerlerken ipek sabahlığı salınıyor. "Ben giyinirken *sen, Bridal* dergisini inceleyerek vakit geçireceksin. Kimse beş dakika içinde insan içine çıkacak hale gelemez."

Omuz silkiyorum. "Tıraş da olacaksam yedi dakika yeter."

"Yine de takılacak vaktimiz yok. Şipşak patlatmak için bile."

Peşinden gidiyorum. "A – her zaman takılacak vaktimiz vardır. B – bu şipşaktan ne anladığına bağlı. Ne kadar *çabuk* ismimi haykırmaya başladığını düşünüyorum da. Geçmişteki deneyimlerim, bunu gayet hızlı halledebildiğimi gösteriyor."

O anda ilk kez, şifonyerin üzerinde duran dantelli iç çamaşırlarını fark ediyorum. Tülden beyaz bir büstiyer ile onunla takım tangası. Çenemle onları işaret ediyorum. "Jartiyer takmayacak mısın?"

İç çamaşırlarına hayran sayılmam ama illa giymeniz gerekiyorsa, jartiyerler daima hoş bir hava katar.

Kate topuzunu çözerek saçlarını salıyor ve başını sallayınca koyu renkli parlak tutamlar omuzlarına düşüyor.

Saçlarının, yatakta yuvarlanmış gibi dağınık bir hali var ve koyu renk gözlerinin, kalkık burnunun ve tatlı dudaklarının incelikli güzelliğini vurguluyor.

"Hayır, jartiyer takmayacağım," diye yanıtlıyor. "Elbiseyi gördüğünde sebebini anlarsın –" Bir an duraksıyor ve yüzünde bir panik ifadesi belirirken yatağın kenarında asılı elbise torbasına dönüp bakıyor. "Elbiseme bakmadın, değil mi?"

Gözüm hâlâ Kate'in dağınık saçlarında. Ellerimi o yumuşacık dalgalarının arasında gezdirip kendimi ona bastırırken saçlarını parmaklarıma dolamayı hayal ediyorum.

O yüzden, "Hayır, bakmadım," derken sesim hiç de ikna edici çıkmıyor.

Kate, öğrencisini azarlayan bir öğretmen gibi parmağını bana uzatıyor. "Gerçeği söyle, Drew."

"Beni on yaşında mı sanıyorsun sen?"

"Bazen öyle davranıyorsun. Ama şimdi konumuz bu değil. Elbiseme gizlice baktın mı?"

Kollarımı beline dolayarak onu kendime bastırıyorum. "Hayır, bebeğim, elbisene bakmadım."

Kate kollarıma yerleşerek tişörtümün yakasıyla oynarken, "Bakmamana sevindim; çünkü seni şaşırtmak istiyorum. Beni o elbisenin içinde görünce aklını yitireceksin. En sevdiğin elbisem o olacak," diye açıklıyor.

Onun alnına bir öpücük kondurarak dudaklarımı şakağına doğru kaydırıyorum ve oradan da yanağına iniyorum. "En sevdiğim elbisen daima... yerde olan elbisen olacak."

Ellerimi ipeksi omuzlarında gezdirirken alt dudağını dişliyorum. "Tıpkı bu sabahlık gibi." Kate kollarını indirerek sabahlığı üzerinden sıyırmama izin veriyor. Sabahlık bacaklarından kayarak yere inerken, "İşte en sevdiğim bu," diyorum.

Sonra yüzünü avuçlarıma alarak onu öpüyorum. Hiç vakit kaybetmeden dilimi diline doluyorum ve o da bana karşılık veriyor.

Öpücüklerin arasından, "Tadın şampanya gibi," diye fısıldıyorum.

Ben omzuna yönelip dişlerimi teninde gezdirirken kıkırdıyor. "Mimoza[31]. Kahvaltıda birkaç tane içmiştim, sonra banyodayken devam ettim."

Bacağımla onun dizlerini aralıyorum ve kalçalarını okşayarak onu kucağıma çekiyorum. Bana sürtününce inildemekten kendisini alamıyor. Başımı kendisine doğru çekip bana mimoza tadında bir öpücük daha veriyor.

Yatağa doğru gerilerken onu kucağımda sıkıca tutuyor ve sonra buruşuk örtülerin arasına bırakıyorum. Tişörtümü başımdan çıkarıp atarak spor şortumu yere fırlatıyorum.

Her zamanki gibi istekli olan aletim anında sertleşirken Kate dirseklerinin üzerinde doğrularak beni gözleriyle yiyip bitiriyor. Yanakları arzuyla pespembe kesilmiş, dudakları aralık ve dizlerini beklentiyle birbirine sürtüyor. *İnanılmaz bir görüntü.* Arzuyla dudaklarını yalayarak beni izlerken bir sonraki hamlemi yapmamı bekliyor.

31 Şampanya ve herhangi bir turunçgil (genellikle portakal) suyundan yapılan kokteyl

Ben ise Kate'in kendisine dokunmasını seyretmenin nasıl olacağını düşünüyorum. Belki, *sen bana gösterirsen, ben de sana gösteririm* yaklaşımına ihtiyacı vardır? Aletimi elime alarak okşamaya başlıyorum. Kate büyülenmiş gibi her hareketimi izliyor. Birkaç kez daha kendimi okşadıktan sonra, "Bilirsin, şampanyayı pek sevmem. Ama belki de şu ana dek yanlış kadehten içmişimdir. Bu teoriyi test etmeliyiz," diyorum.

Komodinden Kate'in kadehini alıyor ve yatakta onun yanına yerleşiyorum. Benim elimi çekerek kendi elini uzatıyor ve beni ustaca okşamaya başlıyor.

İnlemekten kendimi alamıyorum.

Kadehi ona doğru uzatarak hafifçe yana eğiyorum ve soğuk sıvıyı göğüslerinin arasına döküyorum. Nefesini tutarken beni daha sıkı kavrıyor. Öne eğilerek meyve suyuyla karışık şampanyayı yalıyorum. Dilimi o mükemmel göğüslerinin çevresindeki her bir damlada gezdirirken hem içkinin, hem onun tadını alıyorum. Sarhoş edici bir karışım bu.

"Hmm... çok güzel."

Elini üzerimde hissetmeyi ne kadar sevsem de, Kate'in bileklerine yapışıp başının üzerine kaldırıyorum. Sırt üstü uzanmak zorunda kalıyor. Yatağın önünde diz çökerek ona doğru uzanıyorum ve göğüslerine biraz daha mimoza döktükten sonra dilimi üzerlerinde gezdiriyorum. Yatakta kıvranarak arzularımı iyice kabartan istekli bir sesle inildiyor.

Birkaç damla da karnına dökülüyor ve Kate istemsizce geriliyor. Ama sıcak dudaklarımın teninde tatlı sıvıyı takip

ettiğini hissettiği anda tekrar gevşiyor. Dilim göbek deliğinin üzerinde gezinip kalçalarına doğru inerken iniltisi kesik nefeslere dönüşüyor. Dişlerimi kalçalarına sürterken ise kesik nefesleri yerini tiz çığlıklara bırakıyor.

Kate'in bacak arasını tıraş etme konusunda ilginç fikirleri var. Bugün tam ortada, içimde yüzümü gömme isteği uyandıran belli belirsiz kare bir şekil yer alıyor.

Kendimi çok fazla tutmuyorum.

Kadehi onun üzerinde tutarak sıvının geri kalamnı açık duran bacaklarının arasına döküyorum. Sonra dudaklarımı oraya gömerek alkolü bırakmadan önce son bir âlem yapan alkolik gibi her damlanın tadını çıkarıyorum.

Aldığım tat, duyduğum koku, hissettiğim pürüzsüz ve ıslak teni başımı döndürüyor. Dudaklarımı ona bastırarak inildiyorum ve Kate keyifle haykırıyor.

İki parmağımı bacaklarının arasına götürerek daireler çiziyorum. Kate kalçalarını kaldırıyor ve içgüdüsel olarak dilimin hareketine göre ileri itiyor.

Bacaklarını sıkıca başıma yaslıyor ve kalçalarını kavrayarak dudaklarımı ona yaslıyorum. Dudaklarından uzun ve çatallı inilti yükselirken bir anda kaskatı kesiliyor.

Sonra tatmin olmuş ve yorgunluktan tükenmiş bir halde kollarımda gevşiyor.

Onu tatmin etmenin, ona mutluluk vermenin bana hissettirdiği duygu hâlâ aynı. Ama bu beni ne kadar mutlu ederse etsin, kendi haz düşkünü arzularım beni esir alıyor ve futbol maçında tezahürat yapan tribünlerin coşkusu gibi sarmalıyor.

Hadi, hadi, hadi!

Dizlerimin üzerinde doğrularak Kate'in bacaklarını ikiye ayırıyorum ve kendimi oraya gömüyorum.

Bundan daha güzel bir şey olamaz. Dünya üzerindeki hiçbir his bu denli mükemmel değildir. Kendimi ileri bastırdığımda Kate'in sıcaklığının beni kavradığını hissediyorum. Öyle yoğun ki, neredeyse acı verici.

Başımı geri atarken aldığım zevkin tadına varıyorum. Sonra kalçalarımı geri çekerek kendimi tekrar bastırıyorum.

Onun bacaklarına yaslanarak sert ama yavaş davranıyorum. İçine gömüldüğümde kalçalarımı iki yana sallayarak kendimi ona sürtüyorum. İlk orgazmın etkisini atlatmış, ikinciye yaklaşıyor. Kalçalarımın her hareketiyle, Kate keskin nefesler eşliğinde haykırıyor.

"Evet!"

"Drew!"

"Daha sert!"

Kate sırtını geriye eğerek beni sıkıca kavrarken içimde titreşen zevk kalçalarımın son bir hareketiyle dışarı taşıyor. Haykırarak bir küfür savuruyorum.

Nefes nefese onun üzerine yığılıyorum ve Kate göğsü inip kalkarken dudaklarını benimkilere bastırıyor. Başımı çevirip kesik nefeslerle boynuna yaslanıyorum.

Hafif bir gülüşle, "Vay. Anlaşılan dün gece beni gerçekten özlemişsin, ha?" diyor.

Gülümsüyorum. "Beni ele veren ne oldu?"

Yan tarafıma dönüyorum ve Kate bana sokuluyor. Kalp atışları yavaşladığında ise, "Şimdi yine banyo yapmam gerekecek. Beni ter içinde bıraktın," diye söyleniyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ben terli halini seviyorum. Bence böyle kalmalısın."

Burnunu kırıştırıyor. "Kokuyorum."

Yüzümü boynuna bastırarak abartılı bir şekilde içimi çekiyorum. "Ter ve seks gibi kokuyorsun... ayrıca benim kokum da üzerine sinmiş. Çok çekici. Chanel, vajinanın yanında solda sıfır kalır."

Erkekler, kokularının bir kadının üzerine sinmesine bayılırlar. Bu, onun üzerinde hak iddia etmenin en ilkel yoludur. Diğer erkeklere o kadının başının bağlı olduğunu göstermenizi sağlar. Elbette çok hayvani bir dürtü ama yine de iştah açıcı.

"İğrençsin. Yine banyoya gireceğim."

Gülüyorum. "Nasıl mutlu olacaksan."

Ayrıca bu, onu tekrar terletmem için bana bir sebep verecek.

Daha doğrusu, *bir sebep daha.*

Beş dakika boyunca sarılarak yattıktan sonra, Kate başını göğsümden kaldırarak, "Buradan çıkman gerek," diye emrediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Beni şimdiden kovuyor musun? Kendimi kullanılmış hissediyorum."

Gülüyor.

"Anladım ben. Sen sadece bedenimi istiyorsun," diyorum.

Kate ses tonumu taklit ederek cevap veriyor. "Hmm... aynen öyle. Gerçi aklm da zaman zaman eğlenceli olabiliyor."

Poposuna bir şaplak indiriyorum.

Şak.

Ciyaklayarak yataktan fırlayıp ona ulaşamayacağım bir mesafede duruyor.

"Giyin hemen." Kate kıyafetlerimi bana fırlattıktan sonra sabahlığını üzerine geçirip parmak uçlarında meydanın boş olup olmadığına bakmak için kapıdan çıkıyor.

Geri döndüğünde beni giyinik buluyor.

Elini bana uzatıyor. "Hadi, Dee kendi odasında. Güvenle çıkabilirsin."

Onun eline yapışıyorum ama beni sertçe çekiyor. "Gitmek istemiyorum. Benimle küvette bir denizkızı gibi seviş de, şu meşhur Plaza Hotel'i biraz kirletelim."

Kate başını iki yana sallıyor. "Bugün olmaz. Birkaç saat içinde görüşürüz."

İç çekiyorum. "İyi, tamam." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Dakikaları sayacağım."

Kate alaycı konuştuğumun farkında olduğu için beni çimdikliyor. "Aşağıda görüşürüz."

"Aşağıda bir sürü insan olacak. Seni nasıl bulacağım?"

Bana gülümsüyor. "Beni gözden kaçırman mümkün değil. Törende sana doğru yürüyen ben olacağım. Üzerimde... gümüş rengi bir elbise olacak."

İkinci Bölüm

Evlilik.

Son sınır.

Orayı ilk geçen Steven olmuştu. Aslında bizim deneğimiz sayılırdı. NASA'nın asla canlı olarak geri dönemeyeceklerini bildiği halde 1950'lerde uzaya gönderdiği şu maymunlar gibi.

Şimdiyse Matthew onun adımlarını izliyor.

Ne? Bugün evlenenin ben olduğumu düşünmediniz, değil mi?

Yok artık, daha neler. Erkek arkadaş olmaya bile zar zor alıştım. Kocalık unvanını taşımaya hazır değilim. Boyumdan büyük işlere kalkışmak istemem. Matthew ise, bunu denemeye kalkışacak kadar çılgın çıktı.

Evlenme teklifi ise anlatmaya değecek bir hikâye. Matthew acayip romantik bir şeyler ayarlamıştı. Restoranın tamamını Delores ile kendisi için kapattırmıştı. Hatta fon müziği için yaylı çalgılar çalan bir dörtlü bile tutmuştu.

Ama o büyük an geldiğinde ne mi olmuş? O kadar gerginmiş ki, hiperventilasyon[32] geçirmiş.

Sonra da düşüp bayılmış.

Kafasını küt diye önündeki masaya vurmuş.

Delores'in ödü patlamış. Kate onun kan görmeye dayanamadığını söylemişti. Hemen acil servisi aramış. Matthew bir şeyinin olmadığı konusunda ısrar etmesine rağmen, onu ambulansla hastaneye gitmeye zorlamış.

İşte orada işler ilginçleşmiş.

Çünkü hastanelerde uymanız gereken belli başlı kurallar vardır. Bunlardan biri de hastane kıyafetlerini giymektir. O yüzden Matthew'u başında kanlı bir bandajla sedye üzerinde içeri götürürken, kıyafetlerini keserek çıkarmaya başlamışlar. Sonra bütün eşyalarını büyük, plastik bir torbanın içine koymuşlar. Evlenme teklifi için aldığı iki yüz bin dolarlık pırlanta yüzük de dâhil.

Yüzüğü kaybetmenin korkusu, Matthew'u anında kendine getirmiş. Sedyeden atlayıp yüzüğü kapmış ve acil servisten fırlayarak Delores'in önünde diz çökmüş. Oracıkta evlenme teklif etmiş.

Yani kıçı anadan doğma çıplak halde hastane kıyafetinin arkasından sallanır halde, acil servisin tam ortasında.

Tahmin edeceğiniz gibi, Delores evet demiş. İki gün sonra, dördümüz Elvis Şapeli'ne gitmek üzere Vegas'a giden bir jete atladık.

Çılgınca mı? Elbette. Ama duruma uygun sayılır, öyle değil mi?

32 Normalden hızlı ve derin nefes alma (Çev.)

Neyse, şehre döndüğümüzde Matthew ailesine evlendiğini haber verdi. Estelle Fisher'ı hiç o kadar hareketli görmemiştim. İki gözü iki çeşme ağlayarak tek çocuğunun düğününe gidemediğinden dert yandı. Ben kendimi o kadar kötü hissettim ki, Matthew'un ne halde olduğunu ancak hayal edebiliyorum. İnsanın annesini ağlatmasının verdiği suçluluk duygusu, cehennem azabından beter.

Frank çok konuşmayan bir adam olduğundan oğluna bakıp, "Bu işi düzelt," demekle yetindi.

Ama yüzündeki ifadeden çok daha fazlası anlaşılıyordu. "Otuz bir yaşında olabilirsin ama bu işi bir an önce yoluna koymazsan seni Park Avenue'nin bir ucundan diğer ucuna kadar pataklarım," diyordu âdeta.

O yüzden şu an buradayız. Matthew ile Delores'in New York'da Frank ile Estelle tarafından düzenlenen büyük evlilik töreninde. Hiçbir masraftan kaçınılmadı. *Tam da* New York sosyetesine uygun bir düğün. Her şeyin çok seçkin ve klas olması gerekiyordu. Öyle de oldu.

Tabii, Delores'in gelinliği hariç. Madonna'nın *Like A Virgin* klibini seyretmiş miydiniz?

Güzel, o zaman Delores'in nasıl göründüğünü biliyorsunuz.

- - -

Kokteyl saati geldi. Düğünlerin en iyi yanı da budur zaten. Bunu ancak şu jartiyer olayı sollayabilir. Ben jartiyeri yakalama konusunda çok iyiyimdir. Bir kızı tanımanın en iyi yolu da, ellerinizi elbisesinde mümkün olduğunca yukarılara kadar gezdirmektir.

Ama bunlar eskide kaldı. Artık her şey çok daha iyi.

Çünkü ortamdaki en çekici kız yanımda oturuyor ve ellerimi istediğim zaman elbisesinde gezdirebilirim.

Kate'in elbisesini nihayet üzerinde görebildiğim için, neden jartiyer giyemeyeceğini söylediğini anlıyorum. Elbisesi gümüş rengi ve kısa. Kısa derken, aklınıza süper mini gelsin. Ve straplez. Ona her bakışımda, elbiseyi üzerinden çekip çıkarmanın ne kadar kolay olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Hele ayakkabıları! Ayakkabılara düşkün olduğumu hatırlıyorsunuz, değil mi? Çok yüksek, şeritli, ucu açık ve...

Delores'in annesi, Amelia Warren ayağa kalkıyor. Omuzlarına dek uzanan, kat kat geriye doğru taranmış, 80'ler tarzında çilek sarısı saçları olan ince yapılı bir kadın. Ve kızı gibi, o da delinin teki. Deli derken, bu kelimeyi en gerçek anlamıyla kullanıyorum.

Kate'in doğum gününde Amelia ona Périgord mağaralarından çıkarılmış doğal kristallerden yapılma, devasa ve gülle gibi ağır bir kolye göndermişti. Bunun Kate'in akciğerlerini şehirdeki hava kirliliğinden koruyacağına inanıyormuş.

Bu ülkede akıl hastalarını zorla hastaneye yatırmanın eskisi kadar sıkı uygulanmaması ne yazık.

Ah, bir de Amelia benden hiç hoşlanmıyor. Sebebini hiç anlamıyorum. Bu güzel düğünden önce onunla sadece bir sefer bir araya geldik ve toplasanız beş kelimeden fazla konuşmadık. Bana fırlattığı kötü bakışların, yeğeniyle ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Ah, bakın! Billy burada! Gelebilmiş!"

İti an, çomağı hazırla. O dangalağın içeri girdiği tarafa dönüp bakıyorum.

Evet, ondan hâlâ nefret ediyorum. Genital iltihap gibi bir türlü yok olmuyor. Son sekiz aydır Los Angeles'ta yaşıyor ve bu durumdan pek hoşlanmasam da Kate ile hâlâ konuşuyorlar. Kate ikisinin sadece – söylerken bana eşlik edin – "arkadaş" olduğunu söylüyor ama ben bunu yemiyorum. Yani, tabii Kate için durum böyle olabilir. Ona inanırım. Ama bir erkek için? Hayatta olmaz.

Bu "arkadaş" kartını oynamak, tarihte bilinen en eski hilelerden biridir. "Ben galiba eşcinselim"den hemen sonra gelir. Herif şu an sadece uygun zamanı kolluyor. Ben işleri batırayım da, Kate gelip omzunda ağlasın diye bekliyor. O an güçsüz ve savunmasız olacağından, dilini anında boğazına sokacak.

Böyle bir şeye hayatta izin vermem.

Billy bizim masamıza yaklaşıyor ve Kate de ayağa kalkıp ona doğru ilerliyor. İkisi sarılırken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Merhaba, Katie."

"Merhaba, Billy."

Affedersiniz, midem ağzıma geldi de yutkunmam gerekiyor.

"Dee-Dee seni görünce çok sevinecek. Gösterin var sanıyordum?"

Billy'nin gülümsemesi kendini beğenmiş ve kurnazca. Tıpkı ikinci el araç satıcıları gibi. "Temsilcim programımı değiştirdi." Kate'i baştan aşağı inceliyor.

O anda Kate'i bir masa örtüsüyle sarmalamak ve bu herifin gözlerini çay kaşığıyla yuvalarından çıkarmak istiyorum.

"Harika görünüyorsun."

Kate gülümseyerek başını yana eğiyor. "Ayy. Çok naziksin. Sen de çok iyi görünüyorsun."

Cidden bu saçmalığı midesi kaldırıyor mu? Benimle kafa mı buluyorsunuz?

Boğazımı temizleyerek ayağa kalkıp onun arkasına geçiyorum. "Warren."

"Evans."

Gözlerimiz, aynı ava atlamaya hazır olan bir sırtlanla aslan gibi kesişiyor. İkimizin de yemek istediği taze av elbette ki Kate.

O sırada annem yanımıza geliyor. "Kate, anneni bulmama yardımcı olur musun? Fotoğrafçı güneş batmadan önce dışarıda birkaç aile fotoğrafı daha çekmek istiyor."

Kate'in koyu renk gözlerine endişe dolu bir bakış yerleşiyor. Gözleri ikimizin üzerinde gezinirken, "Ah... tabii, Anne. Hemen geliyorum," diyor.

"Teşekkür ederim, tatlım."

Kate ikimize de dik dik bakıyor. "Hemen dönerim." Annemin peşinden gitmeden önce omzuma yaslanarak kulağıma fısıldıyor. "Uslu dur, Drew."

Sırıtıyorum. "Bu sabah öyle demiyordun ama."

Gülümsemesi gergin ve gözlerinde beni uyaran bir bakış var. "Şu an öyle diyorum."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına itiyorum. "Ben hep usluyumdur, bebeğim."

Kate gidiyor ve beni baş düşmanımla yalnız bırakıyor. Bu iş çok ilginç olacak gibi.

Billy anında saldırıya geçiyor. "Geçen hafta Kate'e birkaç sesi mesaj bırakmıştım. Anlaşılan mesajlarımı almamış." Ses tonu suçlayıcı. Hakkı da var gerçi.

"Belki seninle konuşmak istememiştir."

Burnundan domuz gibi tuhaf bir ses çıkarıyor. "Ya da belki sen mesajlarımı silmişsindir."

Ona doğru bir adım yaklaşarak gerilemesine sebep oluyorum. "Belki de evimi aramayı kesmelisin."

"Kate ile konuşmak için aradım."

"Aynen, benim evimde oturan Kate'den bahsediyoruz."

"Onun kiminle konuşup konuşmayacağına karar veremezsin. Kendini ne sanıyorsun sen?"

"Onun erkek arkadaşı. Bu durumda da evet, istediğim şeye karar veririm. Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Evans? Ben senin içini görüyorum. Öyle kendinden emin, kibirli havalar takınıyorsun ama içten içe, korkudan altına etmek üzeresin. Çünkü Kate'in seni başından atması an meselesi."

Söylediklerini anlayamamış gibi yaparak alaylı bir tavırla kaşlarımı çatıyorum. "Pardon – karı dilinden anlamıyorum ben. Ne demek istedin şimdi?"

Bana doğru bir adım atıyor ve burun buruna geliyoruz. Tıpkı çan sesi çalmadan önce dövüşmeye hazır bekleyen

boksörler gibiyiz. "Şöyle diyeyim, geri zekâlı. Belki farkında değilsin ama sende bulduğu tek şey teselli. Seninle kafa dağıtıyor. Kate belki bir süre eğlenmesine bakacak ama sonra daha kalıcı kararlar almaya başlayacak."

Gülüyorum. "Senin gibi mi?"

"Ne de olsa ben bir rock yıldızı değil miyim?"

Kate, birkaç ay önce onun bir albüm anlaşması imzaladığından bahsetmişti. Radyoda birkaç şarkısını da duydum. Ama kaç tane albüm satarsa satsın, o benim gözümde daima serserinin teki olarak kalacak. Gerçi rock yıldızı olayında haklı sayılır. Bu güçlü bir silah. Mick Jagger ve Steven Tyler tipli adamlar, bu kartı oynamadan asla birileriyle yatıp kalkamazlardı. Oysaki yılları kadınlarla oynaşmakla geçti.

"Ama hayır, kendimden bahsetmiyorum," diye ekliyor. "Bizim ilişkimiz geçmişte kaldı. Ama bu, seninle devam edeceği anlamına gelmiyor. Onu ne zamandır tanıyorsun, Evans? Sekiz aydır mı? Ben onunla on bir sene boyunca beraberdim, ondan önce de dokuz sene boyunca arkadaştık. Sanırım Kate'in neler yapacağını veya yapmayacağını daha iyi tahmin ederim."

Pekâlâ – bu biraz sert oldu. Kate'in onunla hâlâ konuşmasından nefret etmemin sebeplerinden biri de bu. Çünkü o, Kate'e benden önce sahip oldu. Seksten bahsetmiyorum; onu kaldırabilirim. Kate'in onu sevmesini, hatta neredeyse evlenecek olmasını kastediyorum. Dolayısıyla ne yaparsam yapayım, Kate ile aramız ne kadar iyi olursa olsun, asla onun için ilk olmayacağım. Ve bu berbat bir şey. İkincilik, sadece kaybedenlerin ilki olmak demektir.

Ama bunu itiraf etmektense dilimi koparırım daha iyi.

"Boş konuşuyorsun. Ben Kate'i tanıyorum. Ben –"

Omzumu dürterek lafımı yarıda kesiyor. "Ancak Kate'in izin verdiği kadarını tanıyorsun. Ben onun hayatındaki bütün önemli anlara bizzat tanıklık ettim, geri zekâlı. Anılarla dolu yirmi yıl onun için her zaman *senden* daha değerli –"

Temel Reis gibi davranmak istemezdim. Ama artık burama kadar geldi ve... eh... sonrasını tahmin edersiniz.

Geri çekilip çenesinin ortasına yumruğu indiriyorum. Demir Mike[33] bile bana üstün gelemez. Harika bir hismiş doğrusu. Bunu aylar önce yapmalıydım.

Warren geri geri sendeliyor. Bana saldırmasını bekliyorum ve onu savuşturmaya hazırım. Ama onun beni NY Giants'ın savunma oyuncuları gibi belimden yakalayacağını hiç düşünmemiştim doğrusu.

İkimiz birbirimize dolanarak geri yuvarlanıyoruz ve arkamızdaki makarna standını yerle bir ediyoruz. Marinara sosu her tarafa saçılarak hiçbir şeyden haberi olmayan insanların başından aşağı yağıyor ve kıyafetlerini leke içinde bırakıyor. Biraz *Carrie*'deki domuz kanı sahnesi gibi, değil mi?

Genel inanışın aksine, böyle olaylar filmlerdeki gibi gitmez. O kavgalar planlanmıştır. Provalıdır. Gerçek hayatta erkeklerin kavgaları daha çok yerlerde yuvarlanmak, küfür etmek ve homurdanmak, bu arada da birbirini yumruklamaya veya tekmelemeye çalışmaktan ibarettir.

İzleyin de görün.

33 Ünlü Amerikalı boksör Mike Tyson'ın takma adı.

İkimiz yan yana gelene kadar yuvarlanıyoruz. Onu kendinden uzaklaştırarak gömleğinin yakasına yapışıyorum. Çenesine bir kroşe indirerek ilk kan çıkartan ben oluyorum. İnildeyerek dönüp tepeme çıkıyor ve sol gözüme bir tane indiriyor.

Onu savuşturarak, "Ablam bile daha sert vurur. Karı kılıklı," diye söyleniyorum.

Dişlerini gıcırdatarak göğsüme yapışıyor. "Benimkini ye sen."

Bacağımı kaldırıp onun sırtına indiriyorum. "Çok isterdin, değil mi? Ah, yok, doğru ya, istemezdin. Bu arada Kate o işi harika yapıyor. Onca yıldır ne kaçırdığından haberin yok, seni ahmak."

Evet, biliyorum.

Bunu söylediğime inanamıyorum. Hem de insanlarla dolu bir salonun ortasında. Kate'in *annesinin* önünde.

Birinin nefesini tuttuğunu duyuyorum ve sesi kız arkadaşıma çok benziyor. Bundan bir şey çıkaracak olursam, hayatım boyunca bir daha oral seks yapamama ihtimalim çok yüksek.

Yine de cevabı iyi yapıştırdım, öyle değil mi?

Hiç beklemediğim bir anda, havaya bir kahve kokusu yayılıyor. Bir saniye sonra ise, bacaklarımın alev aldığını hissediyorum. Orta Çağ'da muhafızların surlardan istilacıların üzerine döktüğü kızgın yağ gibi yakıp kavurucu bir şey.

"Ahh! Tanrım!"

Bir anda Warren da ben de, birbirimizin dişlerini dökmeyi unutuyoruz. Üzerimize dökülen sıcak sıvıdan kurtulmaya çalışmak gibi daha önemli işlerimiz var.

Başımı kaldırdığımda, Amelia Warren'ın şeytani bakışlarını karşımda görüyorum. Elinde az önce kahveyle dolu olan iki sürahi tutuyor. İkisi de şu an bomboş.

Aşağı eğilip bir eliyle benim, diğer eliyle ise Warren'ın kulağına yapışıyor. İkimiz de anında hareketsiz kalıyoruz. Amelia Warren gündüzleri baş ağrısı, geceleri ise Ninja savaşçısı.

Bizi Rahibe Beatrice'in eski güzel günlerde yaptığı gibi kulaklarımızdan tutarak dışarı sürüklüyor. Ama sessiz kalmıyoruz.

"Ah... kahretsin.... Aaaahhhhhhhh!"

"Amelia Teyze, bıraksana! Ben müzisyenim, kulağım bana lazım!"

"Sızlanmayı kes! Beethoven da sağırdı ama gayet iyi işler başardı."

Bizi yan odalardan birine sürüklüyor. Gözümün kenarından Kate'in de peşimizden geldiğini görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, sırtı dimdik. Bunlar benim için iyi işaretler sayılmaz. Kapıyı açıyor ve dördümüz içeri gidiyoruz.

Ve hepimiz olduğumuz yerde kalıyoruz. Çünkü Kate'in annesi Carol ile bizim yaşlı, sessiz, rakamlarla haşır neşir George Reinhart boş bir masanın üzerine çıkmış, arabalı sinemada arka koltukta işi pişiren iki genç gibi yiyişmeye dalmışlar.

Dalga geçmiyorum.

Kate'in ağzı açık kalıyor. Gördüklerine inanamaz bir hali var. "Anne?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Vay. Yürü be, George."

Daha önce Kate'in annesinin acayip çekici olduğundan bahsetmiş miydim? Ama öyle. Hem de nasıl.

Elli yaşlarında, dalgalı kızıl – kahve saçları, çevresinde belli belirsiz kırışıklıklar olan tanıdık koyu renk gözleri ve sıcak bir gülümsemesi var. Vücudu yaşından ötürü hafifçe yuvarlaklaşmış ama hâlâ ufak tefek. Bir kadının ilerleyen yıllarda nasıl görüneceğini tahmin etmenin en iyi yolu, annesine bakmaktır. Daha önce ne kadar şanslı olduğumun farkına varamadıysam, Carol Brooks'u gördüğüm anda bundan emin olmuştum.

Carol ile George, ateşe değmiş gibi birbirlerinden ayrılarak üstlerini başlarını düzeltirken utanç dolu özürler sıralıyorlar. Carol'ın yüzü bana *Blue's Clues*[34]'daki pembe köpeği hatırlatıyor. Kate'in kızarma konusunda kime çektiği belli oldu. George kravatını düzelterek düzgün görünmek için elinden geleni yapıyor. Sanki az önce elleri Carol'ın göğüslerinde yakalanmamış gibi.

Başını bizim olduğumuz tarafa doğru sallıyor. "Çocuklar. Kate."

Ona el sallıyorum.

"Anne, fotoğrafçı seni çağırıyor," diye söyleniyor Kate. Carol, bir çıkış yolu bulduğu için rahatlamış bir halde kapıdan fırlayıp gidiyor. Amelia-san ise kung-fu ustası gibi yapıştığı kulağımı bırakarak eğitim çavuşu gibi topuklarının üzerinde dönüyor.

34 Amerika'da yayınlanan bir çizgi film serisi.

Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "İşe bak... bunu hiç beklemiyorduk, öyle değil mi?"

Kate kaşlarını çatıyor. Amelia ise parmağını göğsüme yaslıyor. "Sen benim sorumluluğumda olmasan da, bir daha ağzından öyle laflar duyarsam, senin elini kolunu bağlar, burnunu kapatır, deterjanı ağzına boca ederim. Gerçi annen bunu uzun zaman önce yapmalıydı! Anlaşıldı mı, beyefendi?"

Sonra öfkesini Warren'a çeviriyor. "Hele sen, Tanrı aşkına, biraz aklın başında davransana! Seni pataklayamayacağım kadar büyüdüğünü düşünüyorsan, fena yanılmışsın, genç adam. Ben seni böyle mi yetiştirdim?"

Billy bakışlarını yere indiriyor. "Hayır, teyzeciğim."

"Siz ikinizin akşamın geri kalanında salonun iki ayrı köşesinde durmanızı istiyorum. İkinizden biri bir daha olay çıkaracak olursa, kıçınıza tekmeyi yapıştırırım." Bir of çekerek odadan çıkıp gidiyor ve Warren da köpek yavrusu gibi onun peşine düşüyor.

Ben de Kate ile yalnız kalıyorum.

Üçüncü Bölüm

Aramızda ağır bir sessizlik oluşuyor. İnsanın ne yapacağım, ne söyleyeceğini bilemediği türden bir sessizlik. Kate sert hareketlerle volta atıyor. Çok öfkeli bir hali var. Nihayet gelip önümde duruyor.

"Sana ne söyleyeyim, onu bile bilmiyorum."

Hafifçe kıpırdanıyorum. "O başlattı."

Gözlerini kısıyor. "Ciddi misin sen?"

Bir an durup düşünüyorum. "Öyle sayılır."

Kate başını iki yana sallıyor. Çikolata rengi gözlerinde incinmiş bir ifade var. "Benim duygularıma hiç mi önem vermiyorsun, Drew?"

"Hadi ama, Kate. Böyle yapma," diyorum.

"Ne yapmayayım?"

"Bu olayı büyütüp işi sana saygı duymamama ya da önem vermememe falan getirme. Ardında öyle karmaşık şeyler yatmıyor. Ondan nefret ediyorum. Burada olmasından nefret ediyorum. Kalkıp onunla konuşmandan nefret ediyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu konuyu aştık sanıyordum. Billy ile arkadaşlığımız seninle ilişkimizin

çok öncesine dayanıyor. Biz bir arada büyüdük. Tıpkı sen, Matthew ve Steven gibi. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Biliyorum. Dünyada eski dostlardan daha değerli hiçbir şey olamaz. Onlar sizi anlar, neden böyle biri olduğunuzu bilir, yaptığınız şeylerin arkasındaki sebebi görürler. Hiçbir açıklama yapmanıza gerek kalmaz.

"Matthew ile Steven'ın beni çıplak görmüşlüğü yok ama."

Görmüş olsalardı da bundan pek keyif alacaklarını sanmıyorum.

"Şehrin yarısı seni çıplak görmüştür, Drew."

"Hiçbir anlamı olmayan, adını bile bilmediğim –"

"Ne zaman dışarı çıksak adım başı rastladığımız kadınlar!"

Sesim yükseliyor. "Ne yapabilirim yani?"

Onun sesi benimkini de bastırıyor. "Bir şey yap demedim!"

"O zaman neden bu konuyu açıyorsun ki?"

Aramızdaki tartışmanın şiddetlendiğini hissedebiliyorum. Elimi saçlarımdan geçirerek sesimi normale döndürmeye çalışıyorum. Sakin olmaya çalıştığımdan değil de mantıklı davranmak istiyorum.

"Peki, sana ya o, ya ben desem... İkimizin birden hayatında olamayacağını söylesem? O zaman ne derdin?"

Kate kekeliyor. "Bana... bana rest mi çekiyorsun sen?"

"Hayır. Varsayımsal konuşuyorum. Sana böyle desem, kimi seçerdin?"

Bu sorumu kafasında tartarken gözleri uzaklara dalıyor. Bunu düşünmeye bile gerek görmesi, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar canımı sıkıyor.

Kate tekrar bana bakıyor. "Seni seçerdim. Billy benim geçmişim ve ona çok değer veriyorum. Ama sen geleceğimsin."

Rahatlayarak bir nefes koyveriyorum. Ama anlaşılan çok çabuk davranmışım; zira sözlerini sürdürüyor. "Ama bu yüzden senden nefret ederdim, Drew. Bu, bana... bize zarar verirdi."

Ona böyle bir seçim yapmak zoruna olmadığını söylemeliyim, biliyorum. Beni seçeceğini bilmek yetmeli. Söylemem gerek, ama söylemiyorum.

Kate, kapıya doğru yöneliyor. "Gidip Delores'e yardım etmem gerek."

Peşinden gidiyorum. "Hey, konuşmamız daha bitmedi."

Eli, kapı tokmağında. "Farkındayım ama şu an bunu düşünemem, tamam mı? Sen... Billy'den uzak dur yeter. Sonra konuşuruz."

Parlak saçlarını savurarak uzaklaşıyor.

- - -

Balo salonuna dönerek duvara yaslanıyorum. Tasarımcı kıyafetleri içindeki orta yaşlı konukların dans etmelerini seyrediyorum.

Ablam Alexandra yanıma geliyor ve o da duvara yaslanıyor. "İlginç bir gösteriydi doğrusu."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yine başlama, Lex."

Omuz silkiyor. "Tamam. Sadece işlerin sarpa sardığını gördüm ve sana bir el atayım dedim. Ama istemiyorsan..."

Bir an teklifini bekletiyor. Dayanamayıp, "Ne?" diye soruyorum.

İç çekiyor. "Bu işlerde deneyimsizsin, o yüzden sana birkaç tavsiye vereyim. İlişkiler ancak, iki taraf da karşısındakinin duygularına öncelik verirse yürür. Böyle

yapmazlarsa, işler karışır. Örneğin Matthew ile Delores'e bak. Kızın senden pek hoşlanmadığı ortada ama bunun aralarına girmesine izin vermiyor. Sence ona artık seninle görüşmesini istemediğini söyleseydi, Matthew kendisini nasıl hissederdi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu aynı şey değil."

"Sana göre olmayabilir. Ama Kate'e sorarsan, tamamen aynı şey."

Öfkeyle yumruklarımı sıkıyorum. "Ne demek istiyorsun yani? Herifi bize davet edip pijama partisi mi vereyim? Birbirimize manikür mü yapalım?"

Lex gözlerini deviriyor. "Hayır, onunla arkadaş olmana gerek yok. Sadece bir şeyleri sindirmeyi öğren ve Kate'in onunla arkadaş olduğunu kabul et."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onun tavsiyesini duymazdan geldiğimi belli edercesine gözlerimi etrafta gezdiriyorum.

Omuz silkiyor. "Ne istersen onu yap. Söylediğim her şeyi duymazdan gel, duygularının seni kontrol etmesine izin ver, Kate'in hislerini tamamen yok say." Omzumu sıvazlıyor. "İşlerin nasıl gittiğini bana haber verirsin."

Sonra çekip gidiyor. Ben ise orada öylece dikiliyorum. Evet, farkındayım, yüzüm ekşidi.

Gözlerimi içeride gezdiriyorum ve Kate'in Delores'le konuştuğunu görüyorum. Arkadaşının söylediği bir şeylere gülümsüyor ama gözleri farklı bakıyor. Gülümsemesi sahte. Rol yapıyor.

Kahretsin.

O sırada Warren'ın barda oturduğunu görüyorum. Bakışlarım ikisinin arasında geziniyor.

Sonra derin bir nefes koyverip oraya doğru ilerliyorum. Barmene başımı sallıyorum. "Viski. Duble olsun."

Bok yemek mi? Ağızda pek iyi bir tat bırakmıyor. Bu tadı temizlemek için bir şeylere ihtiyacım olacak.

- - -

Bir saat sonra, Billy Warren hakkında üç şey öğrenmiş durumdayım:

1) Müziği seviyor

2) Yeni arabasına bayılıyor

3) Adabıyla içmeyi bilmiyor.

Bizim dangalağın bünyesi bayağı hafif çıktı. Gerçi benim için daha iyi. İnsanlar sarhoşken dürüst konuşur.

"... bebek poposu gibi yumuşak özel yapım deri koltuklar..."

Falan filan. Şu ana kadar onu yarım kulakla dinledim. Yoksa ben de onun kadar kafayı bulmuş olacaktım. Ama ısınma turları bitti. Artık sadede gelsem iyi olacak.

"Pekâlâ Billy, şimdi bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Erkek erkeğe konuşalım. Kate'le tekrar takılmanın peşinde misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Yok be, dostum... Kate ile ben... o iş geride kaldı. İlişkimiz, biz bitirmeden çok önce bitmişti aslında. Köprünün üstünden çok sular aktı."

"Altından."

"Aynen. Çok küçük yaşlardan beri beraberdik. Demek istediğim, onu çok seviyorum, her zaman seveceğim. Tabii... kardeş gibi diyemem, çünkü o işi yaptık..."

Bunu şu an söylemese de olurdu.

"... ama neredeyse öyle. Onunla Delores bende özel bir yere sahip. Çok uzun bir zaman dünyaya karşı üçümüz bir arada durduk, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

O birasından bir yudum alırken, söylediklerini sindirmeye çalışıyorum.

Sonra bana doğru eğiliyor ve bir sır verecekmişçesine sesini alçaltıyor. "Kate çok mutlu, biliyorsun, değil mi? Şu son birkaç aydır sesi çok mutlu geliyor. Benimle olduğundan daha mutlu olduğu kesin. Dee-Dee de öyle diyor."

Parmağını bira şişesindeki etikette gezdiriyor. "Ama bu işler nasıldır, bilirsin. Yüksekten uçarsan, düşüşün sert olur. Sen de öyle uzun ilişkiler yürüten bir tipe benzemiyorsun. O yüzden Kate'in ne kadar üzüleceğini düşününce, çekip seni vurasım geliyor."

İşte *buna* saygı duyabilirim.

Onun sırtını sıvazlıyorum. Belki gerekenden biraz daha sert, ama olsun. "Sana bir şey söyleyeyim, Billy. Onu üzeceğim gün, sana silahı kendi ellerimle veririm."

Sarhoş bakışları beni şüpheyle süzüyor. Sonra bana elini uzatıyor ve sertçe elini sıkıyorum.

Neden şaşırdınız ki? Ben de olgun davranabilirim. Bazen yani. Hem onu bir sonraki görüşümde suratına yumruğu indirmemeye karar vermiş olmam, Kate'e o kahrolası mesajlarının hepsini ileteceğim anlamına gelmiyor.

Neyim yani ben? Aziz falan mı?

O sırada yanı başımda söz konusu güzel kadın beliriyor ve ikimizin bar taburelerinin arasında dikiliyor. "Neler oluyor? Bu da ne böyle?"

Açıklamaya yelteniyorum ama Warren benden önce davranıyor. "Endişelenme, Katie. Evans'la ben... savaş mızraklarını gömüyoruz."

"Baltalarını demek istedin."

"Onları da."

Kate'in bakışları ikimizin arasında geziniyor. Onu temin edercesine sakince gülümsüyorum.

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Nasıl yani? Kavga ettiniz, sonra iki tek attınız ve birden kanka mı oldunuz? Dışarı çıkıp duvara beraber işemeyi de düşünüyor musunuz bari?"

Warren elini kaldırıyor. "O kadar da abartmayalım. Çıkıp birlikte takılacak, langırt falan oynayacak halimiz yok. Ama Evans intihar etmeye falan kalkar da, yardıma ihtiyacı olursa..." Kendi göğsüne vuruyor. "Araması gereken kişi benim."

Kadehimi kaldırıyorum. "İyi söyledin."

Bir tek yuvarlayarak ayağa kalkıyor. "Bu arada ben de dans pistindeki şu fıstığın yanına gideceğim. Bütün akşam bana iş atıp durdu. Amelia Teyzeme beni beklememesini söylersin. Bir de, Evans, arkanı kolla. Kuzenimin düğününü berbat ettik. Dee-Dee bunu yanımıza bırakmayacaktır."

Başımla onaylıyorum. "Uyardığın için sağ ol."

O gittikten sonra, bir an sessizlik çöküyor. Sonra Kate yandan bana bakıyor. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Drew?"

Şaşırıyorum. Yüzümde masum bir ifade beliriyor. "Ben mi? Hiçbir şey yapmaya çalıştığım yok. Sadece sana olan sevgimin, ona olan nefretime baskın geldiğini fark ettim. Bu kadar basit."

Ağır ağır başını sallarken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Peki bunu oral seks becerilerimi ailemiz ve arkadaşlarımıza duyurmadan önce düşünemez miydin?"

Öylesi muhtemelen daha iyi olurdu.

"Haklısın. O konuda üzgünüm. O an kendimi kaptırdım işte. Gerçi Tanrı şahidim olsun ki, söylediklerim tamamen doğruydu."

Burun kıvırarak başını iki yana sallıyor. "Pislik."

Bunu duyunca, beni affettiğini anlıyorum. Ellerimi beline yaslayarak onu kendime çekiyor ve konuyu değiştiriyorum. "Bu akşam ne kadar muhteşem göründüğünü söylemiş miydim?"

Kate kollarını omuzlarıma dolarken gülümsüyor. "Son birkaç saattir, hayır."

"Söylediğimi var say o zaman."

Bana doğru sokularak başını göğsüme yaslıyor.

Bir anda her şey tekrar rayına oturuyor.

"Teşekkürler, Drew."

Bunu sadece iltifatım için söylemediğini biliyorum. Yüzümü onun saçlarına gömerek hâlâ aklımı başımdan almayı başaran kokusunu içime çekiyorum.

"Senin için her şeyi yaparım, Kate."

Onun başının üzerinden Warren'ı ve daha da önemlisi, asıldığı kadını görüyorum. Ve gülmeye başlıyorum.

Kate başını kaldırıyor. "Ne oldu?"

Çenemle onları işaret ediyorum. "Warren, Christina Berman'la konuşuyor. Matthew'un uzaktan bir kuzeni."

Kate dönüp onlara bakıyor. "Peki bunun neresi komik?"

"Bir sene öncesine kadar, onun aleti benimkinden de büyüktü. O zamanlar erkekti."

Kate'in gözleri yuvalarından fırlıyor. "Vay be. Hiç öyle görünmüyor ama."

"Hem de hiç."

Sonra bakışları bana dönüyor. Düşünceli bir hali var.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Gözleri parıldıyor. "Hiç. Sadece... seni seviyorum, bunu biliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Beni sevmek zor değildir."

Gülerek elini yanağıma götürüp usulca okşuyor. "Bir tane yapıştırmak da zor değil."

"Çok müstehcen. Bir ara bunu denemeliyiz."

Tekrar kıkırdayarak beni hafifçe öpüyor. Sonra geri çekilerek omzunun üzerinden başparmağıyla dans pistini gösteriyor. "Dans etmek ister misin?"

Kendimi neredeyse hakarete uğramış hissediyorum. "*Electric Slide* mı? Hiç sanmıyorum."

Dans etmeye karşı olduğumdan falan değil. Bazı erkekler dans etmenin efemine bir şey olduğunu düşünür ama ben buna katılmıyorum. Günümüzdeki danslar, insanlarla dolu bir salonun ortasında üzerinizde kıyafetlerinizle sevişmeye benziyor. Ve buna kesinlikle varım.

"Ne yani? Electric Slide yapınca havan mı bozulur?"

"Evet, bozulur. Ayrıca grup dansları, Steven'ın tekelindedir."

Yanında Mackenzie ile grubun en önüne geçmiş, dans pistinin altını üstüne getiren eniştemi gösteriyorum. "Ayrıca Funky Chicken'ı da çok iyi becerir."

- - -

Birkaç saat sonra, hep beraber mekanın özel otoparkına doğru ilerliyoruz. Kravatım çoktan çıkmış, gömleğimin ilk üç düğmesi ise açık. Kate mezuniyet balosundan çıkan bir genç kız gibi benim smokin ceketimi giymiş ve kolları öyle uzun geliyor ki eli içinde kaybolmuş. Yine de el ele yürüyoruz. Steven, uyuyan Mackenzie'yi omuzlarına almış, yanında yürüyen Alexandra ise bir eliyle elbisesini

düzeltirken, diğer elinde ayakkabılarını taşıyor. Matthew ile Delores çoktan dışarı çıkmış, birer ikişer ayrılan konuklarına veda ediyorlar.

Matthew bizi fark ettiğinde koşarak yanımıza geliyor. Yüzünde gergin ve vicdan azabıyla yüklü bir ifade var.

"Drew... hiç haberim yoktu, dostum. Cidden çok üzgünüm."

"Ne oldu ki?"

Ensesini ovalayarak gözlerini birkaç metre ötede, zemin kata park ettiğim, otoparkın ışıkları altında net bir şekilde görünen arabama çeviriyor.

O anda ben de arabamı görüyorum. Daha doğrusu, üzerine kazınmış olan sözcükleri fark ediyorum.

BÜYÜ ARTIK

"Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Öne doğru sendeleyerek bebeğimin önünde dizlerimin üzerine düşüyorum. Elimi kazınmış olan harflerin üstünde gezdirerek onları silmeye çalışıyorum. Sonra, omzumun üzerinden Delores'e bağırıyorum. "Seni kalpsiz canavar! Bunu nasıl yapabildin?"

Arabama dönerek yatıştırıcı bir sesle fısıldıyorum. "Hepsi geçecek. Seni şehirde bulabildiğim en iyi tamirciye götüreceğim. Böyle bir şey hiç olmamış gibi görünecek. Kimse üzerindeki izleri fark etmeyecek."

İleriden Billy Warren'ın da ıstırap dolu ağıtını duyuyorum ve Delores'in onun yeni arabasına da el attığını anlıyorum.

O dangalağın acını hissedebiliyorum.

Delores rahat bir tavırla yanımıza geliyor. Gözlerinde alaylı bir ifadeyle, parmaksız dantel eldiven giyen elini

kalçasına yaslayarak bana bakıyor. "Bir daha böyle saçmala da aynı şeyi bu sefer alnına kazıyayım."

Sonra neşeli bir tavırla gülümsüyor. "Herkese iyi geceler. Bu güzel günümüzde yanımızda olduğunuz için teşekkür ederiz."

Gölgelerin arasında kaybolup gidiyor.

Matthew'un Koruyucu Meleği için çok üzülüyorum. Anlaşılan çok fazla mesai yapması gerekecek.

Zira en yakın arkadaşımın şeytanın ta kendisiyle evlendiğinden kesinlikle eminim.